

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΜΑΡΤΗΣ 2017 ΑΡ. ΦΥΛ. 523, € 1,50

ΕΦΥΓΕ Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΑΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΑ ΕΛΕΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ!

Μετά από πάλη με τον καρκίνο πέθανε στις 12/4 σε ηλικία 61 χρονών η αγαπημένη μας συντρόφισσα Ελένη Κωνσταντινοπούλου, μέλος της ΚΕ της ΟΑΚΚΕ.

Η συντρόφισσα ήταν ιδρυτικό μέλος της ΟΑΚΚΕ από εκείνα που έδωσαν πρωτοπόρα την πάλη για το ιδεολογικό, πολιτικό και τελικά οργανωτικό ξεκαθάρισμα με το ρεβιζιονισμό και πάνω απ όλα με το σοσιαλφασισμό. Αφιέρωσε όλες της τις προσπάθειες για να ξεκαθαρίζεται σε κάθε θέση και σε κάθε πράξη η διαφορά ανάμεσα στον κομμουνισμό και στο σοσιαλφασισμό παντού στην κοινωνία, στην εργατική τάξη και μέσα στο ίδιο το κόμμα μας. Έδωσε στην ΟΑΚΚΕ όλη της την πνοή για να μπορέσει αυτή να οικοδομήσει ένα νέο κομμουνιστικό κόμμα, σαν συνέχεια αλλά και σαν ανάπτυξη του παλιού ηρωικού ΚΚΕ σύμ-

φωνα με τις πρακτικές και θεωρητικές αρχές του μαρξισμού-λενινισμού-μαοϊσμού.

Η Ελένη μας πρόσφερε απλόχερα την ασύλληπτη σταθερότητα των πεποιθήσεών της, το αγωνιστικό πείσμα, το οξύτατο πολιτικό της κριτήριο, τη σοφία της στην κατανόηση των ανθρώπων και πάνω απ' όλα την αισιοδοξία της, το κουράγιο της για να αντέξουμε την πολύ μακριά, μοναχική και ασταμάτητα κόντρα στο ρεύμα πορεία μας. Ήταν το χαμόγελο, η ανθρωπιά, η ευθύτητα, η αξιοπρέπεια, το θάρρος του κόμματος μας μαζεμένα σε έναν άνθρωπο. Είναι μεγάλη, πολύ μεγάλη η απώλειά της για μας και πιο μεγάλη η στενοχώρια μας που φεύγει σε μια στιγμή που από παντού έρχονται τα μηνύματα ότι οι αλήθειες που πάλεψε σε όλη της τη ζωή αρχίζουν να καρποφορούν.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΝΗ ΜΑΣ

Έγινε στις 13/4 στο Νεκροταφείο του Κόκκινου Μύλου στη Νέα Φιλαδέλφεια, η κηδεία της συντρόφισσας μας, Ελένης Κωνσταντινοπούλου. Εκ μέρους των συντρόφων και των φίλων του κόμματος απεύθυνε τον παρακάτω χαιρετισμό στην αγαπημένη μας συντρόφισσα, πάνω από τη σωρό της λίγο πριν την ταφή της, ο σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος, Γραμματέας της Κ.Ε.

<<Ελενίτσα, Δεν μπορούμε να πιστέ-

ψουμε ότι σ αυτή τη στιγμή πό-
νου για την οργάνωση δεν είσαι

όπως πάντα εδώ με μας.

Ότι κοιτάμε εμείς απέναντι μας αυτή τη μεγάλη καρδιά σου πούχει πάψει να χτυπάει.

Είχαμε μάθει βλέπεις που μας αγκάλιαζες όλους με τη ματιά σου, αθόρυβη, λεπτή, αλλά σταθερή και σε νιώθαμε πάντα ένα βράχο πίσω μας, απτότη,

διεισδυτική, πάντα περιφρονητική για το θορυβώδη εχθρό.

Ήσουν πάντα πρώτη στα πιο δύσκολα. Από την πρώτη στιγμή της ΟΑΚΚΕ. Από τις κόντρες με τους Διαρρήκτες, και από κει στην Ιδρυτική της Συνδιάσκεψη, και από κει σε όλες τις τομές σε όλες τις μάχες προς

τα έξω, στα Μακεδονικά, στη Ζώνη, στα Λιπάσματα, στις μάχες της ενάντια στους Ναζιάδες με την Αντιναζιστική, ενάντια στους σαμποταριστές και τους φασίστες κάθε λογής, πάντα σε όλες

Συνέχεια στη σελ. 2

ΖΗΤΩ Η ΗΡΩΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΗΣ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑΣ Η φασιστική ψευτοαριστερά ξεσκεπάζεται

Ο πρόεδρος Μάο έλεγε: Μεγάλη αναταραχή, θαυμάσια κατάσταση. Αυτή τη ρήση μας θύμισαν τα γεγονότα που εκτυλίσσονται αυτό το διάστημα στη Βενεζουέλα, τα οποία δίκαια προξενούν το θαυμασμό για την εξέγερση ενός καταπιεσμένου από το σοσιαλφασισμό λαού και δίνουν ελπίδα όχι μόνο στους αριστερούς του πλανήτη, αλλά και σε κάθε δημοκράτη όπου γης.

Αναφερόμαστε στην εξέγερση ενάντια στο καθεστώς που έχουν εγκαθιδρύσει χρόνια τώρα ο Τσάβες και ο διάδοχός του Μα-

δούρο. Ο τελευταίος, βλέποντας το έδαφος κάτω από τα πόδια του να χάνεται, εξαπολύει ενάντια στο λαό τις ένοπλες συμμορίες του, οι οποίες, χωρίς ντροπή και οίκτο, δολοφονούν εν ψυχρώ νεολαίους που διαμαρτύρονται στους δρόμους στις διαδηλώσεις της αντιπολίτευσης, με αποτέλεσμα οι νεκροί των τελευταίων

ημερών να μετριοούνται σε δεκάδες, προς το παρόν.

Το καθεστώς Τσάβες-Μαδούρο, αφού στην αρχή προσπάθησε να εξαγοράσει μια μερίδα της φτωχολογιάς προσφέροντας της μια παροδική οικονομική ανακούφιση, καθώς της πρόσφερε ένα μέρος της πετρελαϊκής γαι-

οπροσόδου που αντιστοιχούσε στις ψηλές για αρκετά χρόνια τιμές του πετρελαίου. Στο διάστημα αυτό έστηνε το μηχανισμό της βίας του με τον έλεγχο του στρατού, της αστυνομίας και των παρακρατικών συμμοριών που δημιουργήσε που τώρα τον υψώνει

Συνέχεια στη σελ. 2

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Γαλλικές εκλογές: Η Ενωμένη Ευρώπη στην κόψη του ξυραφιού, σ. 3, • Το ΕΔΑΔ δικαιώνει τους μετανάστες εργάτες γης της Μανωλάδας, σ. 3, • Τουρκία-δημοψήφισμα, σ. 5, • Οι εγκληματίες της συμμορίας Τσίπρα αρχίζουν να πετυχαίνουν τους βρώμικους στόχους τους, σ. 7, • Και ο πνιγμός των παιδιών και οι πύραυλοι του Τραμπ στην υπηρεσία των νέων Χίτλερ του Κρεμλίνου, σ. 8, • Όχι οι πανελλήνιες εξετάσεις στα πανεπιστήμια, σ. 11, • Η ναζιστική συμμορία με σύσσωμη κοινοβουλευτική προστασία συνεχίζει τη δολοφονική της δράση, σ. 12, • Τσίπρας-Κουτσούμπας: Ενότητα πάνω στον τάφο του ήρωα Μπελογιάννη για τη μετατροπή του σε σκιάχτρο του σοσιαλφασισμού, σ.13, • Μετρό της Πετρούπολης: Σκοτεινός ο ρόλος του Κρεμλίνου, σ. 16

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΝΗ ΜΑΣ

Συνέχεια από τη σελ. 1

τις αλλαγές των εποχών και στις στροφές της γραμμής, εμπυχωτήρια σε κάθε αγώνα που άξιζε στ αλήθεια κι ήταν γι αυτό πάντα, μα πάντα ως τώρα αγώνας μοναχικός και καταραμένος όπως όλοι όσους δώσαμε αυτά τα 32 χρόνια, αυτή η χούφτα των πεισματάρηδων.

Και ήσουν πιο πολύ κέρβερος, πιο αποφασιστική, πρώτη απ όλους στις πιο δύσκολες μάχες, ξέρεις, αυτές που σκίζουν στη μέση τα σπλάχνα του ανθρώπου, του τίμιου ανθρώπου, του επαναστάτη, τις εσωκομματικές μάχες, εκεί που ο καθένας χάνει αυτό που θεωρούσε δεδομένο, χάνει το παλιό και τη σιγουριά του, και πρέπει να πονέσει καθώς πετάει το σάπιο από πάνω του και να αναμετρηθεί ξανά και ξανά με την απεραντοσύνη των στόχων του.

Δεν είναι τυχαίο ότι όποιος ήθελε να σηκώσει το χέρι του ή να χύσει το δηλητήριο του σ' αυτό το κόμμα μ' εμένα τα βαζε πρώτα. Απλά γιατί εσύ έβλεπες πρώτη την ατιμία, τη διπροσωπία, την υποουλία, ιδιαίτερα τον υποκριτή ψευτοαριστερό, τον υποψήφιο δυνάστη, το φιλόδοξο εντυπωσιαστή, αυτόν που κάνει το φίλο των αδυνάτων για να κάτσει στο σβέρκο τους, αυτόν που δε θέλει την πλατιά δημοκρατία, τη βαθιά κριτική, αυτοκριτική στο κόμμα. Ο δικός σου ήταν μαοϊσμός στην πράξη, πάλι με την αστική τάξη νέου τύπου, που ήξερες πως τη γεννάει ασταμάτητα ο απέραντος ελληνικός, με βυζαντινή φλέβα, μικροαστισμός.

Εμείς όλοι, και εγώ προσωπικά σου χρωστάμε Ελένη πάνω απ' όλα ένα πράγμα: ότι δεν κάμφθηκες ποτέ από το σαράκι που τριβέλιζε όλα αυτά τα χρόνια τη σκέψη του καθένα μας: μήπως δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε κατανοητή τη γραμμή μας στο λαό; Μήπως δεν θα μπορούσαμε να σπάσουμε τον πολιτικό αποκλεισμό που έχει επιβάλει ο πιο μεγάλος παγκόσμιος εχθρός, ο πρώτος ιμπεριαλισμός που βγήκε μέσα από την προδοσία της εργατικής επανάστασης, και να έρθουμε σε επαφή με τους ταξικούς εργάτες και την επαναστατική διανοήση;

Ήσουν εσύ που τόνιζες πάντα σε όλες αυτές τις συζητήσεις: «Πέρα από τα όποια λάθη μας δεν ήρθε η ώρα μας σύντροφοι, ούτε παγκόσμια, ούτε εδώ στην Ελλάδα. Πρέπει ο καλοκρυμμένος κύριος εχθρός να φανεί κάπως, και κάπως να κινηθεί το αυθόρμητο ενάντια του. Εκεί θα ναι ο ρόλος μας. Αρκεί ν' αντέξουμε».

Τι σκληρή που είναι η ζωή. Τώρα που αρχίζει να φαίνεται ο κύριος εχθρός, τώρα που επιβεβαιώνεται σκανδαλώδικο η γραμμή, τώρα που αρχίζει να σπάει, έστω μόνο στο πολιτικό επίπεδο η απομόνωση της ΟΑΚΚΕ. Τώρα δεν είσαι δώ να χαρείς.

Ή μήπως δεν είναι έτσι;

Ή μήπως έγινε αυτό που ήθελες, να μας περάσεις τον ωκεανό και να δούμε στεριά, να μας περάσεις την έρημο και να δούμε την πηγή, και μετά άφησες την τελευταία σου πνοή; Εσύ που σκέφτηκες τόσο πολύ τους άλλους και τόσο λίγο σκέφτηκες τον εαυτό σου. Τόσο λίγο.

Ακόμα δεν ξέρουν τα ανθρωπάκια που κυβερνάνε τη χώρα μας κι αυτά που γεμίζουν τους δρόμους με τις άψυχες πορείες και τα νεκρά πανώ τους, τι είναι η Ελένη μας που κείται εδώ μπροστά μας.

Δεν ξέρουν τι είναι η φοιτητιούλα της βιομηχανικής που μαζί με τόσους άλλους τάβαλε με τη χούντα, που μετά την πτώση της χούντας βάλθηκε να ξεριζώσει τους χουντικούς καθηγητές από τη σχολή της και γνώρισε τη βία του ψευτοκομμουνιστή και έγινε αληθινή αριστερή. Δεν την ξέρουν αυτού του είδους την αριστερή που μετά, μόλις πήρε το πτυχίο της, δεν πήγε για καριέρα ή για τη βολή της αλλά πήγε να δουλέψει εργάτρια σ' εργοστάσιο και έζησε για καιρό τη ζωή των καταφρονημένων, και πήγε με τις μεταδικτατορικές πρωτοπορίες να τους οργανώσει και εκεί γνώρισε και αντιπάλεψε ξανά τον ψευτοκομμουνιστή, αυτή τη φορά σαν απεργοσπάστη και σαν συνεργάτη της εργοδοσίας, τον ίδιο που μετά από μερικά χρόνια θα άρχιζε να κλείνει τα εργοστάσια και να σκοτώνει την εργατική τάξη σαν τάξη. Έτσι έγινε αληθινή κομμουνίστρια.

Όμως οργανώθηκε σε κόμματα που δεν πρόλαβαν να γίνουν κομμουνιστι-

κά και σαρώθηκαν και διαλύθηκαν, ή προδώσανε, όταν ο ρώσικος ψεύτικος κομμουνισμός γκρέμισε και την Κόκκινη Κίνα, το τελευταίο κάστρο της δεύτερης σειράς εργατικών επαναστάσεων στον πλανήτη. Και μετά, αφού παντού σχεδόν στον κόσμο το κόκκινο έγινε μαύρο, εκείνη η Ελένη μαζί με λίγους συντρόφους της που δεν έχασαν το δρόμο, με το ίδιο όνειρο και το ίδιο κοφτερό εργαλείο που λέγεται μαρξισμός-λενινισμός-μαοϊσμός που τόχαν δοκιμάσει μέσα στη μικρή δική τους πείρα και στην πικρή πείρα του λαού μας αποφάσισαν να κινήσουν για το μακρύ τους ταξίδι με την ΟΑΚΚΕ, μέσα στη νύχτα της ταξικής πάλης της εποχής της ήττας.

Αυτό ήταν στην πραγματικότητα ένα ταξίδι μέσα στο λαό, κι όχι μόνο στο δικό μας αλλά μέσα σ όλους τους λαούς. Άμα γνωρίσεις, κι αν αγαπήσεις ένα λαό, τους αγαπάς όλους. Αυτός είναι ο πρώτος όρος για να γίνεις διεθνιστής, δηλαδή αληθινός μαρξιστής. Και λίγοι άνθρωποι μπορούν να πουν ότι ταξίδεψαν μέσα στο λαό τόσο βαθιά όσο η δική μας Ελένη και στην πολιτική, και στη δουλειά της σαν εργαζόμενη, και στην προσωπική της ζωή. Έτσι στεκόταν όρθια απέναντι σε ξένους και ντόπιους αστούς, σε αστούς παλιού και νέου τύπου, σε κάθε εκμεταλλευτή, σε κάθε καταπιεστή, σε κάθε ψεύτη, στα τέρατα του ιμπεριαλισμού, σε όλα, σε Ανατολή και σε Δύση. Έτσι την αφορούσε άμεσα και το ένιωθε το κλάμα της μάνας στα ερείπια του Χαλεπιού, του βιασμένου κοριτσιού στο Νταρφούρ, του αγκομαχητού στα κάτεργα της Κίνας, τη μοναξιά και την καταφρόνια του μετανάστη στην πλούσια Δύση, την πείνα στο Νότο.

Έτσι λαξεύτηκε αυτός ο χαρακτήρας, αυτή η ευθύτητα, έτσι φτιάχτηκε αυτή η δύναμη που συνδυάστηκε με τόση τρυφερότητα, έτσι αυτό το εγκάρδιο γέλιο που συνδυάστηκε με την αυστηρότητα της αληθινής φροντίδας, έτσι το πιο κοφτερό και ψυχρό πολιτικό κριτήριο που συνδυαζόταν με τη θέρμη του ενθουσιασμού. Έτσι αυτή η αγκαλιά για όλους μας, για τις μικρές και μεγάλες στιγμές του κόμματος. Έτσι αυτή η σοφία, αυτή η συνέπεια στις αρχές αλλά κι αυτή η

κατανόηση στα ανθρώπινα πράγματα, στα δυνατά και στα αδύναμα σημεία του καθένα μας.

Αυτήν την Ελένη δεν την ξέρουν. Αυτή που δεν έχει τώρα δα τις τιμές που της αξίζουν, ούτε τις αντιπροσωπείες από τα σάπια κόμματα και τα σάπια συνδικάτα, ούτε τα αφιερώματα τους στον τύπο. Που πεθαίνει, όπως έζησε, στην κόντρα με όλους αυτούς.

Αυτές τις Ελένες που έρχονται κατά χιλιάδες ας τις φοβούνται.

Αυτές που αγαπάμε εμείς και που μας εμπνέουν.

Ναι Ελενίτσα μας. Έχεις μπει στο DNA του μικρού αυτού σπόρου που είναι το κόμμα μας, το κόμμα σου. Έχει αποτυπωθεί σ αυτό για πάντα η φωνή σου, τα λόγια που είπες δυνατά και με συγκίνηση όταν ήρθες στα γραφεία για πρώτη φορά μετά την επώδυνη χημειοθεραπεία και είχες πει: «Μην υποχωρήσετε ποτέ σύντροφοι. Συνεχίστε έτσι υπέροχα, με δύναμη».

Έτσι κάνουμε, έτσι θα κάνουμε.

Γεια σου Ελενίτσα μας. Θάμαστε πάντα μαζί, στις νέες εφόδους στον ουρανό.

Θα ζεις για πάντα μέσα στις καρδιές μας θα κυλάς για πάντα στις φλέβες μας.

Γεια σου Ελένη μας.

Αθάνατη!!!>>

(Εδώ οι σύντροφοι και φίλοι φώναξαν «Αθάνατη!» και με σηκωμένες γροθιές τραγούδησαν τη Διεθνή)

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/ση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΖΗΤΩ Η ΗΡΩΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΗΣ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑΣ

Συνέχεια από τη σελ. 1

απέναντι στον πεινασμένο λαό.

Αυτή η πείνα οφείλεται στο ότι το καθεστώς Τσάβες-Μαδούρο όχι μόνο δεν δημιούργησε μια στοιχειωδώς ανεπτυγμένη παραγωγική βάση με την πετρελαϊκή γαιόπηροδο αλλά κατέστρεψε και αυτή που υπήρχε. Μάλιστα παρέδωσε τον όλο και πιο πολύ μειούμενο σε όγκο και σε τιμή πετρελαϊκό πλούτο στη Ρωσία και την Κίνα, μετατρέποντας την εύπορη Βενζουέλα σε μια μισοαποικία που κατέρρευσε κυριολεκτικά σαν γίγαντας με πήλινα πόδια μόλις οι τιμές του πετρελαίου πήραν τον κατήφορο. Δηλαδή η κομπραδόρική αστική τάξη που κυβερνάει τη χώρα κατά-

φερε το ακατόρθωτο: η χώρα με τα μεγαλύτερα αποθέματα του κόσμου σε πετρέλαιο να φτάσει να έχει πληθωρισμό γύρω στα 1000% (!) και ο λαός να στήνεται σε ατέλειωτες ουρές μπροστά στα σουπερ μάρκετ, για να συναντήσει, τελικά, μετά από ώρες αναμονής άδεια ράφια και τιμές στα ύψη. Τις προάλλες μάλιστα, σκοτώθηκαν από ηλεκτροπληξία πολλά άτομα στην προσπάθειά τους να αρπάξουν ψωμί από ένα φούρνο! Σε τέτοια ένδεια έριξαν το λαό αυτοί οι παλιάνθρωποι.

Το ποτήρι ξεχείλισε όταν ο Μαδούρο έβαλε το ουσιαστικά διορισμένο από αυτόν Ανώτατο Δικαστήριο της χώρας να αποφασίσει το κλείσιμο της Βουλής (αφού ο λαός στις εκλογές είχε δώσει την πλει-

οψηφία στην αντιπολίτευση) και ανέθεσε στο ίδιο αυτό δικαστήριο την ψήφιση των νόμων!!! Γιάννης κερνάει Γιάννης πίνει δηλαδή.

Σε μια προσπάθεια να δείξει ότι έχει το λαό με το μέρος του, ο Μαδούρο κάλεσε τους υποστηρικτές του σε αντιδιαδήλωση την ίδια μέρα με τη διαδήλωση της αντιπολίτευσης. Βέβαια, η σύγκριση των μερικών χιλιάδων υποστηρικτών του Μαδούρο με τα ατέλειωτα ποτάμια των εκατοντάδων χιλιάδων που κατέβασε στους δρόμους κάθε μεγάλης πόλης η αντιπολίτευση (2 εκατομμύρια ο συνολικός αριθμός τους) όπως αποδεικνύουν όλες οι

Συνέχεια στη σελ. 10

Το παρακάτω κείμενο γράφτηκε πριν το αποτέλεσμα του πρώτου γύρου των γαλλικών εκλογών το οποίο δεν αλλάζει κάτι ουσιαστικά στο περιεχόμενο του. Εκείνο όμως που αλλάζει πολλά είναι η μετά το αποτέλεσμα αυτό δήλωση του Μελανσόν ότι δεν θα υποστηρίξει κανέναν από τους δύο υποψήφιους του δεύτερου γύρου. Αυτή είναι μια ιστορική δήλωση για-

τι στην πράξη σημαίνει ανοιχτή ενίσχυση της Λεπέν, και σηματοδοτεί όχι μόνο το σπάσιμο για πρώτη φορά στη Γαλλία της λεγόμενης δημοκρατικής ενότητας απέναντι στο φασισμό στο β' γύρο, και μάλιστα από μια θεωρούμενη αριστερά, αλλά σηματοδοτεί την πρώτη στον κόσμο τόσο τρανταχτή και τόσο ανοιχτή εκδήλωση της συμμαχίας μιας θεωρούμενης αριστεράς με το

φασισμό. Από γενική πολιτική άποψη αυτή η στάση σηματοδοτεί την απόφαση της πουτινικής Ρωσίας να ξεσκεπάσει σταδιακά τα «αριστερά» της σοσιαλιστικά πρακτορεία, βάζοντας τα να υπηρετήσουν τη μαζικότερη μορφή των πρακτορειών της στη βόρεια Ευρώπη και ίσως σε όλο τον κόσμο που είναι πια η κλασική φασιστική.

ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ: Η ΕΝΩΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ ΣΤΗΝ ΚΟΨΗ ΤΟΥ ΞΥΡΑΦΙΟΥ

Οι τελευταίες δημοσκοπήσεις πριν από τις γαλλικές προεδρικές εκλογές βρίσκουν στις πρώτες θέσεις προτίμησης έναν τουλάχιστον υφεσιακό απέναντι στο ρωσοκινεζικό άξονα υποψήφιο, ο οποίος ωστόσο σε επίπεδο ανοιχτής πολιτικής πλατφόρμας είναι ευρωπαϊκού προσανατολισμού, τον Εμανουέλ Μακρόν, ακολουθούμενο από τρεις ανοιχτούς φίλους της ρώσικης υπερδύναμης και των κτηνωδών επεμβάσεων της στον κόσμο, τους Λεπέν, Φιγιόν και Μελανσόν.

Ακόμα και αν περάσει ο Μακρόν στο δεύτερο γύρο, η δύναμη των τριών φιλορώσικων υποψηφιοτήτων είναι χαρακτηριστική της ανικανότητας του αστικού μισοδημοκρατικού στρατοπέδου στη Γαλλία να αντιμετωπίσει το φασιστικό στρατόπεδο, που αποδεικνύεται ότι έχει πολιτικά επηρεάσει σε ένα μεγάλο βαθμό το γαλλικό λαό. Πάντως η εκλογή Μακρόν, ενώ από μόνη της δεν δίνει καμιά εγγύηση για προοδευτικές εξελίξεις στη Γαλλία, δίνει λίγο χρόνο ακόμα στους λαούς της Γαλλίας και της Ευρώπης να συνειδητοποιήσουν το θανάσιμο κίνδυνο για τη δημοκρατία και την ειρήνη που αντιπροσωπεύει ο παγκόσμιος ρωσοκινεζικός άξονας και να οργανώσουν την αντίστασή τους σε αυτόν.

Είναι η διαρκής φτωχοποίηση και η όλο και πιο βαριά εκμετάλλευση του γαλλικού προλεταριάτου σε αντιπαράθεση με τον πελώριο πλουτισμό της γαλλικής μονοπωλιακής αστικής τάξης και των στελεχών της και σε συνδυασμό με τον ενδοτισμό και τη συνεργασία της τελευταίας με το νεοχιτλερικό άξονα, εκείνοι οι παράγοντες που άνοιξαν το δρόμο στην πρωτοφανή ενίσχυση των φαιο-«κόκκινων» φασιστών στη

Γαλλία. Επειδή ωστόσο αυτά είναι φαινόμενα που τα παρατηρεί κανείς σε όλον τον παλιό βιομηχανικό κόσμο, θα πρέπει να σκάψουμε πιο βαθιά για να βρούμε ποιος είναι ο λόγος που ειδικά η γαλλική μάχη για την εξουσία βρίσκεται σήμερα κατά μεγάλη πλειοψηφία στα χέρια των πιο αντιδραστικών πολιτικών ρευμάτων. Είμαστε της άποψης ότι αυτή η γαλλική κατηφόρα έχει να κάνει α) με τα ακόμα ζωντανά νεοαποικιακά υπολείμματα της ιμπεριαλιστικής της πολιτικής ειδικά στην Αφρική που την κάνουν να αναζητά συμμαχίες με τον ανερχόμενο εκεί ρωσοκινεζικό άξονα, β) με το ότι παραμένει αθεράπευτα ηγεμονιστική στα ευρωπαϊκά πράγματα και γι αυτό είναι μόνιμα σε σύγκρουση με την πολύ πιο καθαρή μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο από το φασιστικό ιμπεριαλισμό της Γερμανίας, και γ) με τις ισχυρές φασιστικές παραδόσεις του αποικιακού γαλλικού ιμπεριαλισμού που παιδιά του είναι τόσο το καθεστώς του Βισύ, όσο και τα καθάρματα του ΟΑΣ (παραστρατιωτική οργάνωση υπέρ της γαλλικής αποικιοκρατίας στην Αλγερία, 1954-1962) και η φαμίλια Λεπέν.

Οι σχέσεις της ρατσίστριας Λεπέν με την πουτινική Ρωσία είναι ολοφάνερες και βαθιά θεμελιωμένες στον κανιβαλικό χαρακτήρα του ρωσικού μονοπωλίου, που προωθεί την άνοδο παντού στον κόσμο φασιστικών και νεοναζιστικών δυνάμεων. Εξαιτίας της αντιμεταναστευτικής της πολιτικής και κυρίως της αντιτρομοκρατικής της πολιτικής, που είναι ένα κάλεσμα για τη ρατσιστική εκκαθάριση της μουσουλμανικής φτωχολογιάς των γαλλικών γκέτο, η Λεπέν χαιρεί μεγάλης καοστήριξης ανάμεσα στους πιο κακοπληρωμένους και ανειδίκευτους χειρώνακτες εργάτες. Σύμφωνα με τις προεκλογικές δημοσκοπήσεις αναμένεται το 43% του συνόλου αυτών των εργατών να υποστηρίζει ήδη από το πρώτο γύρο τη Λεπέν. Τη δυναμική ωστόσο της Λεπέν εμποδίζουν πάντα οι δημοκρατικές διαθέσεις του γαλλικού λαού, η πολιτική και οικονομική υποστήριξη που παίρνει από τη Ρωσία, αλλά τελευταία και οι αποκαλύψεις για το ναζιστικό παρελθόν δύο στελεχών της που ανήκουν στον πιο στενό της κύκλο, των Σαγιγιόν και Λουστύ (NYT, 13/4). Ωστόσο η τελευταία επίθεση του Ισλαμικού Κράτους στο κέντρο του Παρισιού σίγουρα βοήθησε τη ρατσίστρια να κερδίσει έδαφος. Ο Φιγιόν, στα πρότυπα του Τραμπ, διατηρεί επί σειρά ετών στενή επαφή με τον Πούτιν, έχει ταχθεί ενάντια στη συνέχιση των ευρωπαϊκών κυρώσεων για το διαμελισμό της Ουκρανίας και είναι υπέρμαχος στο συριακό μιας

συμμαχίας με τη Δαμασκό, δηλαδή ακολουθεί προβοκατόρική ρώσικη πολιτική. Είναι, όπως και ο Τραμπ ο τυπικός εκπρόσωπος του κομματιού εκείνου της μονοπωλιακής αστικής τάξης που θέλει στενούς δεσμούς με τον πανίσχυρο στον τρίτο κόσμο νεοναζιστικό άξονα για να κάνει με άνεση της μπίζνες της. Ο Μελανσόν είναι το πιο μεγάλο και πιο επικίνδυνο χαρτί του φαιο-«κόκκινου» αντιευρωπαϊκού μετώπου όχι μόνο τακτικά αλλά και στρατηγικά. Αυτός ο παλιός τροτσκιστής, που έγινε εισοδηστής στους σοσιαλιστές, απευθύνεται στην πιο ταξικά συνειδητή, αλλά πολιτικά άπειρη εργατική τάξη και στους κατεστραμμένους μικροαστούς με μια αντιπλουτοκρατική ψευδοαριστερή ρητορική, η οποία βρίσκει έδαφος πάνω στην έλλειψη μιας πραγματικής κομμουνιστικής αριστεράς, κι αποτελεί την άλλη όψη του ρωσικού πολιτικού συνεχούς που ξεκινά από τα δεξιά της Λεπέν. Ο ίδιος προωθεί όπως κι εκείνη ένα δεξιού εθνικιστικού τύπου αντιευρωπαϊσμό με την επίκληση του «γερμανικού κινδύνου». Προσπαθεί να οξύνει το αντιγερμανικό συναίσθημα μέσα στο λαό, με τη θεωρία περί αναβίωσης του γερμανικού ιμπεριαλισμού και το χαρακτηρισμό της ΕΕ σαν η «νέα αυτοκρατορία» της Γερμανίας (αυτά γράφει και στο βιβλίο του: *Bismarck's Herring: The German Poison*). Έχει περιγράψει τους Γερμανούς σαν «γκρινιάρηδες Τεύτονες» που επιδιώκουν να «μεταφέρουν» το

λαό τους στην ανατολική Ευρώπη ή στην Ταϊλάνδη. Ο Μελανσόν αποφεύγει να καταγγείλει το διαμελισμό της Ουκρανίας ή τις σφαγές που διαπράττει το συριακό καθεστώς. Δεν τον ενοχλεί ο αυταρχισμός του καθεστώτος Πούτιν, και προτίμησε αντί αυτού να κριτικάρει τον δολοφονημένο ηγέτη της αντιπλολίτευσης Μπ. Νεμτσόφ στα 2015 (*The Guardian*, 18/4). Δεν είναι καθόλου τυχαίο που υποστηρίζεται και από το ψευτοΚΚΓ. Εμφανίζεται πιο «ριζοσπάστης» από τον Τσίπρα στις διαπραγματεύσεις του με την ΕΕ. Στο μεταξύ έχει στήσει ένα μηχανισμό βίας και τρομοκρατίας των επικριτών του. Ο σκιτσογράφος-κομίστας Ζοάν Σφαρ, που καυτηρίασε τη θέση του για τη Συρία, έχει υποστεί τεράστια σπίνωση και παρενόχληση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (*Le Monde*, 20/4). Αν ένας από τους τρεις ρωσόδουλους υποψήφιους κερδίσει στο δεύτερο γύρο, τότε η διάλυση και η φασιστικοποίηση της Ενωμένης Ευρώπης θα επιταχυνθεί αφάνταστα, προς μεγάλη ικανοποίηση των σοσιαλιμπεριαλιστών του Κρεμλίνου και του Πεκίνου, καθώς και του φίλου τους επικεφαλής αυτή τη στιγμή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού Ντόναλντ Τραμπ. Κανείς απολύτως ψήφος δημοκρατικού ανθρώπου και φίλου της ειρήνης δεν πρέπει να πάει σε κανέναν από αυτούς τους τρεις υποψήφιους.

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα www.oakke.gr στις 23/4

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΓΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΩΛΑΔΑΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΝ ΚΑΛΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΜΕΝΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΗ ΚΤΗΝΩΔΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΠΑΛΙΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ

Στις 30 Μάρτη το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΑΔ) καταδίκασε την Ελλάδα για τις «ματωμένες φράουλες» της Μανωλάδας, μια σημαντική απόφαση για το εργατικό κίνημα στη χώρα μας αλλά και στην Ευρώπη. Το δικαστήριο αποφάσισε ομόφωνα ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 4 § 2 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου. Το Δικαστήριο δικαίωσε τους μετανάστες εργάτες γης και διαπίστωσε ότι η Ελλάδα παρέβη τις συμβατικές υποχρεώσεις της, να αποτρέψει την εμπορία ανθρώπων, να προστατεύσει τα θύματα, να διερευνήσει αποτελεσματικά τα διαπραχθέντα εγκλήματα και τελικά να τιμωρήσει τους υπεύθυνους

για τα αδικήματα. Έκρινε, ότι η κατάσταση των προσφευγόντων αποκάλυπτε εμπορία ανθρώπων και καταναγκαστική εργασία, με δεδομένο ότι η εκμετάλλευση μέσω της εργασίας αποτελεί «μια πτυχή εμπορίας». Επιδίκασε μάλιστα αποζημίωση 16.000 ευρώ για καθέναν που συμμετείχε στη διαδικασία ενώπιον του ποινικού δικαστηρίου και 12.000 ευρώ για τους υπολοίπους προσφευγόντες για το σύνολο των βλαβών που τους προκλήθηκαν. Επίσης, το Δικαστήριο τους αναγνώρισε 4.363,64 ευρώ συνολικά για τα δικαστικά έξοδα.

Η απόφαση αφορά 42 προσφευγόντες που είναι υπήκοοι του Μπαγκλαντές, ζουν στην Ελλάδα και η καταγγελία τους είχε γίνει το 2013. Σύμφωνα με

τα στοιχεία του ΕΔΑΔ οι προσφευγόντες οι οποίοι δεν είχαν άδεια εργασίας, είχαν προσληφθεί από τον Οκτώβριο του 2012 έως τον Φεβρουάριο του 2013 για να συλλέξουν φράουλες σε αγρόκτημα στη Μανωλάδα. Είχαν συμφωνήσει με τον εργοδότη μισθό 22,00 ευρώ για επτά ώρες εργασίας, και 3,00 ευρώ για κάθε ώρα υπερωρίας. Δούλεψαν καθημερινά από τις 7 το πρωί έως τις 7 το βράδυ υπό την επίβλεψη ένοπλων φρουρών. Ζούσαν σε πρόχειρες παράγκες χωρίς τουαλέτες ή τρεχούμενο νερό.

Το Φεβρουάριο, Μαρτίου και Απριλίου του 2013, οι εργαζόμενοι κατέβηκαν σε απεργία ζητώντας την καταβολή των απλήρωτων μισθών τους. Οι εργοδότες

τους όμως αρκέστηκαν να προσλάβουν άλλους μετανάστες από το Μπαγκλαντές για να τους αντικαταστήσουν. Φοβούμενοι ότι δεν θα τους καταβληθούν οι μισθοί, 100 έως 150 εργαζόμενοι άρχισαν να κινούνται προς την κατεύθυνση των δύο εργοδοτών, προκειμένου να απαιτήσουν τους μισθούς τους. Τότε δύο τουλάχιστον από τους ένοπλους επιστάτες άνοιξαν πυρ, τραυματίζοντας σοβαρά 30 εργαζόμενους.

Στη δίκη που ακολούθησε στο Μικτό Ορκωτό της Πάτρας το 2014 η αρχική κατηγορία για απόπειρα ανθρωποκτονίας μετατράπηκε σε πρόκληση επικίνδυνων σωματικών βλαβών και οι κατηγορούμενοι, 2 εργοδότες και ένοπλοι φρουροί, απαλλάχθηκαν από την κατη-

γορία της εμπορίας ανθρώπων (30/07/2014). Το δικαστήριο καταδίκασε τον ένοπλο φρουρό και έναν από τους εργοδότες για πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης και παράνομη χρήση πυροβόλων όπλων με αποτέλεσμα οι ποινές τους να είναι εξαγοράσιμες, και υποχρεώθηκαν να δώσουν ως αποζημίωση στα 35 θύματα αυτής της ένοπλης βίας από ...43 Ευρώ στον καθένα! Οι δύο καταδικασθέντες άσκησαν έφεση κατά της αποφάσεως που εκκρεμεί ακόμα και έχει ανασταλτικό χαρακτήρα. Ο Άρειος Πάγος αρνήθηκε να ασκήσει αναίρεση και η απόφαση έγινε οριστική και αμετάκλητη.

Αυτό κι αν είναι όργιο υπέρ της

Νέο διακομματικό «αρχαιολογικού τύπου» σαμποτάζ στη ΔΕΗ

Μόνο η οργανωμένη εργατική τάξη μπορεί να σώσει τον εαυτό της και τη χώρα από την καταστροφή

Η υπουργός Πολιτισμού Λυδία Κονιόρδου έγκρινε ως κατεπείγουσα και δημοσίευσε στο ΦΕΚ την πρόσληψη 2.338 υπαλλήλων με 8μηνες συμβάσεις για τις ανασκαφές σε ορυχεία της ΔΕΗ για αρχαία, που θα τους πληρώνει η ΔΕΗ τη στιγμή που βρίσκεται στα πρόθυρα χρεοκοπίας.

Αυτό προκάλεσε την αντίδραση της διοίκησης της ΔΕΗ και των εργαζομένων (ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ). Ο πρόεδρος τους Γιώργος Αδαμίδης χαρακτήρισε «καραμπινάτο σκάνδαλο» το να συμβεί αυτό μιας που ο αριθμός αυτός είναι ασυνήθιστα μεγάλος για τις δύο εφορίες αρχαιοτήτων, αυτές της Φλώρινας και της Κοζάνης. Η ίδια η διοίκηση της ΔΕΗ ανακοίνωσε πως είναι υποχρεωμένη βάσει νόμου να προσλαμβάνει αρχαιολόγους όταν στις ανασκαφές που διενεργεί στα ορυχεία της ανακαλύπτονται αρχαία. Επ' ουδενί όμως δεν προτίθεται να προσλάβει 2.338 εργαζομένους. «Για το 2017 έχει προϋπολογιστεί κονδύλι 1,5 εκατομμύριο ευρώ ενώ άλλα 5,4 εκατομμύρια ευρώ είναι υπόλοιπο παλιότερων ετών, τα οποία είναι στη διάθεση των αρμοδίων Εφοριών Αρχαιοτήτων και συγκεκριμένα της Κοζάνης και της Φλώρινας. Οι εφορίες αυτές προτίθενται να απασχολήσουν συνολικά το 2017 περίπου 850 εργαζόμενους για αρχαιολογικές εργασίες στα ορυχεία της ΔΕΗ» (δελτίο ειδήσεων ΣΚΑΙ στις 8 στις 20/4/17 <http://www.skai.gr/player/TV/?mmid=288416>).

Σε δημοσιογραφικό ρεπορτάζ του ΣΚΑΙ στον ατμοηλεκτρικό σταθμό και το λιγνιτωρυχείο της ΔΕΗ στο Αμύνταιο της Φλώρι-

νας, που είναι ένα από τα μεγαλύτερα λιγνιτικά κέντρα στον κόσμο, τα στόματα άνοιξαν. Έτσι στο δελτίο ειδήσεων των 8 στις 21/4/17 ο Παντελής Καραλευτέρης, εκπρόσωπος των εργαζομένων στο ΔΣ της ΔΕΗ δήλωσε: «**Με κάποιο μαγικό τρόπο οι αρχαιολόγοι ανακαλύπτουν τις εκτάσεις αυτές λίγο πριν τις σκάψει η ΔΕΗ. Εδώ είναι το ζήτημα, ποιος σε ποιον χρόνο και γιατί χαρακτηρίζει αρχαιολογικές περιοχές όλες τις περιοχές που σκάβει η ΔΕΗ**» (<http://www.skai.gr/player/TV/?mmid=288472>).

Αυτή είναι μια τρομακτική καταγγελία για συνειδητό σαμποτάζ που γίνεται στην εξόρυξη του λιγνίτη που έχει σαν συνέπεια το χτύπημα στην ενεργειακή επάρκεια της χώρας καθώς και στην τιμή του ηλεκτρικού. Γιατί καθυστερεί να βγει ο λιγνίτης από τη γη, δεύτερον αυξάνει κατακόρυφα το κόστος εξόρυξης καθώς αυτή η καθυστέρηση προστίθεται στην καθυστέρηση που οφείλεται στη διαρκή βλάβη των ταινιοδρόμων, οπότε αυξάνει παραπέρα το μοναδικό τόσο ψηλό στη Ευρώπη κόστος του ρεύματος το οποίο ήδη έχει τσακίσει τη βαριά βιομηχανία και έχει γίνει θηλειά στα νοικοκυριά. Θυμίζουμε ότι στο κόστος του ρεύματος

προστίθεται ήδη με στόχο το σαμποτάζ το πολύ ψηλό κόστος των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, που δεν ήταν απαραίτητο να προστεθεί την ώρα της μεγάλης κρίσης, το αποικιακό υπερκόστος τους ρωσικού φυσικού αερίου (40% πάνω από την υπόλοιπη ΕΕ), και τελικά το κόστος από την έμμεση επιδότηση χιλιάδων νοικοκυριών από τη ΔΕΗ που είναι η για χρόνια θεσμοποιημένη μη πληρωμή των λογαριασμών της ΔΕΗ που επίτηδες δεν θέλουν να την αναλάβουν και τη ρίχνουν στη ΔΕΗ οι κυβερνήσεις των σαμποταριστών. Το γεγονός μάλιστα ότι μετά από όλα αυτά η ΔΕΗ είναι υποχρεωμένη βάσει νόμου να πληρώνει αρχαιολόγους κάνει αυτό το σαμποτάζ το πιο θρασύ που όμως το πνίγει μέσα στη σιωπή όλη η ρωσόφιλη πολιτική ορχήστρα των κομμάτων της κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης που λίγο ή πολύ διοικούν τη χώρα.

Σύμφωνα με καταγγελίες εργαζομένων από το ίδιο ρεπορτάζ μόνο στη μονάδα του Αμύνταιου η ΔΕΗ έχει δαπανήσει περισσότερα από 70 εκατομμύρια ευρώ σε αρχαιολογικές υπηρεσίες. Από το 2011 οι εργαζόμενοι της ΔΕΗ είχαν προειδοποιήσει τη διοίκηση της επιχείρησης για τα τεράστια ποσά που δίνει στις εφορίες αρχαιοτήτων. Και δεν είναι μόνο οι προσλήψεις, αλλά οι υπεύθυνοι των αρχαιολόγων υπερτιμολογούν, όπως λένε, ακόμα και απλές προμή-

θειες υλικών. Όπως δήλωσε ο Σάκης Μάστορας, γραμματέας του συνδικαλιστικού σωματείου «Σπάρτακος» «*είχαμε κάνει ειδικές κατασκευές τεράστιες για να είναι μέσα οι υπάλληλοι να δουλεύουν και είχαμε βάλει και θερμομαντικά σώματα τεράστιας αξίας. Η αξία των 23.297,10 Ευρώ σε μια έρευνα που έκανε το συνδικάτο αν τα κατασκευάζαμε μόνοι μας θα κόστιζαν γύρω στις 9.000,00 ευρώ*»

Μέχρι στιγμής από το θόρυβο που έκαναν οι εργαζόμενοι της ΔΕΗ το Υπουργείο Πολιτισμού αναγκάστηκε να υποχωρήσει μιλώντας για 850 που θα προσληφθούν. Ωστόσο η απόφαση για 2338 έχει δημοσιευτεί στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης και με την έγκριση της υπουργού Εργασίας Έφης Αχτσιόγλου. Για να ανατραπεί πραγματικά πρέπει να εγκριθεί και να δημοσιευτεί άλλη απόφαση.

Αποδεικνύεται ότι για να ανατραπεί όλο αυτό το καθεστωτικό σαμποτάζ χρειάζεται η κινητοποίηση όλων των εργαζομένων και των ανέργων στην αρχή σε μερικούς εργασιακούς χώρους και μερικές περιοχές της χώρας και μετά σε περισσότερες. Πρέπει οι εγκληματίες που κάνουν σαμποτάζ σε μια χώρα που αργοπεθαίνει να αναχαιτιστούν. Δεν είναι κάτι εύκολο αυτό μιας που το μεγάλο εμπόδιο είναι ο αντιδραστικός αντικαπιταλισμός της ψευτοαριστεράς που λέει ότι τα κόστη της παραγωγής, αφού

αυτή είναι καπιταλιστική, δεν ενδιαφέρουν το λαό. Γι αυτούς ο λαός και η εργατική τάξη πρέπει μόνο να λένε στις κυβερνήσεις «θέλω ψωμί, εσείς αστοί θα βρείτε τον τρόπο, εμένα δεν με ενδιαφέρει και δεν με αφορά αυτός ο τρόπος». Αυτή η ψευτοαριστερά μεταχειρίζεται την εργατική τάξη σαν να είναι ένας σκύλος που ζητάει το φαί του από το αφεντικό του και όχι μια συνειδητή τάξη που θέλει να μάθει **πως δουλεύει ο αστικός κόσμος** για να τον γκρεμίσει ώστε να πάρει την εξουσία αύριο και πρώτα απ όλα για να ζήσει σήμερα σώνοντας τις παραγωγικές δυνάμεις από τις οποίες δουλεύοντας παίρνει το μισθό του. Αυτές τις δυνάμεις τσακίζει ένας ιμπεριαλισμός και το πιο πιστό του κομμάτι της αστικής τάξης, που ο σκληρός πυρήνας της είναι ακριβώς αυτή η ψευτοαριστερά. Γι αυτούς του «εθνικο»-τροτσκιστές, όλος ο αντιβιομηχανικός μεσαίωνας και κάθε παλιάνθρωπος που ζει από αυτόν είναι οι καλύτεροι σύμμαχοι.

Μόνο αν αυτή η ψευτοαριστερά νικηθεί πολιτικά και ιδεολογικά θα μπορεί να κάνει τα πρώτα οργανωτικά ανεξάρτητα βήματα της αυτή η τόσο άγρια περιθωριοποιημένη ελληνική εργατική τάξη για να ζήσει και να προκόψει αυτή η χώρα στηριγμένη κύρια στις δικές της δυνάμεις και όχι στις δυνάμεις του κάθε ιμπεριαλιστή.

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΓΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΩΛΑΔΑΣ

Συνέχεια από τη σελ. 3

αστικής τάξης του χωριού και της δουλοκτησίας.

Σε άρθρο μας το 2013 τονίζαμε τότε για τη διακομματική μπόχα που βγήκε στο φως: «**Αυτή η κτηνωδία, που απλά κορφοβόηκε με το μαζικό αιματηρό ανθρωποκνηγητό των θυμάτων της ληστείας, δεν εφαρμοζόταν στα κρυφά, αλλά μπροστά στα μάτια όλης της καθώς πρέπει κοινωνίας και όλων των αρχόν της συγκεκριμένης επαρχιακής πόλης και μάλιστα για δεκαετίες. Τελικά μάλιστα γινόταν με την έγκριση όλης της άρχουσας τάξης της χώρας αφού όλες οι κομματικές ηγεσίες και όλα τα δημοσιογραφικά επιτελεία ξέρανε ότι αυτά τα όργια γίνονται διαρκώς σ' αυτή την περιοχή αλλά και σε όλα τα εργασιακά μεταναστευτικά κολαστήρια της υπαίθρου**». (www.oakke.gr/na487/manolada487.htm).

[na487/manolada487.htm](http://www.oakke.gr/na487/manolada487.htm)).

Για την απόφαση αυτή ο υποκριτής υπουργός Δικαιοσύνης, Κοντονής κατηγορήσε την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ- ΝΔ που, όπως είπε, έκθεσε τη χώρα και τις δικαστικές ενώσεις, ενώ διαβεβαίωσε ότι ότι τώρα όλα είναι καλά με το νέο νόμο του ασφαλιστικού (4387/2016) που καθιέρωσε την έκδοση εργοσήμου για την αγροτική εργασία ακόμα και για μετανάστες που δεν έχουν χαρτιά. Το ποσό καλά είναι τα πράγματα τώρα το αποκάλυψε ένας από τους εργάτες γης στη συνέντευξη τύπου που έδωσαν μετά την απόφαση του ΕΔΑΔ μαζί με τους δικηγόρους τους από το Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες, και το νομικό Σάμιον Κοξ από την πρωτοβουλία Open Justice Initiative. Δήλωσε λοιπόν ο εργάτης: «**Η απόφαση για τη Μα-**

νωλάδα είναι μεγάλη νίκη. Αλλά η «Μανωλάδα» συνεχίζεται και στη Θήβα, στο Άργος, στην Άρτα και σε διάφορα μέρη της Ελλάδας» (http://www.huffingtonpost.gr/2017/03/30/koinonia-manolada-ergates-diloseis_n_15710692.html)

Όσο για το ψευτοΚΚΕ αυτό κατάγγειλε την απόφαση ότι «**έχει στοιχία υποκρισίας, αφού κάνει λόγο για παραβίαση των νόμων περί καταναγκαστικής εργασίας, φαινόμενο που γεννάζεται και αναπαράγεται από το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, τις κατευθύνσεις της ίδιας της ΕΕ για την ένταση της εκμετάλλευσης των μεταναστών εργατών και συνολικά των εργαζομένων**» (<http://www.rizospastis.gr/story.do?id=9298654>)

Αυτό είναι το κόμμα που δεν έχει πει κουβέντα ούτε έχει κανένα αίτημα για το αγροτικό προλεταριάτο, τους εργάτες γης, και

εμπόδισε κάθε τέτοια αυθόρμητη οργάνωση των μεταναστών. Μάλιστα προβόκαρε και υπονόμωσε στις τελευταίες αγροτικές κινητοποιήσεις του φετινού Γενάρη- Φλεβάρη εκείνους τους αγρότες που έβαζαν ζήτημα νομιμοποίησης των μεταναστών εργατών γης και σημειώναμε τότε: «**Όμως, οι πραγματικά μικροί και μεσαίοι αγρότες, στα πλαίσια της Συντονιστικής Επιτροπής Αγροτών βάζουν το αίτημα για ασφάλιση των 300.000 περίπου μεταναστών εργατών γης και τη νομιμοποίησή τους, δηλαδή βάζουν το ζήτημα να χτυπηθεί η μαύρη εργασία, σε αντίθεση με τους Μπούτα-Κουτσούμπα που δεν έχουν βάλει ποτέ τέτοιο αίτημα, κάτι που αποκαλύπτει τη μαύρη φασιστική και αντεργατική γραμμή του ψευτοΚΚΕ. Αυτό το θετικό δεν το ζήτηνε βέβαια οι παραγωγικοί μικροί και μεσαίοι αγρότες από φιλεργατισμό αλλά**

γιατί αυτοί και μόνο αυτοί σαν επιχειρηματίες φάρμερ, δηλαδή κατά κύριο επάγγελμα αγρότες, έχουν λόγο να δηλώσουν στα έξοδά τους τα μεροκάματα για να τα αφαιρέσουν από τα έξοδά τους και έτσι να μειώσουν τους φόρους και τις εισφορές τους αντίθετα με όσους συστηματικά και σχεδόν απόλυτα φοροδιαφεύγουν, είτε είναι ενοικιαστές γης, είτε μικροί και μεγαλύτεροι φάρμερ που δουλεύουν με μαύρα» (<http://www.oakke.gr/2013-02-16-19-35-51/item/777>)

Αλλά ανεξάρτητα από τα σχέδια αυτής της νέο-δουλοκτητικής ψευτοαριστεράς είναι αναπόφευκτο ότι το αγροτικό προλεταριάτο (ντόπιο ή μεταναστευτικό) θα αναζητήσει, αργά και βασανιστικά πάντως θα το κάνει, την οργάνωση για την υπεράσπιση της ζωής του και των δικαιωμάτων του όπως έκαναν και οι 42 εργάτες.

Τουρκία – δημοψήφισμα:

Τα πραγματικά στοιχεία της σύγκρουσης του «ναι» και του «όχι» στην Τουρκία

Αν κανείς δεν γνώριζε πολλά για την πολιτική κατάσταση στην Τουρκία και άφηνε την ενημέρωσή του στα βασικά δυτικά και ελληνικά μέσα, θα πίστευε ότι οι Τούρκοι ψηφοφόροι πήγαν στις 16 Απριλίου στις κάλπες και ψήφισαν με το εξής ερώτημα: «Πρέπει να δοθούν υπερεξουσίες στον πρόεδρο Ερντογάν;».

Φυσικά ένα τέτοιο δημοψήφισμα θα ήταν πράγματι οπερέτα. Μόνο που δεν διεξήχθη ποτέ. Αντιθέτως, διεξήχθη ένα δημοψήφισμα για συνταγματική αναθεώρηση με βασικό αντικείμενο τη μετατροπή του πολιτεύματος της Τουρκίας από προεδρευόμενη κοινοβουλευτική δημοκρατία σε προεδρική δημοκρατία. Δηλαδή για το πέρασμα από ένα πολίτευμα τύπου Γερμανίας σε ένα πολίτευμα τύπου ΗΠΑ, όπου όμως ο πρόεδρος έχει μεγαλύτερες εξουσίες από τον αμερικανό πρόεδρο κυρίως από μια άποψη: ότι στις ΗΠΑ ο πρόεδρος δεν ελέγχει σαν αρχηγός το κόμμα του όπως ο Ερντογάν το δικό του.

Εκείνο που δεν λένε τα παραπάνω ΜΜΕ είναι ότι για να αποκτήσει ο Ερντογάν τις μεγαλύτερες εξουσίες που του δίνει το νέο Σύνταγμα θα πρέπει να ξανακαταβεί υποψήφιος και να κερδίσει, γιατί τώρα είναι πρόεδρος εκλεγμένος με το παλιό σύνταγμα. Άρα η ψήφιση του «ναι» δεν αποτελεί ένα σφετερισμό της εξουσίας από έναν «σουλτάνο», αλλά μια νέα δύσκολη δοκιμασία γι αυτήν.

Η συγκεκριμένη αλλαγή είχε προπαγανδιστεί από το κυβερνητικό AKP στις δύο αλλεπάλληλες βουλευτικές εκλογές του 2015. Μάλιστα στις εκλογές του Νοεμβρίου, το AKP, με επικεφαλής τότε τον Νταβούτογλου, έλαβε σχεδόν 50% των ψήφων και κέρδισε αυτοδυναμία στην Εθνοσυνέλευση, με σημαία τη συνταγματική αλλαγή προς μια προεδρική δημοκρατία.

Τελικώς το AKP, μαζί με το εθνικιστικό MHP του Μπαχτσελί, κατέθεσε μέσα στο 2016 το σχέδιο συνταγματικής αναθεώρησης στην Εθνοσυνέλευση. Αυτό εγκρίθηκε με πλειοψηφία άνω των τριών πέμπτων, αλλά όχι δύο τρίτων, ώστε να εφαρμοζόταν άμεσα. Έτσι, το σχέδιο παραπέμφθηκε σε δημοψήφισμα. Αυτό ήταν που τέθηκε σε ψηφοφορία στις 16 Απριλίου, δηλαδή οι 18 αλλαγές στο σύνταγμα της χώρας και όχι οι «υπερεξουσίες του Ερντογάν», όπως ούρλιαζαν τα διεθνή ΜΜΕ.

Όπως είπαμε λοιπόν ο πρώτος πρόεδρος της Τουρκίας ο οποίος θα έχει τις ενισχυμένες εξουσίες, που θα είναι δηλαδή ταυτόχρονα αρχηγός του κράτους και της κυβέρνησης, θα είναι εκείνος που θα εκλεγεί στις επόμενες προεδρικές εκλογές, τον Νοέμβριο του 2019 και καθόλου δεν είναι σίγουρο ότι αυτός θα είναι ο

Ερντογάν όπως υποδηλώνει και το πολύ οριακό αποτέλεσμα με το οποίο εκλέχτηκε πρόεδρος, αποτέλεσμα που απέχει πολύ από εκείνα που χαρακτηρίζουν τους τριτοκοσμικούς ή ανατολικούς δικτάτορες.

Τι προβλέπει το νέο σύνταγμα Ερντογάν

Στις περισσότερες προεδρικές δημοκρατίες στον πλανήτη, οι προεδρικές εκλογές είναι εντελώς αποσυνδεδεμένες από τις βουλευτικές και πολλές φορές είναι πιθανό ο πρόεδρος, αρχηγός κράτους και κυβέρνησης, να ανήκει σε άλλη πολιτική παράταξη από αυτήν που ελέγχει το κοινοβούλιο. Έτσι οι εκτελεστικές αρμοδιότητες του προέδρου αντιπροβίζονται από τον έλεγχο της νομοθετικής εξουσίας από άλλη πολιτική παράταξη. Το μοντέλο αυτό περιορίζει την «ενός ανδρός αρχή», όπως συνέβη π.χ. τα δύο τελευταία χρόνια της προεδρίας Ομπάμα, κατά τα οποία το Κογκρέσο (Γερουσία και Βουλή) ελεγχόταν από τους Ρεπουμπλικανούς.

Το ίδιο πρόβλημα αντιμετωπίζει από τον Ιανουάριο του 2016 ο Μαδούρο στη Βενεζουέλα, με μια Εθνοσυνέλευση που ελέγχεται με πλειοψηφία άνω των 2/3 από τη δημοκρατική αντιπολίτευση, εκεί όμως ο φαιο-«κόκκινος» φασίστας έχει «ξεπεράσει», δηλαδή έχει ποδοπατήσει το γενικά δημοκρατικό σύνταγμα, καταργώντας τις εξουσίες του κοινοβουλίου και κυβερνώντας δικτατορικά, με τη βοήθεια του διορισμένου από τον ίδιο Ανώτατου Δικαστηρίου.

Προεδρικές και βουλευτικές εκλογές ταυτόχρονα είναι πράγματι πρωτοτυπία του συντάγματος Ερντογάν και δημιουργούν σε κάποιους ανησυχία ότι ο πρόεδρος θα διαθέτει σχεδόν πάντα και πλειοψηφία του κόμματός του στη Βουλή, άρα πρακτικά θα είναι ταυτόχρονα πρόεδρος τύπου ΗΠΑ, και πρωθυπουργός τύπου Ελλάδας σε συσκευασία του ενός.

Ωστόσο, δεν είναι καθόλου σίγουρο, ότι το κόμμα του προέδρου, ακόμη κι αν έχει έλθει πρώτο στις βουλευτικές εκλογές, θα έχει απόλυτη πλειοψηφία 50% + 1 βουλευτών στην Εθνοσυνέλευση. Ο πρόεδρος εκλέγεται με σύστημα δύο γύρων, ενώ το κοινοβούλιο με μία και μόνη ψηφοφορία. Αυτό σημαίνει ότι, όπως συνέβη στις εκλογές του Ιουνίου του 2015, το AKP ή οποιο άλλο κόμμα θα μπορού-

σε να κερδίσει την πρώτη θέση, αλλά όχι και την απόλυτη πλειοψηφία στη Βουλή. Αυτό με τη σειρά του σημαίνει ότι το κυρίαρχο κόμμα, ακόμη κι αν πρόκειται για το κόμμα του εκλεγμένου προέδρου της Τουρκίας, για να νομοθετεί θα πρέπει να έρχεται σε συμφωνία με κάποιο ή κάποια από τα υπόλοιπα κόμματα ή με μεμονωμένους βουλευτές τους, αλλιώς πρακτικά ο πρόεδρος και η κυβέρνησή του δεν θα μπορούν να νομοθετούν και θα έχουν δεμένα τα χέρια τους.

Πριν αποφανθούμε βέβαια για το τι θα συμβεί στην Τουρκία με μια νέου τύπου προεδρία, θα πρέπει να δούμε το νέο εκλογικό νόμο για την Εθνοσυνέλευση τον οποίο θα ετοιμάσουν από κοινού το AKP και το MHP, ωστόσο με τα σημερινά δεδομένα, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να γίνει λόγος για μια ανεξέλεγκτη, δικτατορικού τύπου πολιτική εξουσία του νέου, μετά το 2019 προέδρου.

Από την άλλη πλευρά, εκεί που σήμερα η πρωθυπουργοκεντρική κυβέρνηση της Τουρκίας πέφτει αν χάσει την υποστήριξη του 50% των βουλευτών συν ενός, με το νέο σύστημα ο πρόεδρος και η κυβέρνησή του πέφτουν εάν αποφασίσουν να τους ρίξουν τα 3/5 της Εθνοσυνέλευσης (δηλαδή το 60% των βουλευτών). Αυτό όμως δεν είναι τουρκική πρωτοτυπία. Σε χώρες με το αμερικάνικο προεδροκεντρικό σύστημα και στις ίδιες τις ΗΠΑ, για να πέσει ο πρόεδρος χρειάζεται συναίνεση των 2/3 της Βουλής, δηλαδή ακόμη μεγαλύτερο ποσοστό των βουλευτών και γερουσιαστών σε σχέση με την Τουρκία. (Αυτό έγινε πρόσφατα με την Ρούσεφ στη Βραζιλία, η οποία καθαιρέθηκε από το Κογκρέσο, με πλειοψηφία άνω των 2/3 σε Βουλή και Γερουσία).

Ένα άλλο αρνητικό, αλλά όχι πολύ ισχυρό στοιχείο διαφοροποίησης στο τουρκικό νέο σύνταγμα σε σχέση με το αμερικάνικο είναι η εξουσία του τούρκου προέδρου να διορίζει και να διώχνει τον αντιπρόεδρο ή αντιπροέδρους του στη μέση της θητείας του. Στις ΗΠΑ ο αντιπρόεδρος ναι μεν ορίζεται από τον υποψήφιο πρόεδρο αλλά εκλέγεται «πακέτο» με τον πρόεδρο και δεν μπορεί να απολυθεί ή να αλλάξει στη μέση της θητείας του. Επίσης συνήθως στις προεδρικές δημοκρατίες ο διορισμός των υπουργών, σε ατομική βάση για τον καθένα, κυρώνεται από το κοινοβούλιο (π.χ. Γερουσία στις ΗΠΑ). Κι αυτές ωστόσο οι ιδιομορφίες δεν απαγορεύουν στην τουρκική Εθνοσυνέλευση να επηρεάσει αποφασιστικά τις εξελίξεις, απορρίπτοντας π.χ.

συστηματικά τα νομοσχέδια ενός υπουργού αν τον θεωρεί ανάξιο να κατέχει το αξίωμά του και τελικά υποχρεώνοντας τον πρόεδρο της χώρας να τον αλλάξει. Μάλιστα αν η Βουλή το κάνει αυτό συστηματικά για περισσότερους υπουργούς μπορεί στην πράξη να ρίξει και τον ίδιο τον Πρόεδρο, ο οποίος δεν θα μπορεί να διαλύσει το κοινοβούλιο αν δεν καταργήσει και την δικιά του προεδρία.

Η επεμβατική στάση των Ευρωπαίων μονοπωλιστών κάτω από την καθοδήγηση των ρωσόφιλων ηγετών τους

Οι Ευρωπαίοι μονοπωλιστές, με τα μέσα τους και με γενικούς πολιτικούς ηγέτες τους αφοσιωμένους φίλους του Πούτιν, Μέρκελ, Ολάντ, Ρέντζι, Γκάμπριελ, Κουρτζ κλπ έφτιαξαν βέβαια ένα ολόκληρο αφήγημα για επικείμενη δικτατορία ή καλύτερα «ενός ανδρός αρχή» στην Τουρκία, λόγω της ενισχυμένα προεδροκεντρικής μορφής του νέου πολιτεύματος. Έφτασαν μάλιστα να λένε ότι το χειρότερο στο νέο Σύνταγμα είναι ότι ο Πρόεδρος θα διορίζει τους περισσότερους δικαστές του Συνταγματικού Δικαστηρίου οπότε θα χαθεί η διακρίση των εξουσιών την ώρα που και σήμερα ο εκλεγμένος πρόεδρος παρόλες τις λιγότερες εξουσίες του διορίζει ακόμα μεγαλύτερο ποσοστό δικαστών. Επίσης όλοι τους αποσιώπησαν μια προοδευτική πλευρά του νέου Συντάγματος που είναι η κατάργηση των στρατοδικείων σε καιρό ειρήνης.

Το κακό δεν βρίσκεται στην όποια άποψη των ευρωπαϊκών ηγεσιών για την προεδρία Ερντογάν αλλά στο ότι σύμφωνα με την αντίληψη αυτών των μικρομεσαίων πια, αλλά τείως ηγεμονιστών ιμπεριαλιστών, το εάν η Τουρκία θα έχει προεδρικό ή πρωθυπουργοκεντρικό σύστημα, περισσότερο ή λιγότερο ενισχυμένο, είναι κάτι για το οποίο η Άγκυρα έπρεπε να τους ρωτήσει και να λάβει την έγκρισή τους. Κι αυτό γιατί πιθανόν ήθελαν να επαναλάβουν τις έμμεσες αλλά εμφανικότατες παρεμβάσεις τους στα εσωτερικά της, όπως όταν έστρωσαν κόκκινο χαλί στον τότε πρωθυπουργό Νταβούτογλου, την άνοιξη του 2016, στη συμφωνία για το προσφυγικό, προσπαθώντας να τον ενισχύσουν ως αντίπαλο πόλο εξουσίας στον πρόεδρο Ερντογάν.

Όμως ο Νταβούτογλου είχε γίνει πρόεδρος του AKP και πρωθυπουργός ακριβώς με πρόταση του Ερντογάν, για να μπορέσει ο δεύτερος να μεταπηδήσει στην προεδρία της χώρας και είχε δεσμευθεί για την προώθηση της συνταγματικής αλλαγής του πολιτεύματος, στη συνέχεια

όμως «τα γύρισε», γι' αυτό και εξωθήθηκε από το κόμμα του σε παραίτηση. Κάτι τέτοιο όμως δεν ενοχλούν τους «ευρωφώσους», ωμούς επεμβατιστές ηγέτες σήμερα στις καγκελαρίες του Παρισιού και του Βερολίνου, που θεωρούν ότι γνωρίζουν καλύτερα από τους λαούς ποιои πρέπει να τους κυβερνούν.

Το πραξικόπημα Γκιουλέν «δεν υπήρξε ποτέ» γι αυτούς

Το πιο εξοργιστικό δε, με τη στάση των ενημερωτικών κέντρων του δυτικού ιμπεριαλισμού, είναι η σχεδόν ομόθυμη υιοθέτηση της θεωρίας ότι ο γκιουλενισμός και το πραξικόπημα που αυτός οργάνωσε τον Ιούλιο του 2016 είτε είναι δευτερεύουσας ή και ανύπαρκτης σημασίας ζήτημα, είτε ακόμη είναι μια προβοκάτσια του Ερντογάν.

Οι 270 έως 350 νεκροί (ο αριθμός δεν έχει ακόμη ξεκαθαρίσει) των δυνάμεων που υπερασπίστηκαν τη δημοκρατική τάξη της Τουρκίας, εκ των οποίων οι 180 άμαχοι πολίτες που έβαλαν τα στήθη τους μπροστά στα τανκς, για τη Μέρκελ και τον Ολάντ μετράνε μάλλον για στραγάλια.

Γι' αυτό έκαναν πέντε μέρες να τηλεφωνήσουν στον Ερντογάν, όχι για να τον συγχαρούν για την αποτροπή του πραξικοπήματος των γκιουλενοφασιστών, αλλά για να τον προειδοποιήσουν να μην είναι πολύ σκληρός με τους γκιουλενικούς σε στρατό, αστυνομία και δικαστήρια και να του εκφράσουν δυσарέσκεια για τον όγκο των συλλήψεων, αποτάξεων και απολύσεων κρατικών λειτουργών!

Δεν είναι παράδοξο: όποιος άκουγε ή έβλεπε δυτικά μέσα το βράδυ του πραξικοπήματος, δεν ήταν δύσκολο να καταλάβει πόσο εύχονταν τη νίκη των πραξικοπηματιών και την ανατροπή του Ερντογάν.

Αυτό το αίσχος οι δυτικοί μονοπωλιστές το είχαν επαναλάβει στην Αίγυπτο το 2013, όταν ο φασίστας – πραξικοπηματίας Σίσι, που πόζαρε για «κοσμικός αντισλαμιστής», κατέσφαξε τους δικαίως διαμαρτυρόμενους υποστηρικτές της Μουσουλμανικής Αδελφότητας στο Κάιρο, οι οποίοι ζητούσαν την επαναφορά του νόμιμου εκλεγμένου προέδρου Μοχάμεντ Μόρσι - συμμάχου του Ερντογάν - στον προεδρικό θώκο.

Τις Μέρκελ, τους Ολάντ και τις Μέι αυτού του κόσμου δεν τους ενοχλεί που ο ευρασιάτης Γκιουλέν ή ο φασίστας Σίσι είναι ανοικτά ρωσόφιλοι. Τους φτάνει που παίζουν, έστω υποκριτικά, το παιχνίδι του εταίρου της Δύσης,

Τουρκία – δημοψήφισμα:

Τα πραγματικά στοιχεία της σύγκρουσης του «ναι» και του «όχι» στην Τουρκία

Συνέχεια από τη σελ. 5

ο πρώτος υποδουμένος το δυτικό, ειρηνικό, «σύγχρονο» Ισλάμ και ο δεύτερος τον «κοσμικό τιμωρό των ισλαμιστών εξτρεμιστών».

Η τυπική «δημοκρατία» και η τριτοκοσμική ανεξαρτησία

Το μίσος των δυτικών μονοπωλιστών στον Ερντογάν δεν έχει να κάνει στην πραγματικότητα με τα πολλά κακά του, δηλαδή με τη δεξιά ισλαμιστική ιδεολογική του καθυστέρηση, με το υπερσυγκεντρωτικό ηγετίστικο του στυλ, με το δημαγωγικό, τελευταία χυδαία αντιευρωπαϊκό εθνικιστικό και λαϊκίστικο του λόγο, και βέβαια δεν έχουν πει ούτε μια κουβέντα για να κριτικάρουν το μεγαλύτερο αρνητικό του, την πρόσφατη έντονη προσέγγιση του με τον αρχιφασίστα Πούτιν, που βέβαια οι ίδιοι κυρίως προκάλεσαν.

Το μίσος τους έχει να κάνει με εκείνη την πλευρά του Ερντογάν και του ΑΚΡ η οποία εκφράζει την τάση των κρατών του Τρίτου, δηλαδή του μη ιμπεριαλιστικού Κόσμου για ανεξαρτησία από τις υπερδυνάμεις και γενικά από κάθε ιμπεριαλιστή.

Είναι ακριβώς αυτή η πλευρά του Ερντογάν που ενοχλεί κυρίως τους Ρώσους, παρά την πρόσφατη, σχεδόν αναγκαστική, στροφή του Ερντογάν προς αυτούς, όταν καταπουλήθηκε από τους προβοκάτορες Ομπάμα, Μέρκελ και Σία. Αυτή η πλευρά του ήταν που τον είχε οδηγήσει να καταρρίψει – και δίκαια – το ρώσικο πολεμικό αεροσκάφος που παραβίαζε τον τουρκικό εναέριο χώρο από την πλευρά της Συρίας όταν βομβάρδιζε τους τουρκομάνους αντιστασιακούς. Σε εκείνη του την κίνηση όχι μόνο δεν έλαβε υποστήριξη, αλλά ουσιαστικά ραπίστηκε, γιατί τάχα «έμπλεξε τη Δύση σε μια αχρείαστη αντιπαράθεση με τον Πούτιν», όπως τόνιζαν οι «φιλελεύθεροι» μονοπωλιστές από την Ουάσινγκτον και τις Βρυξέλλες.

Γι' αυτό τόσο οι σοσιαφασίστες όσο και οι φιλελεύθεροι, σε Ελλάδα και Δύση, ήταν φανατικοί οπαδοί του Ερντογάν χοντρικά από το 2002 έως το 2013, όταν αυτός πολιτεύεται σε συμμαχία με το γκιουλενικό, στρατηγικά φιλορώσικο, αν και με κάπως δυτική μορφή ρεύμα και ξεδόντιαζε με τις πρωτοβουλίες του δικτύου Γκιουλέν και τις πελώριες φασιστικές προβοκατόρικες εκκαθαρίσεις τις οποίες αυτό οργάνωνε το παλιότερο βάθρο της τουρκικής τριτοκοσμικής ανεξαρτησίας, παρόλες τις κατά καιρούς αντιδημοκρατικές ακόμα και δικτατορικές παρεμβάσεις του στην πολιτική σκηνή, δηλαδή το κεμαλικό στρατό.

Κνίτες και φιλελεύθεροι ειρω-

νεύονταν τότε από κοινού όποιον τολμούσε να ψελλίσει ότι οι εκκαθαρίσεις των κεμαλικών από την πρωθυπουργία Ερντογάν γίνονταν από τα δεξιά, από το φασισμό κι όχι από τα αριστερά. Οι μιν κνίτες έσπαγαν τα χέρια τους στο χειροκρότημα για τα τότε φιλορώσικα, φιλοκινέζικα και αντιισραηλινά βήματα του Ερντογάν, οι δε φιλελεύθεροι έβλεπαν τον τότε πρωθυπουργό της Τουρκίας ως δυτικό αναμορφωτή - αστοδημοκράτη, που επιτέλους θα χτίσει ευρωπαϊκού τύπου αστική δημοκρατία, απαλλαγμένη από στρατοκρατικά βαρίδια, στη χώρα – κόμβο μεταξύ Ευρώπης και Ασίας. Δηλαδή χειροκροτούσαν ότι βάνανσο και ανταρχικό έκανε ο Ερντογάν κάτω από την συμμαχία του με τον Γκιουλέν, ενώ άρχισαν να τον καταγγέλλουν μόνο όταν συγκρούστηκε με τον αυτόν.

Σε αντίθεση με όλους αυτούς, που εκτιμούν ότι ο Ερντογάν ήταν τότε καλός και χάλασε στην πορεία, εμείς εκτιμούμε ακριβώς αντίθετα ότι η πορεία του μετά τη σύγκρουση του με τους γκιουλενικούς ήταν στην κύρια πλευρά πορεία γενικά προς την πρόοδο. Αυτό φάνηκε από την ανοιχτή αυτοκριτική του στον τουρκικό λαό για την συμμαχία του με τον ισλαμοφασίστα Γκιουλέν και από το μέτωπο που πραγματοποίησε εναντίον του σκοτεινού δικτύου του με τους κεμαλικούς στρατιωτικούς, τους οποίους και αποφυλάκισε, λίγους μήνες πριν το πραξικόπημα.

Αυτό το μέτωπο ήταν που έσωσε τον Ερντογάν και τη δημοκρατία στην Τουρκία τον Ιούλη του '16, καθώς οι σχετικά αδύναμοι στον στρατό γκιουλενικοί δεν βρήκαν ένα μαζικό κεμαλικό ρεύμα να τους στηρίξει, μια το γεγονός ότι έφτιαξαν μια πραξικοπηματική πλατφόρμα - διακήρυξη που έμοιαζε «κοσμική κεμαλική» από πάνω ως κάτω.

Ερντογάν και «Αραβική Άνοιξη»

Ο Ερντογάν στήριξε την αντιδραστική «Αραβική Άνοιξη», με την οποία η Ρωσία «έφαγε» μια σειρά τριτοκοσμικούς, γενικά ειρηνόφιλους αστούς ηγέτες στον μουσουλμανικό κόσμο. Τη στήριξε, θεωρώντας ότι η «άνοιξη» θα είχε ως αποτέλεσμα την άνοδο σε όλες τις σουνιτικές ισλαμικές χώρες του τόξου Μέσης Ανατολής – Βόρειας Αφρικής κυβερνήσεων του δικού του ιδεολογικού προσήμου, χοντρικά του ρεύματος της Μουσουλμανικής Αδελφότητας.

Πρόκειται για συντηρητικό, δεξιά στο επίπεδο της ιδεολογίας, αλλά αρκετά ανεξαρτησιακό έναντι Ανατολής και Δύσης ρεύμα, γι' αυτό και ο ρώσικος σοσιαλμπεριαλισμός, με τη βοή-

θεια των δυτικών φιλελεύθερων, το τσάκισε στην Αίγυπτο, στη Λιβύη, στην Τυνησία και στη Συρία, αφού πρώτα το χρησιμοποίησε για να φάει τους Μουμπάρακ, τους Μπεν Αλί και τους Καντάφι, αλλά και για να κάνει εντελώς «ρώσο» τον εθνικοφασίστα Άσαντ, που είχε αρχίσει, ακριβώς πριν την έναρξη του συριακού εμφυλίου, τα ανοίγματα στη δυτικόφιλη Σαουδική Αραβία.

Ο μόνος που επιβίωσε από αυτές τις «ανοίξεις» ήταν ο «γενάρχη» του ισλαμοανεξαρτησιακού πολιτικού ρεύματος, δηλαδή ο ίδιος ο Ερντογάν, ο οποίος επιμένει μόνος, όσο γίνεται ως εθνικός αστός, να στηρίζει τη συριακή κοσμική και ισλαμική αντιπολίτευση ενάντια στο ρωσόφιλο σφαγέα Άσαντ, δηλαδή να μην πουλιέται στη Ρωσία, αλλά και να μην αναγνωρίζει την «αυτονόητη» για Ρωσία και ΗΠΑ «θετική συνεισφορά» του κουρδικού σοσιαλφασιστικού PKK - PYD «στον αγώνα κατά του ISIS».

Για την προοδευτική μάζα του «όχι» εντός Τουρκίας και την εν δυνάμει αρνητικότητα του «ναι»

Πολλοί δημοκρατικοί άνθρωποι στην Ελλάδα θα μας αντιτείνουν ότι οι πιο δημοκρατικές στην κουλτούρα τους τουρκικές μάζες, που γενικά στηρίζουν το κεμαλικό CHP και τα μεγάλα αστικά κέντρα τάχθηκαν με το όχι στο δημοψήφισμα. Γι' αυτές τις μάζες πράγματι είναι αποκρουστική η ισλαμιστική, νεοοθωμανικού τύπου ρητορεία τμήματος των στελεχών του ΑΚΡ και οι αντιδραστικές θέσεις των ερντογανικών σε ζητήματα ατομικής σεξουαλικής ελευθερίας, ένδυσης, κατανάλωσης αλκοόλ κλπ. Επίσης δίκαια ανησυχούν ότι ένα πιο συγκεντρωτικό Σύνταγμα με Ερντογάν ή χωρίς αυτόν θα μπορέσει να χρησιμοποιηθεί από φασιστικές συγκυριακές πλειοψηφίες να κάτσουν πιο εύκολα στο σβέρκο του τουρκικού λαού.

Σαν μαρξιστές ωστόσο, είμαστε υποχρεωμένοι σε μια πολιτική σύγκρουση να βλέπουμε την κάθε φορά κυρίαρχη αντίθεση της πολιτικής φάσης, η οποία επηρεάζει τις παγκόσμιες εξελίξεις προς όφελος ή προς ζημιά της πάλης των λαών για κρατική ανεξαρτησία και εθνική λευτεριά, σε τελική ανάλυση για αντιμπεριαλιστική επανάσταση.

Αν λοιπόν ρίξει κανείς μια ματιά στο μέτωπο των ηγετών – πολιτικών χειριστών του «όχι» στο τουρκικό δημοψήφισμα, θα βρει ανάμεσά τους πρώτο και κυρίαρχο τον αρχιρώσο πράκτορα Ντογκού Περιντσέκ, πλασιέ του Ντούγκιν στην Άγκυρα και ανοι-

κτό υμνητή της πλήρους υποταγής της Τουρκίας στον Πούτιν. Θα βρει τον αρχηγό του CHP Κιλιτσντάρογλου, ο οποίος είχε πραγματοποιήσει άτυπο μέτωπο με τους γκιουλενικούς ήδη από το 2013 και είχε στηρίξει για πρόεδρο της Τουρκίας, το 2014, τον γκιουλενικό Ιχσάνογλου. Θα βρει τους Κούρδους σοσιαλφασίστες, αποσχιστές και εθνοεκκαθαριστές του PKK, με το «νόμιμο» κόμμα – βιτρίνα τους, το HDP. Θα βρει τέλος τις δυνάμεις εκείνες, μέσα στο ίδιο το ΑΚΡ, που είχαν την πλέον συμφιλιοτική στάση έναντι του Γκιουλέν, όταν αυτός συγκρούστηκε με τον Ερντογάν (τον τέως πρόεδρο της Τουρκίας Γκιουλ, τον Μπουλέντ Αρίντς κλπ.).

Δεν υπήρξε δηλαδή ρεύμα που να υποστήριζε το «όχι» και να βγήκε από τα αριστερά του Ερντογάν, παρά το γεγονός ότι ένα μεγάλο τμήμα της κοινωνικής συντήρησης βρέθηκε στο πλευρό του «ναι» και ένα ακόμα πιο μεγάλο τμήμα της αυθόρμητης προόδου στη βάση της κοινωνίας βρέθηκε στο πλευρό του «όχι». Με αυτή την έννοια και από τακτική άποψη δεν είναι να λυπάται κανείς για το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος. Αλλά από την άλλη δεν μπορεί και να χαιρέται γιατί από στρατηγική άποψη η κίνηση του Ερντογάν για ένα πιο συγκεντρωτικό Σύνταγμα μπορεί κάλλιστα να μετατραπεί σε εργαλείο γοργής φασιστικοποίησης και εθνικής υποτέλειας της Τουρκίας. Αυτό μπορεί να συμβεί αν το πλατύ φιλορωσικό μέτωπο στην Τουρκία, που περιλαμβάνει τους όλο και πιο αντιδυτικούς εθνικιστές που έχουν αποσχιστεί από το κόμμα του Μπαχτσελί, πάρει την προεδρία στις πολύ κρίσιμες εκλογές του 2019 και όχι ο όλο και πιο στριμωγμένος από τον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλμπεριαλισμό Ερντογάν.

Από τέτοιες αντιφάσεις είναι γεμάτη η ιστορία, ειδικά σε περιόδους σαν τη σημερινή όπου το παγκόσμιο εργατικό και αντιμπεριαλιστικό κίνημα βρίσκεται στα τάρταρα και οι ενδοαστικές και ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις παίζουν κομβικό ρόλο στις παγκόσμιες εξελίξεις.

Αξίζει να θυμηθεί κανείς πόσο ενάντιο σε κινήματα των βαλκανικών εθνών κατά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας είχαν σταθεί οι Μαρξ και Ένγκελς, στο βαθμό και μόνο στο βαθμό που αυτά βρίσκονταν σε συμμαχία με την τσαρική Ρωσία, κέντρο της παγκόσμιας αντίδρασης εκείνη την εποχή. Ο μαύρος αντιδραστικός και οπισθοδρομικός χαρακτήρας του οθωμανικού καθεστώτος ήταν για τους κλασσικούς του μαρξισμού ένα σημαντικό ζητή-

μα από την άποψη της στρατηγικής της αντιφασιστικής επανάστασης στον βαλκανικό χώρο αλλά δευτερεύον ζήτημα μπροστά στην ανάγκη για τη μη ενίσχυση του μεγαλύτερου εχθρού της ευρωπαϊκής δημοκρατικής και σοσιαλιστικής προόδου, δηλαδή του τσαρισμού.

Αντίθετα, οι ρηχοί δυτικοί αστοφιλελεύθεροι, βουτηγμένοι στη μεταφυσική και τον ιδεαλισμό, έβλεπαν στους αφιονισμένους από τον τσάρο με χριστιανορθόδοξο γενοκτονικό αφιόνι σπληρηγούς του φιλορώσικου κολοκοτρωνέικου κόμματος τη νίκη της «αρχαίας Ελλάδας επί του βάρβαρου οθωμανισμού» και έριχναν δάνεια στο τρύπιο πιθάρι του μετέπειτα «ελληνικού κράτους – φάντασμα», για να πάρουν τελικά ως «τρόπαιο» τη ρώσικη Ελλάδα αρχικά εκείνη του πράκτορα Καποδίστρια και μετά εκείνη του Όθωνα, του πιστού γόνου της αυλής του Βαυαρού Βασιλιά Λουδοβίκο, της πιο φιλοτσαρικής σε όλη την Ευρώπη. Καθόλου τυχαίο ότι 200 χρόνια μετά μέσα από τις πιο απίθανες στροφές της πιο ξενόδουλης αστικής τάξης των Βαλκανίων, της ελληνικής, ήρθε ξανά η ώρα η τελευταία να γίνει ο σχεδόν ανοιχτός δούρειος ίππος της πιο αντιδραστικής Ρωσίας όλων των εποχών μέσα στην Ευρώπη. Τουλάχιστον ας μην μπορέσει αυτή τη φορά να πάρει στο λαιμό της και την πάντα πιο ανεξάρτητη απέναντι στους τσάρους Τουρκία.

Εμείς δεν υποστηρίζουμε ότι το μέλλον δεν μπορεί να φέρει έναν Ερντογάν με δικτατορικές εξουσίες, ούτε ότι αυτός αποκλείεται να απορροφηθεί από το πουτινικό αντιδυτικό μέτωπο, ειδικά λόγω της γενικά αντιδραστικής, αντιδιαφωτιστικής, ισλαμοσυντηρητικής ιδεολογίας του. Ήδη άλλωστε έχει κάνει τόσα βήματα προς την φασιστική Ρωσία.

Λέμε ωστόσο και θα φωνάζουμε ότι, ακόμη και σε αυτή την περίπτωση, τη βασική ευθύνη γι' αυτή την εξέλιξη θα την φέρει η βρώμικη, χωρίς δημοκρατικές αρχές στάση των δυτικών ιμπεριαλιστών και μονοπωλιστών, που για ακόμη μία φορά θα έχουν παίξει τον ρόλο της σκούπας, ρίχνοντας τον Ερντογάν μέσα στο ρώσικο νεοναζιστικό φαράσι.

Στη συγκεκριμένη μάλιστα περίπτωση δώσανε στον Πούτιν την ευκαιρία να αποδοκιμάσει την ωμή επεμβατική στάση των δυτικών στο αποτέλεσμα, λέγοντας ότι πρέπει να γίνει σεβαστό το ναι, την ώρα που ήταν ακριβώς οι άνθρωποι του και στην Τουρκία και στην Ευρώπη που οργίασαν σε κινδυνολογία για το «ναι» στο «σουλτάνο».

ΚΑΙ Ο ΠΝΙΓΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΠΥΡΑΥΛΟΙ ΤΟΥ ΤΡΑΜΠ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΧΙΤΛΕΡ ΤΟΥ ΚΡΕΜΛΙΝΟΥ

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 10/4/2017)

Η ναζιστικού τύπου, μαρτυρική με αργό πνιγμό εξόντωση δεκάδων παιδιών της συριακής πόλης Χαν Σειχούν ουσιαστικά μπροστά στα μάτια όλης της ανθρωπότητας, είναι οπωσδήποτε ένας σταθμός για τις εξελίξεις όχι απλά στη Συρία, αλλά ευρύτερα στη Μέση Ανατολή και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Ο μόνος παράγοντας στη Συρία που έχει ήδη επιτρέψει στο παρελθόν και θα μπορούσε και τώρα να δώσει το πράσινο φως για ένα τέτοιο πολιτικά παταγώδες έγκλημα και από υποκειμενική-ιδεολογική άποψη και από αντικειμενική-εκτελεστική είναι η κυρίαρχη δύναμη στη χώρα, ο ρώσικος πουτινικός νεοχιτλερισμός και οι ντόπιοι φίλοι του.

Τέτοιας ποιότητας και τέτοιου όγκου πολιτικές πράξεις συνήθως εκδηλώνουν το νόημα και τους ανομολόγητους σκοπούς τους μέσα από τα αποτελέσματά τους και το πρώτο και πολύ σημαντικό αποτέλεσμά αυτής εδώ της πράξης είναι ο βομβαρδισμός της δεύτερης μεγαλύτερης συριακής αεροπορικής βάσης από τις ΗΠΑ του Τραμπ. Αλλά αυτό το αποτέλεσμα καθόλου δεν επιβεβαιώνει τον ισχυρισμό της Ρωσίας και των φίλων της παντού στον κόσμο ότι είναι οι ΗΠΑ που δηλητηρίασαν τα νήπια για να κατασκευάσουν το πρόσχημα να χτυπήσουν με πυραύλους την προστατευόμενη της Ρωσίας κυβέρνηση Άσαντ.

Αντίθετα πιστεύουμε ότι είναι πολύ πιο λογική η υπόθεση ότι έχει κατασκευάσει αυτό το πρόσχημα η ίδια η πουτινική Ρωσία, ο επιστημονικότερος και πιο αδιάστακτος προβοκάτορας της εποχής του ιμπεριαλισμού. Γιατί δεν πρόκειται για την κατασκευή προσχήματος για μια επίθεση γενικά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, δηλαδή για μια χοντρικά ανεξέλεγκτη επίθεση, αλλά για την επίθεση ενός αμερικάνικου ιμπεριαλισμού που έχει στο τιμόνι του τον πιο ανοιχτό και διαπιστωμένο εκλεκτό του Κρεμλίνου, τον Ντόναλντ Τραμπ.

Αν θεωρήσει κανείς υπερβολικά μακιαβελική μια τέτοια υπόθεση θα δυσκολευτεί να εξηγήσει την υπερβολικά ξαφνική στροφή 180 μοιρών του Τραμπ στο ζήτημα της Συρίας, δηλαδή την ξαφνική έκρηξη ευσυγκινησίας αυτού του ρατσιστή για τα τελευταία 80 θύματα από ασφυξία του καθεστώτος Άσαντ όταν δεν βρήκε ποτέ πριν ένα λόγο κριτικής για την πολιτική και στρατιωτική στήριξη της πουτινικής Ρωσίας στο καθεστώς Άσαντ όταν αυτό σκότωνε το 2013 με αέρια 1400 αμάχους και βέβαια όταν σκότωνε με ανελήτους βομβαρδισμούς συνολικά τετρακόσιες χιλιάδες πολίτες της Συρίας, ισοπεδώνοντας συστηματικά, τελικά και με τη βοήθεια της ρώσικης αεροπορίας, τα νοσοκομεία που περιέβαλλαν τους τραυματίες των βομβαρδισμών. Ακόμα πιο δύσκολα θα μπορούσε να εξηγήσει κανείς το γεγονός ότι η Ρωσία, ενώ προειδοποιήθηκε από τον Τραμπ για το χτύπημα και μάλιστα μέσα από αλληπάλληλες επικοινωνίες Τραμπ-Πούτιν, δεν αντέδρασε ούτε στοιχειωδώς με τα πανίσχυρα αντιαεροπορικά

της συστήματα των S-400, για να κατεβάσει αν όχι και τους 59 τόμαχοκ, έστω έναν από αυτούς, έστω συμβολικά, έστω μόνο για να υποδηλώσει την ως χθες εναέρια κυριαρχία της στη χώρα και τη φροντίδα της για το σύμμαχό της Άσαντ. Εδώ οι κάθε λογής φίλοι της Ρωσίας αντιπάσσουν το επιχείρημα ότι η Ρωσία δεν ήθελε για χάρη του Άσαντ να ρισκάρει έναν παγκόσμιο πόλεμο. Μα ως τώρα αυτό ακριβώς, δηλαδή η αποφυγή ενός τρίτου παγκόσμιου πολέμου με την οποία απειλούσε η Ρωσία όποιον θα τολμούσε να χτυπήσει τον προστατευόμενό της, ήταν το μοναδικό επιχείρημα των ΗΠΑ του Ομπάμα για να μην επεμβαίνουν εναντίον του Άσαντ. Πως ήταν δυνατό αυτό το επιχείρημα να το αχρηστεύσει έτσι εύκολα η Ρωσία, χωρίς δηλαδή να κάνει μια **δημόσια** αυστηρή προειδοποίηση ενάντια στο πλήγμα για το οποίο την ειδοποίησε ο Τραμπ; Άλλωστε δεν είναι ασύλληπτα φιλική η δήλωση του Λαβρόφ μετά το βομβαρδισμό ότι ελπίζει πως: *«η πρόκληση αυτή δεν θα οδηγήσει σε ανεπανόρθωτη βλάβη τις σχέσεις ανάμεσα στη Μόσχα και την Ουάσινγκτον»*, και δεν είναι ακριβώς αυτός ο τόνος που αντιστοιχεί στο γεγονός ότι όχι μόνο δεν ματαιώθηκε, αλλά δεν αναβλήθηκε καν για τα προσχήματα η προγραμματισμένη για λίγες μέρες μετά το χτύπημα επίσκεψη του Τίλερσον στη Μόσχα; *

Η μόνη συζήτηση που έχει νόημα μετά από όλα αυτά είναι το γιατί η Ρωσία έδωσε στον Τραμπ την πολιτική και στρατιωτική δυνατότητα να δώσει ένα ως τώρα αναπάντητο χτύπημα στον προστατευόμενό της, καθώς δεν μπορεί να θεωρηθεί ούτε μια στοιχειωδώς ανάλογη απάντηση η απόφαση της Ρωσίας να σταματήσει η επικοινωνία των δύο υπερδυνάμεων για τον έλεγχο των κινήσεων της αεροπορίας τους στον εναέριο χώρο της Συρίας.

Μια εξήγηση αρκετά ικανοποιητική γι αυτή τη στάση, αλλά νομίζουμε ότι δεν φτάνει από μόνη της, είναι ότι με αυτόν τον τρόπο ο Πούτιν έδωσε στον Τραμπ τη δυνατότητα να ξεπλυθεί σε μεγάλο βαθμό από την τρομερή κατηγορία που ασφυκτικά τον πολιορκεί πλέον ακόμα και σε επίπεδο επίσημων κρατικών ερευνών ότι είναι ο πρώτος πρόεδρος των ΗΠΑ που με παράνομα μέσα αναδείχτηκε σε αυτή τη θέση από μια αντίπαλη ξένη δύναμη. Ήδη ένας από τους μεγαλύτερους κατηγορούς του στο επίπεδο αυτό, ο γεροϋσιαστής Μακ Κέιν, παραδέχτηκε ότι αυτή ήταν μια πολύ σωστή και σημαντική κίνηση του Τραμπ, που διόρθωνε την προηγούμενη κατευναστική πολιτική του Ομπάμα.

Όμως αν ο κύριος σκοπός του Πούτιν ήταν να ξεπλύνει το φίλο

του, δεν δικαιολογείται το γεγονός ότι φρόντισε, λίγο πριν από το πυραυλικό χτύπημα του Τραμπ, να αποστασιοποιηθεί πολιτικά από τον Άσαντ, αντί να δεθεί πιο πολύ μαζί του ώστε να μεγαλώσει τον «άθλο» του Τραμπ εμφανίζοντας τον να αφηφά όχι απλά έναν υπό αίρεση μικρό προστατευόμενο αλλά τον ίδιο το μεγάλο προστάτη του. Αυτή η αποστασιοποίηση έγινε από τον εκπρόσωπο του Πούτιν Πεσκόφ ο οποίος, λίγο πριν εκδηλωθεί η αμερικάνικη επίθεση, και ενώ πρακτικά είχε προαναγγελθεί από τον Τραμπ βγήκε να δηλώσει ότι «η στήριξη της Ρωσίας στον Άσαντ δεν είναι άνευ όρων» (<http://news.sky.com/story/russias-putin-syria-chemical-attack-accusations-groundless-10827471>). Αυτό κι αν ήταν σεντράρισμα του Άσαντ για να τον κλωτσήσει ο «τασμπουκαλής» πρόεδρος του αμερικάνικου φασισμού.

Η Ρωσία προετοιμάζει «κόπτεμα» του Άσαντ οπότε και του Ιράν

Αλλά εδώ ήρθαμε στο βασικό σημείο. Αυτή η αποστασιοποίηση παρόλο που έχει πελώριο ειδικό βάρος για τη στιγμή που έγινε, δεν είναι η μοναδική. Ανάλογες δηλώσεις πολιτικού αδειάματος του Άσαντ από τη Ρωσία, δηλαδή εκδηλώσεις απόρριψης του τοπικού τραμπούκο από τον παγκόσμιο τραμπούκο έχουν γίνει αρκετές φορές στο παρελθόν. Αυτές τις έχουμε επισημάνει εδώ και αρκετά χρόνια και τις θεωρούμε πολύ σημαντικές γιατί είναι χαρακτηριστικές της γενικά αντιφατικής σχέσης που έχει η νεοχιτλερική Ρωσία με όλα τα τριτοκοσμικά δικτατορικά ή και επεκτατικά καθεστώτα. Δηλαδή αυτή από τη μια συμμαχεί μαζί τους στρατηγικά ενάντια στη Δύση και ενάντια στις πιο δημοκρατικές τριτοκοσμικές χώρες, από την άλλη θέλει να τα υποτάξει στα ηγεμονιστικά της σχέδια, μιας και προβάλλουν απέναντί της εν μέρει τα ιδιαίτερα εθνικά συμφέροντα των χωρών τους, και εν μέρει τα σχέδια τους για τοπική ή και περιφερειακή ηγεμονία. Αυτή η στάση των τριτοκοσμικών δικτατοριών κάνει τελικά τη σύγκρουση τους με τη Ρωσία αναπόφευκτη. Και η τελευταία διαχειρίζεται κάθε τέτοια σύγκρουση, είτε υποδαυλίζοντας τις κατάλληλες εσωτερικές εντάσεις, είτε προκαλώντας σχετικά ελεγχόμενες εξωτερικές επεμβάσεις των πολιτικά παρακμασμένων δυτικών ιμπεριαλιστών.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, παρόλο που η ενότητα της Ρωσίας με το φασιστικό καθεστώς Άσαντ είναι αρκετά θεμελιωμένη στο κοινό τους ματοβαμένο μίσος στη δημοκρατική εξέγερση του συριακού λαού, έχει εκδηλωθεί εδώ και πολύ καιρό η αντίθεση τους στο ζήτημα του μέλλοντος του συριακού κράτους. Η Ρωσία θέλει μια εθνοτικά και θρησκευτικά κατατεμαχισμένη Συρία, που τα κομμάτια της, σουνίτικο, αλεβίτικο (σιίτικο), κουρδικό, τουρκομάνικο

κλπ θα μπορούν να είναι ενωμένα μόνο κάτω από την ρώσικη κατοχική φασιστική δικτατορία. Αυτό είναι το πνεύμα του σχεδίου Συντάγματος για τη Συρία που η Ρωσία κατέβασε το Γενάρη για έγκριση στην Διάσκεψη της Αστάνης και το οποίο απέρριψε αμέσως η κυβέρνηση Άσαντ. Σε αυτό το σχέδιο γίνεται λόγος γενικά για δημιουργία αυτοδιοικούμενων «πολιτιστικών ζωνών και περιφερειών» μέσα στη Συρία ενώ συγκεκριμένη αναφορά γίνεται μόνο για την Κουρδική περιφέρεια που έχει ωστόσο καθαρά εθνοτικό χαρακτήρα. Επίσης ξέρουμε από το σχέδιο της Διζωνικής της Κύπρου που το εφηύρε η ρώσικη διπλωματία, ως σοβιετική, το 1965 τι σημαίνουν Ζώνες, όπως το ξέρουμε και από τις Ζώνες της Βοσνίας που περίπου τριάντα χρόνια μετά την Κύπρο έφερε στο τραπέζι του Ντέιτον πάλι η ρώσικη διπλωματία. Όμως τίποτα δεν αποδεικνύει περισσότερο τη φύση αυτών των Ζωνών από όσο η λυσασμένη προσπάθεια του πιο ρωσόδουλου από όλα τα εθνοτικού χαρακτήρα κόμματα της χώρας, του ΡΥΔ-ΥΡΓ (του συριακού ΡΚΚ), να σχηματίσει πάνω στη ματωμένη Συρία τα πρώτα νέα εσωτερικά κρατικά σύνορα εντός των οποίων ήδη διεξάγει εθνοκάθαρση. Δηλαδή για τη Ρωσία το μέλλον του καθεστώτος Άσαντ είναι να συμπεριληφθεί σε μια σιίτικη συνιστώσα του εθνοθρησκευτικού και πολιτισμικού Φρανκεστάιν στον οποίο αυτή σκοπεύει να μετατρέψει την κάποτε ενιαία Συρία. Αυτή τη λύση δεν τη θέλει η δεμένη πλέον με ανεξίτηλους εγκληματικούς δεσμούς αίματος συμμαχία Άσαντ-Ιράν υπό την πολιτικοστρατιωτική ηγεμονία του δεύτερου. Και δεν τη θέλει όχι βέβαια από αγάπη για τη Συρία, αλλά γιατί τη θέλει για τον εαυτό του.

Ειδικά μάλιστα για τους μουλάδες της σοβινιστικής επεκτατικής κλίμακας Καμενέι που αισθάνονται οι αληθινοί νικητές του πολέμου στη Συρία, το καθεστώς Άσαντ είναι ο κύριος κρίκος στην προσπάθειά τους να σχηματίσουν έναν φασιστικό περιφερειακό «σιίτικο άξονα» στη Μέση Ανατολή, που θα περιλαμβάνει και τον Λίβανο της Χεζμπολάχ και την Υεμένη των Χούτι, και το Μπαχρέιν και θα έχει κέντρο του και ηγεμόνα το Ιράν. Αυτό ήταν το βαθύτερο νόημα της φράσης του Άσαντ πρόσφατα μετά την έξοδο της δημοκρατικής αντιπολίτευσης από το Χαλέπι ότι θα «απελευθερώσει» όλη τη Συρία. Αλλά η Ρωσία δεν έβαψε τα χέρια της με τόσο αθώο αίμα χάνοντας όσο ποτέ ως τώρα σε διεθνές κύρος, για να δώσει τη Συρία στο Ιράν, στη Χεζμπολάχ και στο χρεωκοπημένο και σχεδόν παγκοσμίως μισητό Άσαντ. Έτσι θύμισε με τον Λαβρόφ, πάλι λίγο πριν αρχίσει η Διάσκεψη της Αστάνης, ποιος είναι το αφεντικό στη Συρία λέγοντας ότι «αν δεν υπήρχε ρώσικη επέμβαση στη Συρία το καθεστώς Άσαντ θα είχε πείσει σε λίγες μέρες» ([http://orient-news.net/en/news_show/130648/0/Russian-](http://orient-news.net/en/news_show/130648/0/Russian)

[FM-Had-it-not-for-Russia-Assad-would-have-fallen](http://orient-news.net/en/news_show/130648/0/Russian-FM-Had-it-not-for-Russia-Assad-would-have-fallen)).

Όχι τυχαία ήταν την ίδια μέρα που ο Λαβρόφ κάλεσε εκπρόσωπο της προεδρίας Τραμπ να συμμετέχει στη Διάσκεψη της Αστάνης παρά την έντονη διαμαρτυρία του Ιράν, καθώς είναι ακριβώς η προεδρία Τραμπ, που σε αντίθεση με την υποτιθέμενη φιλο-ιρανική προεδρία Ομπάμα, βάζει στο στόχαστρο το Ιράν και επιδιώκει συμμαχία με τη Σαουδική Αραβία. Όχι τυχαία επίσης κεντρικός εκπρόσωπος όλης της ένοπλης αντίστασης στην Αστάνη είναι ένας άνθρωπος της Σαουδικής Αραβίας, που έχει το πλεονέκτημα για τη ρώσικη διπλωματία να είναι υπέρ του θρησκευτικού ισλαμικού κράτους και να βρίσκεται σε ανοιχτή αντίθεση με τον FSA, ο Mohammad Alloush. Φαίνεται ότι η Ρωσία έχει αποφασίσει να παίξει το ρόλο του επιδιαιτητή στη Συρία σε συνεργασία με τις ΗΠΑ, πέρα από το ζήτημα τους ΙΣΙΣ, σε συνθήκες μιας ρυθμισμένης αντίθεσης ανάλογα με τις ανάγκες κάθε φάσης.

Η δόξη συμφιλίωση στη Συρία, είναι το βασικό νόημα της Διάσκεψης της Αστάνης της οποίας ήδη πραγματοποιήθηκαν οι τρεις πρώτοι γύροι. Σε αυτήν προεδρεύει η Ρωσία με τον Λαβρόφ έχοντας στο πλευρό της σαν συμπροέδρους στα αριστερά της την Τουρκία και στα δεξιά της το Ιράν, που κατά κάποιον τρόπο εκπροσωπούν το αντικυβερνητικό και το κυβερνητικό στρατόπεδο της Συρίας αντίστοιχα. Δηλαδή εδώ η Ρωσία παριστάνει ακριβώς την ενδιάμεση, την κεντρώα δύναμη, τόσο ενδιάμεση που πασχίζει να πείσει τους εκπροσώπους της αντίστασης να μιλήσουν απευθείας με τους κυβερνητικούς σφαγείς τους και όχι μέσω της ίδιας, όπως γίνεται ως τώρα. Το να αναγνωρίζουν οι εκπρόσωποι της αντίστασης τη Ρωσία σαν έναν ενδιάμεσο με τον Άσαντ είναι μια μεγάλη πολιτική ταπείνωση για αυτούς. Το πόσο κοντά είναι αυτοί οι εκπρόσωποι στο να αλλάξουν ρότα με τη Ρωσία, το μαρτυράει η δήλωση ενός από αυτούς ότι «το πρόβλημά μας με τη Ρωσία ήταν όταν τα αεροπλάνα της συμμετείχαν μαζί με αυτά του καθεστώτος στη δολοφονία του λαού μας. Αν αυτός ο ρόλος τελειώσει δεν θα έχουμε κανένα πρόβλημα» (<http://www.thearabweekly.com/News-&Analysis/7672/Astana-talks-expose-limits-of-what-Russia%2C-Turkey-and-Iran-can-achieve>). Όμως και η Ρωσία δεν μπορεί επ' άπειρον να εξαπατά το κομμάτι της αντίστασης που δέχεται το μεσολαβητικό της ρόλο, που το βασικό της καθήκον είναι η εξασφάλιση της εκεχειρίας. Και είναι ο Άσαντ και το Ιράν οι κύριοι παράγοντες που εμπόδιζον την επίτευξη εκεχειρίας στο Χαλέπι, στην Ιντλίμπ και στην υπόλοιπη Συρία, γιατί θέλουν να καταστείλουν άμεσα κάθε σουνίτικη αντίσταση και να αδειάσουν ολόκληρες περιοχές από τα κομμάτια του σουνίτικου πληθυσμού

που δημιουργούν πρόβλημα στον έλεγχο της χώρας από το καθεστώς Άσαντ. Αντίθετα για τη Ρωσία αυτό που είναι επείγον είναι να τσακιστούν μόνο εκείνα τα τμήματα της αντίστασης που δεν ξεχνάνε τις σφαγές της και δεν είναι διατεθειμένα να δεχτούν τη ρώσικη επικυριαρχία και μεσολάβηση.

Πέρα από το ότι τώρα είναι πολιτική ανάγκη πλέον για τη Ρωσία να παίξει το παιχνίδι της κάλπικης συμφιλίωσης, μόνο τώρα **μπορεί** αυτή να εγχειρίσει το καθεστώς Άσαντ διώχνοντας ή παραμερίζοντας τον αρχηγό του σαν μια ζητημένη λεμονόκουπα. Και τούτο γιατί μόλις τώρα ο βασικός στόχος του γενοκτονικού μετώπου Πούτιν- Άσαντ, που είναι η αποδυνάμωση, το τζιχαντίστικο προβοκάρισμα και η πολυδιάσπαση της δημοκρατικής αντιπολίτευσης της Συρίας, έχει σε μεγάλο βαθμό πραγματοποιηθεί. Αυτό βέβαια με εγκληματική ευθύνη και των δυτικών ψευδοδημοκρατών που για να κατευνάσουν τη Ρωσία άφησαν την δημοκρατική αντίσταση άοπλη στα χέρια των δήμενων της, ενώ και ο πιο συνεπής ως τώρα σύμμαχος της δημοκρατικής αντιπολίτευσης, η Τουρκία του Ερντογάν, έχει συνθλιβεί στη μέγγενη της ταυτόχρονης πίεσης από την Ευρώπη και τη Ρωσία με αποτέλεσμα να υποχωρεί όλο και περισσότερο στην δεύτερη.

Κυρίως όμως όλο και περισσότερο η Ρωσία υποχρεώνεται να απαγκιστρωθεί από την αποκλειστική συμμαχία με τον Άσαντ και το Ιράν γιατί είναι βαριά εκτεθειμένη πολιτικά όχι μόνο στην Συρία αλλά σε μια πελώρια μάζα 1,2 δις σουνιτών μουσουλμάνων, η οποία παρακολουθεί εμβρόντητη τις σφαγές των σουνιτών αμάχων στη Συρία στις οποίες συμμετέχει πρωταγωνιστικά η Ρωσία στο πλευρό των σιιτών της Συρίας (των αλεβιτών που εκπροσωπούνται από τον Άσαντ) και του Ιράν, που σε όλο τον κόσμο είναι περίπου 200 εκατομμύρια. Η Ρωσία περισσότερο από κάθε τι άλλο ειδικεύεται στο να διασπάει τους λαούς σε εθνικές, θρησκευτικές και λεγόμενες πολιτιστικές γραμμές ή αλλιώς «ταυτότητες» για να κυριαρχεί πάνω τους. Αλλά για να κυριαρχεί όχι μόνο δεν πρέπει να φαίνεται ότι παίρνει το μέρος της μιας ενάντια στις άλλες, αλλά να παριστάνει τον φίλο πασών των ξεχωριστών «ταυτοτήτων» και τον ανιδιοτελή συμφιλιωτή τους, δηλαδή τον επιδιαιτητή των αντιθέσεων τους. Ιδιαίτερα μετά τη σφαγή των σουνιτικών πληθυσμών της Συρίας, η Ρωσία είναι υποχρεωμένη να σπεύσει να αποκαταστήσει την παγκόσμια εικόνα της στο σουνιτικό Ισλάμ. Αντικειμενικά και η τελευταία τρομοκρατική επίθεση στο μετρό της Μόσχας, που έγινε από ρώσο σουνίτη τζιχαντιστή, υπηρετεί και αυτό το στόχο, πέρα από τον κεντρικό να πείθει τη Δύση ότι και η Ρωσία υποφέρει από τους τζιχαντιστές και πρέπει να την εμπιστευτούν σαν ηγέτη στην παγκόσμια αντι-ΙΣΙΣ εκστρατεία. Δηλαδή η σφαγή στο μετρό θυμίζει στο ρώσικο πληθυσμό ότι η Μόσχα πρέπει να συνεχίσει τον πόλεμό της στο πλευρό της Δύσης ενάντια στον

ΙΣΙΣ, αλλά ταυτόχρονα ότι πρέπει να καθυστερήσει τους σουνίτες της Ρωσίας και της πρώην ΕΣΣΔ, ότι δεν στρέφεται ενάντια τους, όπως δυστυχώς δείχνει η προσωρινή συμμαχία τους με τους σίιτες στη Συρία. Ένα ισχυρό στοιχείο που ενισχύει την εκτίμησή μας ότι η Ρωσία θέλει να εγχειρίσει **τώρα** το καθεστώς Άσαντ είναι ότι ο πιο στενός της φίλος μέσα στον σίιτικο κόσμο (τόσο ώστε να τον εκθειάζει ανοιχτά ο Ντούγκιν μέσα από το ιστολόγιο του Katehon), ο πανίσχυρος φασίστας του Ιράκ Μοκτάντα Αλ Σαντρ που είναι σε όλο και πιο ανοιχτή αντίθεση με την τωρινή ηγεσία του Ιράν, κάλεσε προχθές σε παραίτηση τον Άσαντ. (<http://www.reuters.com/article/us-mideast-crisis-iraq-syria-sadr-idUSKBN17B070>).

Η αήτητη ως τώρα τακτική «σκοούπα-φαράσι»

Για να μην βρεθεί λοιπόν σε μια μετωπική σύγκρουση με το Ιράν η Ρωσία είναι υποχρεωμένη να ακολουθήσει με τον Άσαντ και ενδεχόμενα και ίσως αργότερα και με τον Καμενέι, την ίδια τακτική που ακολούθησε όταν εγχείριζε ένα-ένα τα τριτοκοσμικά δικτατορικά σοβινιστικά ή επεκτατικά καθεστώτα της λεγόμενης μετασοβιετικής εποχής. Χρησιμοποιούσε δηλαδή για λογαριασμό της, χωρίς η ίδια να εκτίθεται και μάλιστα να παραμένει φίλος του θύματος, την ιμπεριαλιστική ενέργεια των δυτικών ανταγωνιστών του και βασικά εκείνη των ΗΠΑ.

Άνοιγε δηλαδή η Ρωσία των Γέλτσιν και Πούτιν με τρόπο στην αμερικάνικη υπερδύναμη το δρόμο για να επέμβει και να τσακίσει με τη βία όχι αυτές τις δικτατορίες αλλά τις εθνικές πλευρές των τμημάτων των αστικών τάξεων που τις ασκούσαν, δίνοντας τη δυνατότητα στον εαυτό της να τοποθετήσει στην θέση των εγχειριζόμενων «εθνικών» δικτατόρων, δηλαδή στην θέση των Μιλόσεβιτς, των Ομάρ, (που δεν είχε εκδηλώσει επεκτατικές διαθέσεις), των Σαντάμ, των Καντάφι, τα πιο δουλικά τσιράκια της ή έστω τα πιο φιλικά της στοιχεία σαν τους Τάνιτς, Νικόλιτς, Σέσελι (Σερβία), τους Καρζάι (Αφγανιστάν), τους Ταλαμπανί και Αλ-Μαλίκι (Ιράκ), και τους Χάφταρ (Λιβύη τώρα), που συχνά εμφανίζονταν και σαν δημοκράτες. Αυτήν την τακτική της Ρωσίας την έχουμε ονομάσει «σκοούπα-φαράσι», όπου σκοούπα είναι η Αμερική που σαρώνει την υποψήφια προς εγχείρηση χώρα του τρίτου κόσμου, και φαράσι η Ρωσία που την μαζεύει στην σφαίρα κυριαρχίας της. Είχαμε γι αυτό το λόγο και από θέση αρχής και από την άποψη του παγκόσμιου αντιφασιστικού μετώπου, καταδικάσει με δύναμη όλες τις παραπάνω στρατιωτικές επεμβάσεις σαν ιμπεριαλιστικές, και είχαμε κιάλας προβλέψει ότι το αποτέλεσμα τους δεν θα ήταν η επέκταση της αμερικάνικης κυριαρχίας στις εγχειριζόμενες χώρες, όπως κραυγάζαν οι ρωσόφιλοι παντού στον κόσμο, αλλά η επέκταση της κυριαρχίας του άξονα Ρωσίας-Κίνας-Ιράν σε σημεία κλειδιά του πλανήτη.

Για να μπορεί να πετύχει το

ρώσικο «φαράσι» το σκοπό του έπρεπε η αμερικάνικη «σκοούπα» να κάνει μόνη αυτή τη βρωμοδουλειά, δηλαδή να κάνει μόνη αυτή την ανοιχτή επίθεση στην υπό άλωση χώρα και την καθάρση της ηγεσίας της, ενώ το «φαράσι» σε όλο αυτό το διάστημα θα παρίστανε τον αγανακτισμένο φίλο της κάθε φορά ποδοπατούμενης χώρας χωρίς όμως να κουνάει ούτε το δαχτυλάκι του για να σώσει την εκκαθαριζόμενη κυβέρνηση της. Εκείνο που έκανε η ρώσικη διπλωματική μηχανή ήταν απλά να εμποδίζει να έρθει στην εξουσία **μετά την πτώση του δικτάτορα** οποιαδήποτε δημοκρατική φράξια της αστικής τάξης, πράγμα που εύκολα το πετύχαινε όχι τόσο λόγω των εισοδηστικών της ικανοτήτων, αλλά γιατί η διαδοχή μιας βάνουσης δικτατορίας που δεν νικείται από μια λαϊκή δημοκρατική επανάσταση, αλλά από μια εξωτερική ιμπεριαλιστική επέμβαση, μπορεί πολύ εύκολα να φέρνει στην εξουσία τα χειρότερα στοιχεία της παλιάς δικτατορίας και της παλιάς κοινωνίας, που μοιραία προσανατολίζονται κάθε φορά προς το κέντρο της παγκόσμιας αντίδρασης. Αυτό το κέντρο εδώ και τρεις δεκαετίες δεν είναι πια οι ΗΠΑ, αλλά ο στρατηγικά ανερχόμενος νεοχιτλερικός άξονας Ρωσίας-Κίνας με πολιτικό ηγέτη την πρώτη.

Είναι χαρακτηριστικό ότι καμιά ως τώρα αμερικάνικη στρατιωτική επέμβαση στον τρίτο κόσμο δεν έφερε στην εξουσία έναν δυτικό αρχηγό, αλλά πάντα έναν φίλο της Ρωσίας (Σερβία, Λιβύη), ή το πολύ του Ιράν (Αφγανιστάν, Ιράκ). Ειδικά σήμερα στο Αφγανιστάν και στις δύο πλευρές της κύριας εσωτερικής αντίθεσης (κυβέρνησης- Ταλιμπάν) το πάνω χέρι το έχει η Ρωσία και όχι οι ΗΠΑ.

Βεβαίως ένας αναγκαίος όρος για την επιτυχία ενός τέτοιου σχεδίου είναι η διάβρωση σε μικρό ή μεγαλύτερο βαθμό της ανώτατης ηγεσίας των ΗΠΑ από φίλους η πράκτορες της ρώσικης υπερδύναμης, μια ικανότητα που είναι η πιο πολύτιμη κληρονομιά που άφησαν οι παλιοί τσάροι στους νέους που την έχουν εξελίξει στον υπέρτατο βαθμό. Όπως δηλαδή είχαμε σύμφωνα με τις αναλύσεις του Μαρξ έναν πράκτορα της Ρωσίας, τον Πάλμερστον στην ηγεσία της αγγλικής υπερδύναμης τον 19ο αιώνα, έχουμε στους 20ο και 21ο δύο προέδρους των ΗΠΑ, τον Κλίντον και τον Ομπάμα αφοσιωμένους φίλους της Ρωσίας, ενώ για να δοθεί το Ιράκ στη Ρωσία και στο Ιράν χρειάστηκε μόνο ένας βλάκας πρόεδρος σαν τον Μπους τον β, με σύμβουλό του έναν προβοκάτορα του Κλίντον, τον Τζορτζ Τένετ, στην θέση του αρχηγού της ΣΙΑ απ όπου διαβεβαίωνε ότι ο Σαντάμ έχει όπλα μαζικής καταστροφής.

Μπορεί να καταλάβει κανείς πόσο πιο εύκολα θα γίνει τώρα η βρωμοδουλειά όχι απλά με έναν ρωσόφιλο πρόεδρο των ΗΠΑ, αλλά με ένα ολόκληρο ρωσόφιλο επιτελείο που αυτός έχει χτίσει δίπλα του. Βέβαια ούτε τώρα είναι ο στρατιωτικός και ο κατασκοπευτικός μηχανισμός στα χέρια του Τραμπ. Οι ΗΠΑ δεν είναι Ελλάδα. Όμως οι πολιτικοί ελιγμοί

του Τραμπ θα είναι ευκολότεροι από αυτούς των προκατόχων του. Ήδη είναι χαρακτηριστικό πόσο εύκολη ήταν η απότομη στροφή του Τραμπ ενάντια όχι μόνο στον Άσαντ, αλλά και η για πρώτη φορά καταγγελία από τον ίδιο και τον Τίλερσον της Ρωσίας ότι δεν ελέγχει όσο πρέπει τον Άσαντ. Βέβαια αυτό εκτός από κάλεσμα στη Ρωσία να πραγματοποιήσει την εγχείρηση είναι και ένα ξεκάθαρο μήνυμα της στα μάτια του στρατοπέδου Άσαντ, που δεν μπορεί να μην έχει νιώσει ίλιγγο από την εγκατάλειψη της αεροπορίας της στα πλήγματα των ΗΠΑ, εκ μέρους του προστάτη της.

Τίποτα καλό για τους λαούς της Συρίας από την αμερικάνικη επέμβαση

Ελπίζουμε ότι έχουμε ως εδώ κάνει αρκετά κατανοητούς τους λόγους για τους οποίους θεωρούμε τη δηλητηρίαση με τα χημικά και την αμερικάνικη επίθεση στη Συρία μέρος μιας ενιαίας κεντρικά καθοδηγούμενης πολιτικής διαδικασίας. Βέβαια δεν την θεωρούμε ενιαία με την έννοια που το κάνουν οι ρωσόφιλοι, και η ίδια η Ρωσία, δηλαδή ότι τα αέρια τα έριξαν μέσω της αντίστασης οι ΗΠΑ για να δικαιολογήσουν τα κατοπινα πυραυλικά τους πλήγματα. Τη θεωρούμε ενιαία με την έννοια ότι τα έριξε η πούτινική Ρωσία στα πλαίσια μιας προβοκάτιας στην οποία συμμετέχει ενεργητικά η προεδρία Τραμπ και στην οποία ευχαρίστως σέρνεται όλος σχεδόν ο αμερικάνικος από ένστικτο υπερπεμπωτικός ιμπεριαλισμός.

Αυτή η στάση μας ενάντια στην αμερικάνικη επέμβαση είναι τέτοια όχι μόνο σαν συνέπεια του συγκεκριμένου ρόλου της, δηλαδή σαν ενδυναμωτή της θέσης του νεοχιτλερικού ιμπεριαλισμού στη Συρία και σε όλο τον κόσμο, αλλά και από θέση αρχής. Από την αρχή του συριακού εμφυλίου έχουμε τη θέση ότι πρέπει να αποδοκιμάζεται κάθε στρατιωτική επέμβαση ξένων δυνάμεων και μάλιστα κάθε ιμπεριαλιστικής δύναμης, ιδιαίτερα υπερδύναμης στο έδαφος της Συρίας. Γι αυτό δεν αποδοκιμάσαμε μόνο την επέμβαση της Ρωσίας αρχικά δι' αντιπροσώπου, δηλαδή μέσω Ιράν και Χεζμπολάχ και μετά απευθείας, αλλά καταδικάσαμε και την επέμβαση των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, και των γάλλων στον πόλεμο ενάντια στον ΙΣΙΣ. Καταδικάσαμε επίσης και την επέμβαση της Τουρκίας, παρόλο που αυτή είχε αρχικά το ελαφρυντικό-πριν βαδίζει για να απελευθερώσει στη Μοσούλη- να έχει δεχτεί πλήγματα κατά αμάχων στο έδαφος της από ένα πρακτόρικο ΡΚΚ το οποίο προσπαθούσε να την περικυκλώσει από τη Συρία.

Αυτό στο οποίο καλούσαμε, αλλά και αυτό μόνο από την ώρα που ο Άσαντ άρχισε να γενοκτονεί σε βάρος των πληθυσμών που υπεράσπιζαν την αντιπολίτευση, ήταν να δοθεί στην αντι-Άσαντ δημοκρατική αντίσταση και βασικά στον κοσμικό FSA οπλισμός, ιδιαίτερα φορητός αντιαεροπορικός, για να αντιμετωπίσει αρχικά τον Άσαντ και μετά τους ιρανούς

και τους ρώσους εισβολείς. Η συριακή αντίσταση ήταν από ένα σημείο και πέρα τόσο μαζική που θα μπορούσε αφού συνέτριβε τον πιο άμεσο και ισχυρό εχθρό της, την ασαντο-ιρανική πανούκλα, να βαδίσει προς τη Ράκα και την Παλμύρα και να τις απελευθερώσει πολύ εύκολα από τους κανίβαλους του ΙΣΙΣ. Και τούτο γιατί η αληθινή δύναμη του ΙΣΙΣ είναι η ανοχή που του δείχνουν οι σουνιτικοί πληθυσμοί και η προσχώρηση αρκετών ανταρτών σε αυτόν από το μίσος τους στον Άσαντ, χωρίς να ξέρουν βέβαια ότι είναι ο Άσαντ που με πολλούς τρόπους βοήθησε τον ΙΣΙΣ να φτιαχτεί και να δυναμώσει (<http://www.thenational.ae/world/syria/assad-regime-set-free-extremists-from-prison-to-fire-up-trouble-during-peaceful-uprising>, <http://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-26-19/item/403->).

Η πείρα γενικά όλων «των απελευθερώσεων» από φασισμούς και δικτατορίες κύρια από εξωτερικές δυνάμεις και μάλιστα από ιμπεριαλιστικές, ιδιαίτερα στη σημερινή εποχή όπου δεν υπάρχει ένα οποιοδήποτε ισχυρό ή κάπως συγκροτημένο αντιιμπεριαλιστικό κέντρο, έχει αποδείξει ότι μια νέα σκλαβιά ακολουθεί την προηγούμενη και μάλιστα μια σκλαβιά που είναι δεμένη με τους πιο καταστροφικούς και βάρβαρους εμφύλιους πολέμους συνδυασμένους με διαμελισμό της χώρας και ασταμάτητες εξωτερικές επεμβάσεις. Με λίγα λόγια η συριακή αντίσταση που χάρηκε προχθές με τις πυραυλικές καρπαζές που έριξε ο νέος ψευτο-πλανητάρχης στον Άσαντ και έμμεσα στο Ιράν, δεν θα αργήσει να διαπιστώσει ότι αυτές ανοίγουν το δρόμο σε χειρότερη βία ενάντια στα πιο δημοκρατικά και αληθινά πατριωτικά κομμάτια της αντίστασης, σε εντονότερο διαμελισμό και ασταμάτητες εθνοκαθάρσεις στη χώρα, σε μεγαλύτερη αναστάτωση και δυστυχία σε όλη τη Μέση Ανατολή. Ιδιαίτερα οι Τούρκοι και Σαουδάραβες ηγέτες, που τώρα ζητωκραυγάζουν για την «επιτέλους αμερικάνικη αποφασιστικότητα» ενάντια στον σίιτικο άξονα, δεν θα αργήσουν να διαπιστώσουν ότι ο άξονας αυτός απλά θα υποστεί ένα τακτικό πλήγμα τώρα για να περάσει πιο λυσσοσάμνος από ποτέ στα χέρια του νεοχιτλερικού εκτροφέα τίμπουλ, για να κατασπαράξει τη δυτικόφιλη Σαουδική Αραβία και τα Εμιράτα που χτίζουν πύργους στην άμμο, και μετά τον Ερντογάν, που κάνει το θανάσιμο λάθος να προσπαθεί να εκβιάσει την Ευρώπη κάνοντας το φίλο στον Πούτιν. Αλλά ο Πούτιν δεν απεχθάνεται τίποτα περισσότερο από τους φίλους όσο δεν τους έχει αντικαταστήσει με δούλους.

Όσο για τον παγκόσμιο κνίτη, που ξύπνησε ξαφνικά από τον εφιάλητη του να βλέπει κάθε μέρα στις τηλεοράσεις την αγαπημένη του Ρωσία να σφάζει τον άοπλο λαό της Συρίας και να πρέπει να πίνει το πικρό ποτήρι των «ίσων αποστάσεων από όλους τους

ΖΗΤΩ Η ΗΡΩΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΗΣ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑΣ

Συνέχεια από τη σελ. 1

φωτογραφίες και τα βίντεο όλων των διεθνών ΜΜΕ, είναι εντελώς άνιση. Άλλωστε, το γεγονός ότι το καθεστώς Μαδούρο φρόντισε να κλείσει καμιά εικοσαριά σταθμούς του μετρό, προκειμένου να μη φτάσουν οι διαδηλωτές στο χώρο της διαδήλωσης, καθώς και το ότι έκανε φραγμό με οχήματα στην πορεία της διαδήλωσης και έπνιξε τους διαδηλωτές στα δακρυγόνα, δείχνει το φόβο του απέναντι στο λαό. Οι μόνοι τους οποίους κατάφερε να «πείσει» ότι τον υποστηρίζει ο λαός είναι οι ομοϊδεάτες του ανά τον κόσμο, όπως συνέβη στη χώρα μας με τον ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ (και τον θλιβερό σοσιαλφασιστικό εξωκοινοβουλευτικό στολίσκο που δουλικά ακολουθεί το δεύτερο).

Αλλά το φέμα έχει κοντά ποδιάρια. **Αν, πράγματι, η κυβέρνηση Μαδούρο πιστεύει ότι την υποστηρίζει η πλειοψηφία του λαού, τότε γιατί δεν κάνει εκλογές άμεσα, όπως ζητάει η αντιπολίτευση, για να την αποστομώσει;** Μια αληθινή δημοκρατική ηγεσία που βλέπει το λαό της χώρας «παραπλανημένο από τις ξένες δυνάμεις», όπως φελλίζει το καθεστώς, δε στέλνει εναντίον του ένοπλες συμμορίες να τον δολοφονήσουν, αλλά προσπαθεί να εξαντλήσει όλα τα μέσα πειθούς που διαθέτει. Και δεν είναι λίγο να έχεις όλα τα κρατικά ΜΜΕ δικά σου. Και αν αποτύχει κάνει εκλογές δεν ασκεί φασιστική βία πάνω του. Ποτέ.

Γίνεται αντιαμερικάνος και φιλοΤραμπ;

Ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά των τέτοιου είδους σοσιαλφασιστών είναι να τα ρίχνουν όλα στους Αμερικάνους. Ποιος φταίει για τη φτώχεια των Βενεζουελάνων; Οι Αμερικάνοι. Ποιος φταίει που λείπει το ψωμί; Οι Αμερικάνοι. Ποιος φταίει που χιόνισε; Οι Αμερικάνοι. Ο Μαδούρο μοιάζει με τον ομογάλακτο του Τσίπρα, που, ενώ αυτός έχει την κυβέρνηση, ρίχνει τις ευθύνες για τη φτώχεια στην οποία έχει καταδικάσει τον ελληνικό λαό

στους Ευρωπαίους και γενικά στους δανειστές. Αλλά τουλάχιστον οι δανειστές έχουν εμπλακεί στην ελληνική κρίση και την ελληνική οικονομική διοίκηση. Όμως οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές προ πολλού έχουν χάσει τις περισσότερες οικονομικές προσβάσεις τους στη χώρα. Κι όμως το καθεστώς Τσάβες-Μαδούρο, συνεχίζει να ρίχνει την ευθύνη για τη μεγαλειώδη εξέγερση του λαού της Βενεζουέλας στα «ξένα κέντρα» που εξυφάνουν συνωμοσία και απεργάζονται την πτώση του, όπως λέει, δείχνοντας με το δάχτυλο και πάλι τους Αμερικάνους.

Τι πιο φυσικό για έναν επαγγελματία αντιαμερικάνο, θα έλεγε κανείς.

Και τώρα η αποκάλυψη. Η αγγλική εφημερίδα *The Guardian* με δύο άρθρα της στις 11 και 19 Απρίλη αναφέρει ότι η αμερικανική Ομοσπονδιακή Επιτροπή Εκλογών έφερε στο φως δωρεά του καθεστώτος Μαδούρο στις τελευταίες ορκωμοσίες του Τραμπ! Η δωρεά δεν έγινε απευθείας από τον Μαδούρο, αλλά από την εταιρεία Citgo Petrol, που είναι θυγατρική της PdVSA, δηλαδή της κρατικής εταιρείας πετρελαίου της Βενεζουέλας... Η Citgo Petrol λειτουργεί 48 τερματικούς σταθμούς πετρελαίου σε 20 αμερικανικές Πολιτείες, τρία διυλιστήρια, έχει την πλήρη ιδιοκτησία σε τρεις αγωγούς πετρελαίου στο Τέξας και μερική ιδιοκτησία σε τρεις, και παράγει ημερησίως περίπου 750.000 βαρέλια διυλισμένων προϊόντων όπως η βενζίνη.

Το πιο ωραίο όμως είναι άλλο. Η μητρική βενεζουελάνικη εταιρεία τον τελευταίο χρόνο έδωσε ως ενέχυρο στο ρωσικό μονοπώλιο πετρελαίου Rosneft, έναντι δανείου 1,5 δις δολαρίων που την είχε δανείσει, το 49,9% της θυγατρικής της στις ΗΠΑ! Επειδή η εταιρεία δεν πάει καλά, υπάρχει πιθανότητα πηνήντα-πενήντα να χρεωκοπήσει, οπότε η Rosneft αυτομάτως γίνεται ο κύριος μέτοχός της και μ' αυτόν τον τρόπο ελέγχει ένα σεβαστό μέρος της διύλισης πετρελαίου

στις ΗΠΑ. Το καθεστώς Μαδούρο δηλαδή έπαιξε εδώ το ρόλο του Δούρειου Ίππου για τη ρώσικη διείσδυση στις ΗΠΑ!

Τα ντόπια φερέφωνα του Πούτιν

Δε θα μπορούσαν να είναι καλύτεροι οι έλληνες λακέςδες του Πούτιν, και ειδικά αυτοί που καμώνονται τους αριστερούς, είτε τους «ροζέ» αριστερούς τύπου ΣΥΡΙΖΑ είτε τους «βαριούς» αριστερούς τύπου ψευτοΚΚΕ.

Ο *Ριζοσπάστης*, για παράδειγμα, στο φύλλο του της Πέμπτης 20 Απρίλη αναφέρει ότι στη συγκέντρωση που κάλεσε ο Μαδούρο «το ΚΚ Βενεζουέλας συμμετείχε με τα δικά του μπλοκ στις λαϊκές διαδηλώσεις, καταγγέλλοντας την αντιδραστική αντιπολίτευση που επιχειρεί με τη στήριξη των Αμερικανοευρωπαίων ιμπεριαλιστών να χτυπήσει το λαϊκό κίνημα, ενώ ταυτόχρονα με άλλες δυνάμεις ασκεί έντονη κριτική στη σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση του Ν. Μαδούρο, που δεν επιλέγει τη σύγκρουση με το ντόπιο κεφάλαιο». Η αντιπολίτευση δηλαδή στο Μαδούρο, η οποία αγωνίζεται για τα στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα, είναι αντιδραστική και όργανο των αμερικάνων και των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, ενώ ο Μαδούρο κριτικάρεται όχι για τη σοσιαλφασιστική του πολιτική και το μάτωμα του λαού, αλλά γιατί δεν είναι αρκούντως αντιδυτικός και αντικαπιταλιστής και προφανώς γιατί δεν κλείνει στη φυλακή τους πολιτικούς εκφραστές του ντόπιου κεφάλαιου, δηλαδή όλη την αντιπολίτευση. Τι άλλο σημαίνει η φράση «δεν επιλέγει τη σύγκρουση με το ντόπιο κεφάλαιο»;

Το παραλήρημά τους όμως δεν τελειώνει εδώ: «*Η όξυνση της καπιταλιστικής κρίσης, που φυσικά δεν ξεπεράστηκε από τη*

σοσιαλδημοκρατική διαχείριση των Τσάβες και Μαδούρο, καθώς και τα σαμποτάζ της δημιουργίας ελλείψεων βασικών αγαθών από τους καπιταλιστές που ελέγχουν αρκετούς κλάδους, τα οποία δημιουργούν χάος και εντείνουν την λαϊκή αγανάκτηση, είναι τα στοιχεία που αξιοποιεί η αντιδραστική αντιπολίτευση». Τι μας λέει εδώ δηλαδή; Ότι δεν είναι η κυβέρνηση Τσάβες-Μαδούρο που τσάκισε τη βιομηχανία της χώρας –και την πετρελαϊκή βιομηχανία χτύπησε διώχνοντας τα καλύτερα τεχνικά στελέχη της και απομυζώντας την– οπότε φταίει για τη φτώχεια του λαού, αλλά η επιτηδευμένη έλλειψη βασικών αγαθών απομέρους των καπιταλιστών που κυριολεκτικά αυτοκτόνησαν σε επίπεδο παραγωγικών μονάδων, ώστε να προκληθεί λαϊκή εξέγερση.

Το πιο τερατώδες όμως με το ψευτοΚΚΕ είναι που υποστηρίζει ότι όχι ο Μαδούρο, αλλά η αντιπολίτευση είναι αυτή που κινητοποιεί ένοπλες ομάδες, οι οποίοι δολοφονούν προβοκατόρικα διαδηλωτές, ώστε να τα ρίξουν μετά την ευθύνη στην κυβέρνηση Μαδούρο! Φαίνεται πως κρίνουν εξ ιδίων τα αλλότρια. Ποιος δε θυμάται τις πολυκατοικίες που κατέβασε με βόμβες η ΚΓΒ του Πούτιν προβοκάροντας την σφετσένικη αντίσταση, ώστε να δώσει το πάτημα στο ρώσικο στρατό να χτυπήσει και να εξοντώσει τους Τσετσένους που πάλευαν για την λευτεριά τους; Το ωραίο είναι ότι στο ίδιο άρθρο, λίγο παρακάτω, αναφέρεται ότι «ο Πρόεδρος Ν. Μαδούρο, μετά τη συνεδρίαση του Υπουργικού Συμβουλίου την Τρίτη το βράδυ, ανακοίνωσε ότι θα ενεργοποιηθεί το πρόγραμμα «Zamora», που αφορά την επιφυλακή 500.000 λαϊκών πολιτοφυλάκων για την εμπέδωση του κλίματος ασφάλειας και την αποτροπή ξένης επέμβασης, όπως κατήγγειλε ότι ετοιμάζεται». Εναντίον τίνος άραγε θα στραφούν τα όπλα αυτά, αν όχι κατά του εξεγερμένου λαού της Βενεζουέλας, με το πρόσχημα ότι είναι ενεργούμενα των ιμπεριαλιστών;

Θυμάται κανείς τι είχε γράψει παλιότερα για τον ομογάλακτο του δικτάτορα της Αργεντινής

Βιντέλα αυτό το απαύγασμα της ψευτοΑριστεράς;

Στο ίδιο κλίμα κινούνται και οι εξωκοινοβουλευτικοί δουλικό ακόλουθοι του ψευτοΚΚΕ, όπως το «ΜΛ ΚΚΕ», που σε δημοσίευμα του στις 10 Απρίλη κάνει κι αυτό λόγο για «κλιμάκωση των επιθέσεων από την αντιδραστική αντιπολίτευση» και συμφωνεί, βέβαια, απόλυτα με το ψευτοΚΚΕ ότι «οι κινήσεις αυτές κλιμακώνουν τις πιέσεις στη κυβέρνηση Μαδούρο, που αντιμετωπίζει και οργανωμένο σαμποτάζ (με τεχνητές ελλείψεις σε τρόφιμα και είδη πρώτης ανάγκης) και την προσπάθεια αποσταθεροποίησης από δυνάμεις στο εσωτερικό και το εξωτερικό». Για αντιγραφείς του *Ριζοσπάστη* καλοί είναι.

Αλλά κι οι Συριζαίοι δεν πάνε πίσω, με επικεφαλής αυτόν τον ανεκδιήγητο τύπο, τον βουλευτή και πρόεδρο της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής Φιλίας με την Μπολιβαριανή Δημοκρατία της Βενουζέλας Τριαντάφυλλο Μηταφίδη, ο οποίος πριν από λίγο καιρό είχε εκφραστεί με τα θερμότερα λόγια για τα «επιτεύγματα» της τσαβικής Βενεζουέλας και για τη φοβερή μείωση της φτώχειας (!) που είχε επιτύχει το καθεστώς. Σε συνέντευξή του στον Focus FM αποφάνθηκε ότι «στη Βενεζουέλα δεν υπάρχει δικτατορία, υπάρχει κρίση και σύγκρουση», και τάχθηκε εμφανώς με την πλευρά Μαδούρο.

Όμως ούτε καν συζήτηση για το θέμα δεν δέχτηκαν να γίνει στην Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής, όταν η ΝΔ διατύπωσε αίτημα για σύγκληση της Επιτροπής αυτής με θέμα τις δολοφονίες διαδηλωτών στις αντικυβερνητικές διαδηλώσεις του λαού της Βενεζουέλας, με το πρόσχημα ότι «ουδέποτε στο παρελθόν, και τουλάχιστον στο πρόσφατο παρελθόν, δεν έχει συνεδριάσει αυτή η Επιτροπή για να συζητήσει την εσωτερική κατάσταση σε ένα άλλο κράτος. Είναι Επιτροπή για την εξωτερική πολιτική».

Όσα δε φτάνει η αλεπού τα κάνει κρεμαστάρια.

ΟΧΙ ΟΙ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΣΤΑ ΠΑΝ/ΜΙΑ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΟΛΥΤΗ ΣΑΠΙΛΑ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Χρόνια τώρα ο ρωσόδουλος πυρήνας του διακομματικού καθεστώτος καταστρέφει τον παραγωγικό ιστό της χώρας, γεμίζοντάς την με ανέργους και βιομηχανικά κουφάρια. Η καταστροφή αυτή, πραγματοποιούνταν και συνεχίζει να πραγματοποιείται με μεγαλύτερη ένταση και βάθος, στην εκπαίδευση με την απαξίωση και υποβάθμιση της τεχνικής εκπαίδευσης, ενώ σήμερα διαλύεται επίσης και η γενική εκπαίδευση.

Το βασικό σύνθημα για τη καταστροφή είναι η «12χρονη υποχρεωτική εκπαίδευση», η οποία θα περιλαμβάνει μόνο γενική παιδεία, σύμφωνα με το πρόγραμμα των σαμποταριστών. Οι πολιτικοί απατεώνες της ΟΛΜΕ την ονομάζουν «ανθρωπιστική παιδεία» για να κοροϊδεύουν το λαό, ενώ το περιεχόμενο που της δίνουν είναι σε αντίθεση με το περιεχόμενο που έδινε με αυτόν τον όρο η αριστερά του ΕΑΜ και το παλιό επαναστατικό ΚΚΕ.

Η ανθρωπιστική παιδεία του ΕΑΜ και του πραγματικού ΚΚΕ είχε στη βάση της την πολυτεχνική εκπαίδευση, δηλαδή στην κατοχή των βασικών επιστημονικών και τεχνολογικών γνώσεων, έτσι ώστε ο απόφοιτός της να είναι ικανός μετά τη μέση εκπαίδευση να μπορεί να δουλέψει άμεσα στην παραγωγή σαν ειδικευμένος εργάτης και τεχνικός. Και ακριβώς, επειδή αυτή η παιδεία συνδέονταν με την παραγωγή και την αναπαραγωγή της κοινωνικής ζωής και ανέπτυσε για αυτό ολόπλευρα τον άνθρωπο ονομάστηκε ανθρωπιστική παιδεία.

Σήμερα, δύο χρόνια μετά την άνοδο στην εξουσία των σοσιαλφασιστών των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ και τη συνεχιζόμενη πιο ραγδαία από κάθε άλλη φορά απαξίωση της τεχνικής εκπαίδευσης με τις καταργήσεις τομέων και ειδικοτήτων που πραγματοποιήθηκαν το περασμένο καλοκαίρι, ήρθε η ώρα της διάλυσης και του ελέγχου και της γενικής εκπαίδευσης.

Χρόνια τώρα όλο το δήθεν αριστερό μέτωπο που κυριαρχούσε στο συνδικαλισμό της ΟΛΜΕ, με επικεφαλής τους συνδικαλιστές του ΣΥΡΙΖΑ, αντιδρούσε σε κάθε μορφή αναβάθμισης και εκσυγχρονισμού της γενικής εκπαίδευσης. Αρνούνταν και πετύχαινε να μην αλλάζει το πρόγραμμα σπουδών, αρνούσαν την εισαγωγή νέων μεθόδων διδασκαλίας, αρνούσαν κάθε μορφή αξιολόγησης των εκπαιδευτικών και γενικότερα κάθε αλλαγή στην εκπαίδευση η οποία θα την προσάρμοζε στις σύγχρο-

νες εξελίξεις. Αυτές οι θέσεις συμυκνώνονταν στο σύνθημα «όχι στο σχολείο της αγοράς».

Είναι χαρακτηριστικό ότι όταν ο υπουργός παιδείας της σομαρικής ΝΔ Αρβανιτόπουλος ελάττωσε τις ώρες της φυσικής στην Α' λυκείου και κατάργησε το μάθημα της Αστρονομίας της Β' λυκείου, ούτε η ΟΛΜΕ, ούτε φυσικά και ο ΣΥΡΙΖΑ, αντέδρασαν. Το αποκορύφωμα αυτής της επίθεσης ενάντια στις θετικές επιστήμες ήταν όταν ο νέο-μεσαιωνιστής Μπαλάς του ΣΥΡΙΖΑ κατάργησε τη φυσική στη Γ' λυκείου και αφαίρεσε τον ηλεκτρομαγνητισμό από την ύλη της φυσικής της Β' λυκείου! Ό,τι δηλαδή έχει σχέση με την επιστημονική εξήγηση ενός τμήματος του κόσμου και τη σύγχρονη ζωή καταργήθηκε. Έτσι καταργείται κάθε επιστημονική θεώρηση του κόσμου και κυριαρχεί ο σκοταδισμός και ο ορθόδοξος χριστιανικός φονταμενταλισμός. Μέσα σε αυτό το πνεύμα, το υποτίθεται αγαπημένο παιδί της ψευτοαριστεράς, το Γενικό Λύκειο σαπίζει, με καθηγητές και μαθητές να μαραζώνουν.

Για να μην αντιδρούν οι μαθητές και οι γονείς τους σε αυτή την απαράδεκτη κατάσταση το καθεστώς έχει φροντίσει να ορίσει τέτοια μέτρα που η προαγωγή από τη μια τάξη στην άλλη να είναι το πιο εύκολο πράγμα σε αυτή τη χώρα έτσι ώστε κανείς να μην χρειάζεται να ανοίξει βιβλίο από τους περισσότερους μαθητές που γενικά δεν πάνε σε ψηλού επιπέδου πανεπιστημιακές σχολές. Μπορεί κανείς για παράδειγμα να έχει σε τέσσερα βασικά μαθήματα βαθμό 5 και σε δύο δευτερεύοντα 19 και στα υπόλοιπα πάνω από 10 για να βγάζει μέσο όρο 9,5 που χρειάζεται για να προάγεται από τη μια τάξη στην άλλη και να παίρνει το απολυτήριο του για να ψάχνει μετά να ζήσει χωρίς γνώσεις και δεξιότητες ή να πάει να παρκάρει για μερικά χρόνια την άγνοιά του σε κάποιες ανώτερες ή ανώτατες σχολές που τα πτυχία τους έχουν σχεδόν μηδενική επαγγελματική αξία.

Αυτή η απαξίωση της διδασκαλίας στο λύκειο, οδηγεί στο φαινόμενο τον τελευταίο μήνα πριν τις πανελλήνιες εξετάσεις οι σχολικές αίθουσες να αδειάζουν από μαθητές που δίνουν πανελλήνιες εξετάσεις, γιατί θέλουν να διαβάσουν παραπάνω ή να πάνε στο φροντιστήριο.

Μέσα σε ένα τέτοιο πνεύμα αδιαφορίας και απαξίωσης τα κρατικά σχολεία, σαν αναντίρρητη κοινωνική ανάγκη καταστρέφονται, ενώ μαθητές και καθηγητές μαραζώνουν και διαλύονται. Έτσι όλη η λυκειακή εκπαίδευση που αξίζει κάπως το όνομά της

μετατοπίζεται στα φροντιστήρια. Δηλαδή έχουμε μια παράλληλη αρκετά παραγωγική, αλλά πολύ ακριβή για τις μάζες, ιδιωτική παιδεία, δίπλα στη σε σημαντικό βαθμό παρασιτική κρατική παιδεία, την οποία συμπληρώνει. Σε κάθε κρατικό σχολείο αντιστοιχούν περισσότερα από ένα ιδιωτικά φροντιστήρια λες για να δείχνουν ακριβώς τις παθογένειες του κρατικού σχολείου στο οποίο βασανίζονται και ταπεινώνονται κατά κανόνα σαν δήθεν ανίκανα να καταλάβουν τα παιδιά της φτωχολογιάς.

Αν υπάρχει κάτι ζωντανό, χρησιμο και αδιάβλητο στο κρατικό σχολείο αυτό είναι η διοργάνωση και η διενέργεια των εξετάσεων με τις οποίες ένας μαθητής τελειώνοντας το λύκειο εισάγεται στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Αλλά αυτό δεν είναι κομμάτι της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης αλλά η αρχή ή ο αποκλεισμός από την τριτοβάθμια.

Η ΑΔΙΑΒΛΗΤΟΤΑ ΤΩΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Είναι γενική πεποίθηση ότι το σύστημα των πανελληνίων εξετάσεων έτσι όπως λειτουργεί τα τελευταία χρόνια είναι γενικά αδιάβλητο, με την έννοια ότι τηρούνται σε αυτό οι κανόνες του εξεταστικού παιχνιδιού και όχι ότι αμειβεται σε όλες τις περιπτώσεις περισσότερο αυτός που κατανοεί τα πράγματα, από αυτόν που τα έχει παπαγαλίσει, ή ακόμα περισσότερο ότι οι κοινωνικές τάξεις στέκονται με ίσα όπλα απέναντι σε αυτήν την επιλογή που είναι όσο ίσως τίποτα άλλο ταξική. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια κανείς δεν έχει προτείνει στα σοβαρά άλλα μέσα επιλογής και δεν έχει υποστηρίξει ότι αυτό το σύστημα είναι διαβλητό.

Αναφερόμαστε στο μηχανισμό με τον οποίο διεξάγονται αυτές οι εξετάσεις, στον τρόπο με τον οποίο αποφασίζονται τα θέματα, στον μηχανισμό μεταφοράς τους, στις διαδικασίες της εξέτασης, στον τρόπο βαθμολόγησης και στην ανάρτηση των αποτελεσμάτων. Είναι ένας μηχανισμός που απασχολεί χιλιάδες εκπαιδευτικούς, με πολλές ασφαλιστικές δικλείδες ικανές να εξασφαλίσουν αυτήν την αδιαβλητότητα. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα στην τριτοβάθμια εκπαίδευση να εισάγονται κατά κανόνα αυτοί που ανταποκρίνονται περισσότερο στα στάνταρ που από τα πριν έχουν για όλους θεθεί.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πρόκειται για έναν θεσμό ταξικό, για ένα ταξικό φίλτρο μέσα από το οποίο περνούν οι λεγόμενοι καλύτεροι μαθητές. Και στη σημερινή αστική ταξική κοινωνία,

καλύτερα προετοιμασμένος μαθητής είναι εκείνος που έχει τα οικονομικά μέσα να σπουδάσει στα καλύτερα φροντιστήρια και να έχει τους καλύτερους, και σαν τέτοιους ακριβότερους, καθηγητές να του παραδίδουν ιδιαίτερα μαθήματα.

ΑΣΕΠ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩΝ

Το σημερινό ρωσόδουλο καθεστώς των σαμποταριστών όταν ήταν ακόμη μακριά από την εξουσία ζητούσε από τις τότε κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ-οι οποίες στη μεγάλη τους πλειοψηφία είχαν δυτικόφιλα στελέχη- την καθιέρωση του ΑΣΕΠ σαν μιας ανεξάρτητης αρχής η οποία θα πραγματοποιούσε τις εξετάσεις και τις προσλήψεις στο κράτος. Ο σκοπός του ήταν ολοφάνερος. Ήθελε με αυτόν τον τρόπο να εμποδίσει, όσο του ήταν δυνατόν, τη στελέχωση του κρατικού μηχανισμού με προσωπικό που δεν θα ήταν άμεσα προσλαμβανόμενο από τις μη ρωσόδουλες αστικές κρατικές φράξιες του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, οπότε πολιτικά θα μπορούσε να ελέγχεται από αυτές. Βέβαια η πρόσληψη με το ΑΣΕΠ ήταν και μια δημοκρατική απαίτηση του λαού, ο οποίος έβλεπε να προσλαμβάνονται κομματικά μέλη ή στελέχη του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, τις πιο πολλές φορές χωρίς τυπικά και ουσιαστικά προσόντα και τα οποία του κάθονταν στο σβέρκο μετά σαν μικροί δυνάστες.

Είναι γνώρισμα της πολιτικής του σοσιαλφασισμού να πατά πάνω σε υπαρκτές δημοκρατικές διαθέσεις του λαού για να προωθήσει τα μαύρα σχέδιά του. Τώρα όμως που το ρωσόδουλο μέτωπο βρίσκεται πια στην εξουσία δεν έχει ανάγκη από κανένα ΑΣΕΠ, οπότε αυτό το ίδιο ενεργεί τώρα τις προσλήψεις (Δες *Καθημερινή*, 7-3).

Ακόμη παρά πέρα όμως το καθεστώς θέλει τώρα να ελέγξει και τους εισακτέους στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ο βασικός μοχλός με τον οποίο θα πραγματοποιηθεί αυτός ο στόχος είναι η κατάργηση των πανελληνίων εξετάσεων για την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση των αποφοίτων της μέσης γενικής παιδείας, με τον τρόπο με τον οποίο γίνονται σήμερα, και η αντικατάστασή του με εξετάσεις επιλογής που θα διοργανώνονται από τα πανεπιστήμια όπου οι συνδικαλιστικές και πολιτικές συμμορίες της ψευτοαριστεράς παίζουν αποφασιστικό ρόλο σε επίπεδο ηγετικού διδακτικού προσωπικού, αλλά και σε επίπεδο φοιτητικών διεφθαρμένων και

τραμπούκικων συμμοριών που επηρεάζουν αποφασιστικά τη σύνθεση του πρώτου. Ταυτόχρονα η σοσιαλφασιστική σημερινή κυβερνητική ηγεσία εισάγει σαν μέρος της βαθμολογίας επιλογής τον βαθμό στα αντίστοιχα μαθήματα που ο μαθητής θα έχει κατά τη διάρκεια της φοίτησής του στο λύκειο. Αυτό θα μεγαλώσει την διαφθορά μέσα στο λύκειο και πιθανά τη συναλλαγή, για την απόκτηση μεγάλων βαθμών που όλα δείχνουν ότι θα στηρίζονται σε προφορικές εξετάσεις και άλλα υποκειμενικά κριτήρια, ενδεχόμενα και «ανθρωπιστικά».

Το καθεστώς δηλαδή παραδίδει τις εξετάσεις και τους αυριανούς φοιτητές στα νύχια των κυρίαρχων κομματικών δυνάμεων που είναι όλες ρωσόφιλες στις ηγεσίες τους, ιδιαίτερα εκείνες της ψευτοαριστεράς που είναι και στη στελεχική τους βάση. Άρα στα πανεπιστήμια θα μπαίνουν «τα δικά μας παιδιά», δηλαδή οι πιο φιλικόι ή οι πιο υποταγμένοι στο νέο εντελώς βρώμικο καθεστώς μαθητές. Δεν ισχυριζόμαστε ότι όλοι θα είναι έτσι. Αλλά σε ένα σημαντικό μέρος, που θα αφορά ιδιαίτερα σε γόνους στελεχών των κομμάτων και κομματικών φραξιών του νέου βρώμικου καθεστώτος, πιστεύουμε ότι έτσι θα γίνει. Με λίγα λόγια τα Πανεπιστήμια στην περίπτωση που οι συριζέικοι σχεδιασμοί θα πραγματοποιηθούν πρόκειται να γεμίσουν φοιτητές που θα συνδυάζουν επιστημονική ασχετοσύνη με απέραντο φασιστικό θράσος.

Πρέπει από τώρα να σηκωθεί ένα τείχος παλλαϊκής, πανδημοκρατικής και πανεθνικής πάλης για να εμποδίσει την κατάργηση των τουλάχιστον αδιάβλητων πανελλαδικών εξετάσεων από το παρακράτος ΣΥΡΙΖΑ. Τώρα τουλάχιστον έχουμε ένα δημόσιο σχολείο που δουλεύει σαν συμπλήρωμα των φροντιστηρίων για τους λίγους μαθητές που θα πάνε στις καλές σχολές και σαν νεκροταφείο ονειρών για τους πολλούς, ας μην το αντικαταστήσουμε με ένα σχολείο της απόλυτης διαφθοράς όπου οι καθηγητές θα αγοράζονται από όποιον γονιό έχει να τους πληρώσει σε χρήμα ή σε κομματική ανέλιξη για να βάζουν καλούς βαθμούς αποφοίτησης στα παιδιά τους, πριν αυτά τα παραλάβουν οι διεφθαρμένοι εξεταστές των ΑΕΙ για να τους παραδώσουν μετά από λίγα χρόνια παρακμιακής κραπάλης τα κούφια πτυχία τους.

Ας κάνουμε ότι μπορούμε για να γλυτώσουμε από αυτόν τον εφιάλτη.

Η ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΕ ΣΥΣΣΩΜΗ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗ -ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΤΩΡΑ!

Το αδιάτακτο δολοφονικό καθεστώς που προστατεύει τη ναζιστική συμμορία αναγνωρίζοντας τη σα νόμιμο πολιτικό κόμμα, με εκπρόσωπό του σήμερα στην κυβέρνηση τους ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, άφησε ασύδοτους τους θρασυδελίους τραμπούκους της Χ.Α. να εξαπολύσουν τη δολοφονική τους επίθεση εναντίον ενός 24χρονου φοιτητή σε κεντρικό σημείο της Αθήνας, σε κοινή θέα, στο φως της μέρας, κοντά στα γραφεία της στη Μεσογείων.

Το θύμα, ο 24χρονος φοιτητής Αλέξης ξυλοκοπήθηκε βάνασα από μία ομάδα τουλάχιστον τριών τραμπούκων, που χτύπησαν το θύμα στο κεφάλι και στο σώμα με κλοτσιές και γροθιές, μέχρι λιποθυμίας, επειδή έκανε το λάθος να περάσει με ένα σακίδιο στην πλάτη έξω από τα σπασμένα από την προηγούμενη μέρα γραφεία τους από ομάδα αντιεξουσιαστών κουκουλοφόρων. Όταν προσπάθησε να ξεφύγει από τους τραμπούκους, αυτοί συνέχισαν να τον χτυπούν ενώ σερνόταν αιμόφυρτος και σταμάτησαν μόνο όταν άρχισαν να τους φωνάζουν άνθρωποι της γειτονιάς. Φεύγοντας του πήραν το σακίδιο με τα προσωπικά του αντικείμενα.

Αργότερα, οι ναζιστές πέταξαν τρυκάκια της «Χρ. Αυγής» με σύνθημα «Ψηλά τις Σημαίες» έξω από το νοσοκομείο Ερυθρός Σταυρός όπου νοσηλεύονταν το θύμα, αποθρασυμένοι από την κυβερνητική σιωπή για τη δολοφονική τους δράση, από την ασυλία που απολαμβάνουν ακόμα από την αστυνομία η οποία περιορίστηκε σε μία μόνο σύλληψη και δεν έκανε καμία έρευνα στα γραφεία τους, και από την αταλάντευτη επιμονή των κοινοβουλευτικών κομμάτων να τους προστατεύουν με το καθεστώς της νομιμότητας και να συναγελάζονται μαζί τους στη Βουλή. Στη συνέχεια παρέλασαν μέσα στην περιοχή των Αμπελοκήπων όπου έγινε η επίθεση. Πως να μην αποθρασυνθούν οι ναζιστές, όταν για το πιο κραυγαλέο και αποδεδειγμένο έγκλημά τους, τη δολοφονία Φύσσα, όχι μόνο δεν έχει υπάρξει μέχρι σήμερα τριάμισι χρόνια μετά μία καταδίκη, αλλά έχει αποφυλακιστεί και ο δολοφόνος του όπως και όλοι οι υπόδικοι βουλευτές της Χ.Α; Αυτοί οι τελευταίοι ξεπλένονται σταδιακά από τον αποτροπιασμό που είχε προκαλέσει στην κοινή γνώμη το στυγνό έγκλημα της δολοφονίας του Π. Φύσσα, αφού η δίκη τους αργοσέρνεται στο σκοτάδι, και οι καταγγελίες εναντίον τους πνίγονται μέσα στο κλίμα τρομοκρατίας που έχουν δημιουργήσει οι ίδιοι και το στίφος τους για τους μάρτυρες κατηγορίας

με την πλήρη ανοχή της έδρας, και τη σιωπή των κοινοβουλευτικών κομμάτων. Έτσι βγάλανε και τον Κασιδιάρη από το κελί για να εμφανιστεί στο Καστελόριζο χέρι-χέρι με τους βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, με πρόσκληση του υπουργού Εθνικής Άμυνας. Κυρίως οι ναζήδες επιχειρείται να ξεπλυθούν από τις διαρκείς προβοκάτσιες των δήθεν αντιναζιστών σπασματιών αλλά και φονιάδων που σκότωσαν τους δυο χρυσαυγίτες για να εμφανίσουν τη δολοφονία του Φύσσα σαν μέρος μιας βεντέτας.

Την επόμενη της επίθεσης συλλήφθηκε ένας 42χρονος στέλεχος, της Χρυσής Αυγής (Χρ. Ζέρβας), υπεύθυνος της τοπικής οργάνωσης της συμμορίας στους Αμπελόκηπους, υπεύθυνος ασφαλείας στα γραφεία της Μεσογείων, υπάλληλος του γραφείου του Μιχαλολιάκου στη Βουλή και υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος Αθήνας με τον Κασιδιάρη. Ο ίδιος είναι και ιδιοκτήτης της καφετέριας "Bristol" που έχει αναφερθεί ότι λειτουργεί ως τοποτηρήσιο αλλά και «ορμητήριο» χρυσαυγιτών με επιθέσεις στην ευρύτερη περιοχή των Αμπελοκήπων (<https://www.efsyn.gr/arthro/syllipsi-hraysiagiti-giatin-epithesi-enantion-toy-foititi>, <http://www.tovima.gr/society/article/?aid=871300>). Διορίστηκε το 2012 στο γραφείο του Ν. Μιχαλολιάκου στη Βουλή, και σύμφωνα με τα στοιχεία που παρουσιάζει η *Εφημερίδα των Συντακτών*, **ο διορισμός του ανανεώθηκε τον Οκτώβρη του 2015, με απόφαση του Συριζαίου προέδρου της Βουλής Ν. Βούτση, και έγκριση της δαπάνης από τη Δ/ση Οικονομικών Υπηρεσιών της Βουλής** (δημοσίευση στο φύλλο εφημερίδας της κυβέρνησης 799/9-11-2015). Σύμφωνα με στοιχεία της ίδιας εφημερίδας ο Χρ. Ζέρβας είχε επαφές με τον Πατέλη, τον πυρηνάρχη της Νίκαιας που συλλήφθηκε για τη δολοφονία του Π. Φύσσα (<https://www.efsyn.gr/arthro/zervas-kalei-pateli-meta-ti-dolofonia-toy-payloy-fyssa>). Σημειώνεται ότι παρά την αναστολή της χρηματοδότησης της

Χ.Α. εξαιτίας της ποινικής δίωξης σε βάρος της ως εγκληματικής οργάνωσης, διατηρήθηκε το δικαίωμα στους υπόδικους βουλευτές της να προσλαμβάνουν υπαλλήλους !!! Έτσι, σύσσωμα τα κοινοβουλευτικά κόμματα ανέλαβαν την ευθύνη να χρηματοδοτούν με κρατικό μισθό τους τραμπούκους της Χ.Α.

Τα κοινοβουλευτικά κόμματα συνεχίζουν να στηρίζουν τη νομιμότητα της ναζιστικής συμμορίας

Καταγγελία για την κρατική χρηματοδότηση της βίας έκανε μόνο το ΠΑΣΟΚ, με μία μικρή ανακοίνωση στην οποία δεν πρότεινε κανένα συγκεκριμένο μέτρο, και δεν έκανε καμία αυτοκριτική για την ευθύνη του ίδιου του κόμματος για αυτό το συνεχιζόμενο αίσχος (<http://www.naftemporiki.gr/story/1220590/pasok-kata-xrusis-augis-giaton-ksulodarmo-tou-24xronou>). Τι να πουν όμως όταν όλοι τους είναι ένοχοι για το ότι ποτέ τους δεν στήριξαν, αλλά αντίθετα αντιστρατεύτηκαν το αίτημα να βγει εκτός νόμου η δολοφονική συμμορία, που πρώτες και σχεδόν μόνες τους από ένα σημείο και πέρα πρόβαλαν και προβάλλουν η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και η ΟΑΚΚΕ;

Ο ΣΥΡΙΖΑ στην ανακοίνωση του για άλλη μια φορά υποκρίνεται ότι δεν είναι στην κυβέρνηση, ονομάζει «αυτονόητη» την καταδίκη της επίθεσης και καλεί τους πολίτες να συμμετέχουν όχι σε ένα αντιναζιστικό κίνημα αλλά σε ένα «πολύπλευρο» κίνημα ενάντια στο φασισμό... Τις «πλευρές» του κινήματος τις αποσαφηνίζει το «Κ»ΚΕ που με τη σειρά του καλεί «να δυναμώσει η πάλη για να απομονωθεί, τόσο η ίδια (η Χ.Α.) όσο και το απάνθρωπο εκμεταλλευτικό σύστημα που τη γεννά και τη θρέφει». Έτσι για άλλη μια φορά αυτό το κόμμα αποδεικνύει πως δεν θέλει να δώσει καμία αντιφασιστική πάλη δήθεν στο όνομα της αντικαπιταλιστικής πάλης. Με πρόσημα την αντικαπιταλιστική πάλη ΣΥΡΙΖΑ και ψευτοΚΚΕ συνεργάστηκαν με τους χρυσαυγίτες στο φιλο-εργοδοτικό συνδικαλισμό της COSCO, χάρη τα χειροκροτήματα του ΠΑΜΕ στην αντιπροσωπεία της ΧΑ υπό τον Κασιδιάρη στη Χαλυβουργία Ασπροπύργου.

Γι' αυτό δεν έκαναν καμία κίνηση ούτε το ψευτοΚΚΕ, ούτε

ο ΣΥΡΙΖΑ για να κατεβάσουν διαδήλωση στο δρόμο εναντίον της «Χρ. Αυγής».

Αυτές τις δουλειές της αφήνουν στους ΑΝΤΑΡΣΥΑ – ΚΕ-ΕΡΦΑ που πρόβαλαν το αίτημα «να κλείσουν τώρα τα γραφεία-ορμητήρια δολοφονικών επιθέσεων στη Μεσογείων» μόνο και μόνο για να αποφύγουν να υποστηρίξουν καθαρά και ξάστερα το «εκτός νόμου η ΧΑ». Το «εκτός νόμου» έχει την εξής διαφορά από το «να κλείσουν τα γραφεία». Το «να κλείσουν τα γραφεία» δεν λέει από ποιον ζητάς να κλείσει τα γραφεία, δηλαδή αν το ζητάς από το κράτος ή από το αντιφασιστικό κίνημα. Αν το ζητάς από το κίνημα, και αυτό ζητάει ο ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΚΕ-ΕΡΦΑ, σημαίνει ότι καθιστάς το αντιφασιστικό κίνημα υπεύθυνο που δεν κλείνει τα γραφεία των ναζιστών. Αντίθετα το «εκτός νόμου» κάνει υπεύθυνο όλο τον πολιτικό κόσμο, όλη την αστική και μικροαστική τάξη. Αυτή είναι η μεγάλη, η πελώρια πολιτική σημασία του. **Δηλαδή την ώρα που οι ψευτοαντιφασίστες λένε ότι δεν αποδέχονται το «εκτός νόμου» τάχα για να μην αναγνωρίσουν την εξουσία της αστικής τάξης, εκείνο που κάνουν είναι να την αφήνουν απερίσπαστη στο φιλοναζισμό της.**

Άλλωστε και πριν αποκτήσουν γραφεία δηλαδή πανελλαδικά ορμητήρια οι ναζιστές είχαν τάγματα εφόδου (Δες νομικό υπόμνημα της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας για το «εκτός νόμου» <http://www.antinazi.gr/nomikogra.htm>). Από τότε έχουν κάνει πολλές επιθέσεις που ποτέ δεν τιμωρήθηκαν και που λείπουν από τις δικογραφίες της δίκης, όπως και άπειρες άλλες επιθέσεις που μένουν στο σκοτάδι.

Χρειάζεται εδώ να γίνει μία ιδιαίτερη αναφορά στην ανακοίνωση της ΔΗΜΑΡ που με περυσινή υποκρισία ζητάει κι αυτή «απομόνωση» για τη «Χρυσή Αυγή» και «εκτός νόμου για τη ναζιστική βία και τους εκφραστές της» (!!!) (<http://www.dim-ar.gr/?p=9235>). Πρόκειται για μία βελτιωμένη παραλλαγή της παλιάς τοποθέτησης του Τσίπρα ότι δεν πρέπει να βγουν οι ναζιστές «εκτός νόμου», αλλά να τεθούν «ενώπιον του νόμου». Η ΔΗΜΑΡ θέλει δηλαδή να βγει εκτός νόμου η βία τους και όχι το κόμμα τους, δηλαδή να τιμωρηθούν για τις συγκεκριμένες πράξεις τους και

όχι να βγει εκτός νόμου το κόμμα-δολοφονική συμμορία τους. Παρόλα αυτά το γεγονός ότι η ΔΗΜΑΡ ξεστόμισε τη φράση «εκτός νόμου» που την αποφεύγουν όπως ο διάολος το λιβάνι όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα φανερώνει πόση απήχηση βρίσκει αυτό το σύνθημα στους δημοκράτες, και πόσο αναγκαίο είναι για όλους τους προστάτες των ναζιστών να τους αποπροσανατολίσουν και να μην αφήσουν να φυτρώσει ένα αντιναζιστικό κίνημα που θα το ζητάει.

Μία νέα προκλητική επίθεση μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα

Είναι η πρώτη φορά που η ναζιστική συμμορία κάνει μία τόσο ανοιχτή επίθεση που δεν έχει στόχο μετανάστη μετά τη δολοφονία Π. Φύσσα. Φαίνεται ότι αυτή ήταν αναγκαία για να κρατήσει το ηθικό των μελών της, σε μία στιγμή που το καθεστώς που την προστατεύει έχει περάσει σε μία σειρά από κινήσεις που επιφανειακά και εντελώς για λόγους τακτικής της κόβουν τον αέρα. Όλες αυτές οι κινήσεις έχουν στόχο να πείσουν την ευρωπαϊκή δημοκρατία και ιδιαίτερα τον πρόεδρο των Γερμανών Σοσιαλιστών Σουλτς που έχει βάλει στον Τσίπρα θέμα ΑΝΕΛ και Χ.Α. ότι η κυβέρνηση Τσίπρα είναι μία δημοκρατική αντιναζιστική κυβέρνηση και ότι η ΧΑ, αυτό το πιο ξετσιπώτο ρώσικο πρακτορείο, δεν είναι κάτι βαθύ και μόνιμο στην ελληνική πολιτική ζωή και γενικά στον κρατικό μηχανισμό. Γι αυτό και μόνο το λόγο ξαφνικά η ΠΟΣΠΕΡΤ εμφανίστηκε ιδιαίτερα ευαίσθητη στην προβολή των ναζιστών από την κρατική τηλεόραση, και απείλησε με στάσεις εργασίας αν γίνει ξανά προγραμματισμός προβολής τους, γι αυτό και η Επιτροπή Δεοντολογίας της Βουλής κίνησε διαδικασία εξέτασης ενός χρυσαυγίτη βουλευτή που μοίρασε προπαγανδιστικά έντυπα της Χ.Α. σε μαθητές που επισκέπτονταν τη Βουλή (λες και η ελληνική Βουλή με τους ναζιστές μέσα της προσφέρεται για εκπαιδευτικούς περιπάτους). Την ίδια στιγμή βέβαια έχουν περάσει χωρίς αντίδραση πολλές βρισιές, προσβολές, και τραμπουκισμοί των χρυσαυγιτών μέσα στις συνεδριάσεις, ενώ ο εισβο-

Τσίπρας – Κουτσούμπας: Ενότητα πάνω στον τάφο του ήρωα Μπελογιάννη για τη μετατροπή του σε σκιάχτρο του σοσιαλφασισμού

Ο σοσιαλφασισμός είναι «κομμουνισμός» και «δημοκρατία» στη μορφή και μαύρη ιμπεριαλιστική αντίδραση και φασισμός στο περιεχόμενο. Γι' αυτό και μια από τις βασικές του ιδιότητες είναι η διαστροφή και η χρήση της επαναστατικής ιστορίας με τρόπο που να βολεύει τα μαύρα σχέδιά του για εξανδραποδισμό του λαού και υποταγή του στις χειρότερες μερίδες του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου (σήμερα στο ρωσοκινεζικό σοσιαλιμπεριαλιστικό Αξονα).

Ηταν γραφτό λοιπόν από τα νύχια του να μη γλιτώσει και μία από τις πιο ευγενικές μορφές του ελληνικού κομμουνιστικού και λαϊκοδημοκρατικού κινήματος, ένας από τους καλύτερους που έπεσαν στον αγώνα για εθνική λευτεριά, λαϊκή δημοκρατία, τελικά για το σοσιαλισμό και το κομμουνιστικό, αταξικό μέλλον, ο κομμουνιστής Νίκος Μπελογιάννης.

Πριν από λίγες μέρες, ο προσωπικός ηγέτης όλου του ρώσικου σοσιαλφασιστικού απαρát στη χώρα, ο «αριστερός» πρωθυπουργός Τσίπρας, μαζί με τον αρχηγό του πιο ιστορικού και ως το μεδούλι ρώσικου πρακτορείου, καθώς και μήτρας όλων των υπόλοιπων (ΣΥΡΙΖΑ, ΛΑΕ, ΝΑΡ κλπ.), τον Κουτσούμπα του ψευτοΚΚΕ, εγκαινίασαν στο πατρικό σπίτι του Μπελογιάννη στην Αμαλιάδα ένα μουσείο στη μνήμη του.

Εγνοια τους φυσικά δεν ήταν η ανάδειξη της φυσιογνωμίας και των ιδανικών του ήρωα για μια Ελλάδα ανεξάρτητη, αναπτυσσόμενη, λυτρωμένη από την εξάρτηση και τη μιζέρια, με το λαό ουσιαστικό αφέντη στην οικονομική και πολιτική ζωή της.

Αντίθετα, ο καθένας τους ανέλαβε να σκοτώσει από μία πλευρά του Μπελογιάννη. Για την ακρίβεια ο Τσίπρας ανέλαβε να «οικειοποιηθεί» και να ποδοπατήσει την πλατιά – μετωπική, δημοκρατική αντιφασιστική και εθνοανεξαρτησιακή πλευρά του, ενώ ο Κουτσούμπας, με ύφος χιλίων καρδινάλιων, την επαναστατική κομμουνιστική του.

Ο αντιδυτικός και τροτσκιστής «Μπελογιάννης» του σοσιαλφασισμού

Ο ταυτόχρονα «μνημονιακός» και αντιευρωπαϊκός Τσίπρας παρουσίασε λίγο ως πολύ τον Μπελογιάννη ως έναν πλατύ αγωνιστή που έδωσε μάχη για να πάψει η Ελλάδα να κυβερνάται, όπως είπε, «από ξένες δυνάμεις και όχι από τις νόμιμες ελληνικές κυβερνήσεις». Για το αφήγημα του κνίτη πρωθυπουργού, το «κακό» στην Ελλάδα του 1952 δεν είχε καθόλου μια εσωτερική – ελληνική πλευρά, που λεγόταν μοναρχοφασισμός, κράτος και παρακράτος των «αποκαθαρμένων» ταγματασφαλιτών και χιτών. Ηταν μονάχα οι ξένοι, δηλαδή η ιμπεριαλιστική Δύση, που σκότωσε τον Νίκο Μπελογιάννη.

Γι' αυτό και ο σημερινός αγώνας που συνεχίζει την παρακαταθήκη του Μπελογιάννη, όπως υπονόησε σαφώς ο Τσίπρας, είναι να αποφασίζει ο ίδιος μαζί με τον Καμμένο, ως νόμιμη κυβέρνηση και όχι οι «εχθροί του έθνους» - δανειστές - από τους οποίους όμως ζητιανεύει συνεχώς και με θράσος χρήματα - για την πορεία της χώρας.

Θα μπορούσε να σκεφτεί κανείς ότι, δεδομένης της προσπάθειας του Τσίπρα να χτίσει την «αντιδεξιά» ενότητα με το νεολαϊωτικό ΠΑΣΟΚ της Γεννηματά ενάντια στην - ως προς τη στελεχική και ψηφοφορική βάση της - φιλοδυτική ΝΔ, ο αρχηγός του ΣΥΡΙΖΑ θα επαναλάμβανε το πασοκικό αφήγημα της μεταπολίτευσης για τον Μπελογιάννη ως αποκλειστικό θύμα της κλασικής Δεξιάς, το οποίο βέβαια μπατάρει από παντού, καθώς η εκτέλεση του λαϊκού ήρωα έγινε επί κυβέρνησης Πλαστήρα - ΕΠΕΚ (πολιτικού προγόνου της «Κεντροαριστεράς» και του ΠΑΣΟΚ).

Ωστόσο ο Τσίπρας έχει συμπήξει βαθιά ενότητα με μερικά από τα πιο μαύρα τμήματα της παλιάς δεξιάς καμαρίλας στη χώρα, όπως αυτά εκφράζονται από τον ρωσόφιλο εθνικοφασίστα Καμμένο (ΑΝΕΛ) και την πτέρυγα της Ν.Δ. που ελέγχει ο Καραμανλής ο Β΄ ο ανιψιός. «Καθαρό» αντιδεξιό μέτωπο αυτή τη στιγμή θα σήμαινε σύγκρουση στο εσωτερικό του αντιδυτικού, ευρύτερου σοσιαλφασιστικού στρατοπέδου, σύγκρουση δηλαδή του Τσίπρα με τα τμήματα της κλασικής αντίδρασης που έχουν κινηθεί την τελευταία 25ετία προς τη Ρωσία. Οπότε, σαν άλλος σκηνοθέτης Βούλγαρης στην ταινία «Ψυχή Βαθιά», **ο φαιο-«κόκκινος» πρωθυπουργός ενώνεται με τους «ιστορικούς αντιπάλους» του στον εμφύλιο Καραμανλή – Καμμένο πάνω στη θεωρία ότι η ταξική και πολιτική σύγκρουση στην Ελλάδα της δεκαετίας του '40 και του '50, ειδικά ο εμφύλιος, ήταν αλληλοφάγωμα στο οποίο μας έριξε η Δύση** και για το οποίο ο τότε ντόπιος ακροδεξιός μοναρχοφασισμός είχε τάχα δευτερεύουσα ή και καθόλου ευθύνη.

Ο Κουτσούμπας παρουσίασε, από την πλευρά του, έναν Μπελογιάννη εκτός τόπου και χρόνου, ο οποίος, ως «καθαρός αντικαπιταλιστής» κοσμοδιορθωτής ή νεοκαλόγερρος, πέθανε για αφηρημένα ιδανικά, των οποίων βέβαια ο ίδιος ο Κουτσούμπας και το ψευτοΚΚΕ είναι οι «γνήσιοι συνεχιστές»! Είναι χαρακτηριστικό ότι στην ομιλία του, ο αρχηγός του ψευτοΚΚΕ δεν έκανε καμία αναφορά στην πάλη των δύο αντίθετων στρατοπέδων της εποχής που έζησε και έδρασε ο Μπελογιάννης, περιοριζόμενος μόνο να τονίσει ότι ο τελευταίος ζει επειδή ζει «το κόμμα που τον ανέθρεψε», δηλαδή - τάχα - το κόμμα του Περισσού! Τι ιεροσουλία, τι βρώμικη διαστροφή, όταν κάθε άνθρωπος που ξέρει ένα δράμι ιστορία γνωρίζει ότι **το ψευτοΚΚΕ των Κολιγιάννη – Φλωράκη – Φα-**

ράκου – Παπαρήγα-Κουτσούμπα είναι ένα νέο κόμμα που ιδρύθηκε το 1961, στο «8° Συνέδριο», αφού είχε διαλύσει όλες τις κομματικές οργανώσεις του παλιού ΚΚΕ σε Ελλάδα και ανατολική Ευρώπη και είχε διαγράψει ως ζαχαριαδικούς το 75% των πολιτικών προσφύγων – κομμουνιστών στις μόνες κομματικές οργανώσεις που διατήρησε, εκείνες στη Σοβιετική Ένωση.

Τι σχέση έχει αυτό το κόμμα-έκτρωμα, πιστός υπηρέτης της σοσιαλιμπεριαλιστικής Ρωσίας, εχθρός της επανάστασης, κάθε λαϊκής αλλά και αστικής δημοκρατίας, με το κόμμα που ανέθρεψε τον Μπελογιάννη και τον έκανε αυτό που ήταν, αυτό για το οποίο θυσιάστηκε; Τι σχέση έχει το ψευτοΚΚΕ με το διεθνιστικό, επαναστατικό ΚΚΕ του Νίκου Ζαχαριάδη, δηλαδή το κόμμα – πρωτοπόρο του αντιφασισμού, της εθνοκαπελευθερωτικής πάλης, των λαϊκοδημοκρατικών εξελίξεων μετά την Κατοχή, της αναγνώρισης της ύπαρξης και των δικαιωμάτων των εθνικών μειονοτήτων, τελικά της σοσιαλιστικής – αντιιμπεριαλιστικής επανάστασης του ΔΣΕ;

Προφανώς για τον Κουτσούμπα ο Μπελογιάννης σήμερα θα πήγαινε αντιπρόσωπος στις φαρσοκιμικές «εκλογές» των ναζιστών πρακτόρων του Πούτιν στο κατεχόμενο Ντονέτσκ, όπως έκαναν πρόσφατα εκπρόσωποι του ψευτοΚΚΕ, μαζί με όλο το φασιστικό βόθρο και ακροδεξιό υπόκοσμο της Ευρώπης, δηλαδή με τους πολιτικούς απογόνους των δολοφόνων του.

Ο Κουτσούμπας σκηνοθέτησε μάλιστα μαζί με τον Τσίπρα και μια παράσταση με το ατομικό περίστροφο του Μπελογιάννη, που βρίσκεται στην κατοχή του ψευτοΚΚΕ και το οποίο εκτέθηκε στα εγκαίνια του μουσείου, αλλά στη συνέχεια ο Περισσός το πήρε πίσω «για λόγους ασφαλείας». Οι δύο σοσιαλφασίστες ηγέτες εμφανίστηκαν στις κάμερες να συζητούν για το όπλο, το οποίο το ψευτοΚΚΕ κρατάει ως δική του ιδιοκτησία, προφανώς γιατί υποτίθεται ότι κρατάει και το μονοπώλιο της «ένοπλης πάλης». Μιας ένοπλης πάλης που δεν θα έχει καμία σχέση με το αντιφασιστικό και επαναστατικό α' και β' αντάρτικο στο οποίο πήρε μέρος ο Μπελογιάννης, αλλά θα είναι το τελικό πραξικόπημα των σοσιαλφασιστών για την ολοκλήρωση της ρωσόδουλης δικτατορίας τους.

Η ενότητα Τσίπρα – Κουτσούμπα

Εκείνο που προκάλεσε έκπληξη σε ορισμένους παρατηρητές ήταν ότι για πρώτη φορά βγήκε στο παλκοσέβικο η (όλο και λιγότερο) κρυφή ενότητα του κνίτη πρωθυπουργού με το βαθύ καθοδηγητή του, με την πολιτική μάνα του ΣΥΡΙΖΑ, που είναι το ψευτοΚΚΕ.

Πολλοί καλοπροαίρετοι άνθρωποι, που πιστεύουν ότι είναι, και μερικές φορές είναι πραγματικά αριστεροί, και που ακολουθούσαν πολιτικά τον ΣΥΡΙΖΑ και την πολιτική

γραμμή και ανάλυσή του τα τελευταία χρόνια, θεωρούσαν το ψευτοΚΚΕ υπονομευτή του αντιδυτικού – αντιΠΑΣΟΚ-ΝΔ «αγώνα», καθώς ο Περισσός φρόντιζε να μένει έξω από κάθε αντιμνημονιακό, «αντινεοφιλελεύθερο» μέτωπο λόγω τάχα σκέτου «αντικαπιταλισμού», αποδυναμώνοντας τη δυναμική του. Οι άνθρωποι αυτοί ποτέ δεν πρόσεξαν ότι **όλη η θεωρία με την οποία ο ΣΥΡΙΖΑ δυνάμωσε και ανήλθε στην εξουσία είναι απλούστατα η γραμμή της προηγούμενης ιστορικής φάσης του ψευτοΚΚΕ, δηλαδή η «φλωρακική» - εμφανιζόμενη σαν αντιιμπεριαλιστική μετωπική πλευρά του.**

Ο μοναδικός λόγος που το ψευτοΚΚΕ επέμεινε όλη την τελευταία 7ετία των μνημονίων στη φαινομενικά αντιΣΥΡΙΖΑ γραμμή του ήταν βασικά ότι **η ηγεσία του Περισσού γνωρίζει το σενάριο των κατοπιών κάθε φορά εξελίξεων**, όπως φυσικά γνώριζε και τη βούληση των καθοδηγητών - δικών της και του ΣΥΡΙΖΑ - από το Κρεμλίνο η Ελλάδα να παραμείνει στην Ε.Ε. και στην Ευρώπη για να την υπονομεύει από τα μέσα. Ο ΣΥΡΙΖΑ, που είναι όχημα ευκαιρίας και μιας χρήσης (σε αντίθεση με το «αιώνιο» ψευτοΚΚΕ, που δεν θέλει να καεί πολιτικά από τώρα ώστε να μπορεί να ανεβεί αργότερα στην κυβέρνηση με το μεγάλο ρώσικο σοσιαλφασιστικό πραξικόπημα που θα το φέρει για τα καλά στην εξουσία δίπλα στους άλλους φαιο-«κόκκινους» πράκτορες), έπρεπε να διεκπεραιώσει ένα φαινομενικά αντιφασικό καθήκον: **να φουντώσει μέσα στις μάζες τον έξαλλο, φασιστικού τύπου αντιδυτικισμό, το μίσος για την Ευρώπη, αλλά τελικά να μείνει σαν καρκίνος μέσα σε αυτήν, δηλαδή τελικά να κάνει τη «μνημονιακή» στροφή του.** Κάτι τέτοιο όμως μοιραία θα τον εξέθετε (και έτσι έγινε) ως κολοτούμπα, ως αφερέγγυο, ως κατά κάποιο τρόπο αστό πολιτικάντη, και μάλιστα ακόμα χειρότερο από αυτούς τους τελευταίους.

Το κόμμα – μάνα, το ψευτοΚΚΕ, που όλοι οι αστοί, από την πιο μαύρη ακροδεξιά αντίδραση μέχρι τον ίδιο το ΣΥΡΙΖΑ και την εξωκοινοβουλευτική ουρά του, το αντιμετωπίζουν με δέος και «σεβασμό», δεν είχε κανένα λόγο να χαλάσει τη μόστρα του άοκνου αγωνιστή, του «αιώνιου αντικαπιταλιστή», έστω ρομαντικού και λίγο αδύναμου στην τρέχουσα πολιτική, για να μπλέξει με μνημόνια και να παζαρεύει με τον Τόμσεν και τον Ντάισελμπλουμ για καμιά μονάδα πάνω ή κάτω στις περικοπές συντάξεων, όπως ο Τσίπρας. Έπρεπε να μείνει άμωμο και άσπιλο στον υποτιθέμενο «αντικαπιταλισμό» του, «δικαιωμένο» από την οικονομική καταστροφή στην οποία το ίδιο, με το παραγωγικό σαμποτάζ του, συνέβαλε όσο λίγοι.

Γι' αυτό το ψευτοΚΚΕ ψήφισε άκυρο στο φασιστικό δημοψήφισμα - φάρσα του Τσίπρα το 2015, αποδυναμώνοντας το αντιευρωπαϊκό «Οχι», γι' αυτό και η μόνη

θέση του που έχει κάποια επίδραση στην τρέχουσα πολιτική (και που κάνει πολλούς να ξύνουν τα κεφάλια τους) είναι ουσιαστικά η παραμονή της Ελλάδας στην Ευρωζώνη, αφού, όπως λέει ο Κουτσούμπας, «αποχώρηση από την Ευρωζώνη χωρίς λαϊκή εξουσία είναι προς το συμφέρον τμημάτων του κεφαλαίου».

Και επειδή ο Κουτσούμπας ξέρει ότι σοσιαλιστική επανάσταση δεν είναι καθόλου επί θύραις, αποδεικνύεται τελικά ότι η μόνη του θέση για τις άμεσες εξελίξεις είναι ακριβώς ταυτόσημη με τις θέσεις Πούτιν – Τσίπρα: η Ευρώπη είναι αστική, αντιδραστική, νεοφιλελεύθερη, ότι χειρότερο επί της Γης, πρέπει να τη μισούμε βαθιά και κάποια στιγμή να ξεκαθαρίσουμε μαζί της, αλλά στο σήμερα η έξοδος της Ελλάδας από Ε.Ε. και Ευρωζώνη είναι λάθος ή και έγκλημα.

Για την ανύπαρκτη «αντίθεση» Ζαχαριάδη – Μπελογιάννη

Ενα τμήμα της διανόησης, κυρίως της φιλοευρωπαϊκής που έχει καταγωγή από τα μη ρωσόδουλα τμήματα του πάλαι ποτέ «Κ»Κεσωτερικού ή από τη σοσιαλδημοκρατία, βγήκε να «υπερασπιστεί» τον Μπελογιάννη από τις κραυγές της κλασικής δεξιάς αντίδρασης, που βρήκε ευκαιρία να πετάξει την πέτρα της κατά του ήρωα. Το τμήμα αυτό των διανοουμένων διακίνησε γενικά τη θεωρία ότι ο Μπελογιάννης ήταν «εθνικός κομμουνιστής», στο βάθος αναθεωρητής δεξιού ρεβιζιονιστικού τύπου, που τον θυσίασε με δόλο ο «σταλινικός και δεσποτικός» γραμματέας του αληθινού ΚΚΕ Νίκος Ζαχαριάδης.

Έτσι αυτή η πολιτικά αδύναμη διανόηση, που σε ένα κομμάτι της είναι δημοκρατική, νομίζει ότι ξεμπερδεύει με το ζήτημα, κρατώντας το φως του παραδείγματος του Μπελογιάννη και πετώντας το «σκότος» του «σταλινισμού». Αν ωστόσο ήταν πολιτικά έντιμη, (αυτό ισχύει για όσους δεν πάσχουν μέσα της από την άγνοια της προκατάληψης), θα έπρεπε να αναγνωρίσει ότι η γραμμή του πλατιού πατριωτικού και δημοκρατικού μετώπου ενάντια στο μοναρχοφασισμό και τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές που ήρθε να δουλέψει ο Μπελογιάννης στην Ελλάδα το 1950, πριν τη σύλληψή του, ήταν ακριβώς η γραμμή του ΚΚΕ και βέβαια του Ζαχαριάδη, μετά τη στρατιωτική ήττα του 1949.

Η γραμμή αυτή σχηματοποιήθηκε στην ίδρυση της Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς (ΕΔΑ), που σήμαινε ταυτόχρονα **Ειρήνη – Δημοκρατία – Αμνηστία** και η οποία οδήγησε, στις εκλογές του 1956, στο κοινό κατέβασμα της Δημοκρατικής Ενωσης, κοινού σχήματος της ΕΔΑ με όλα τα κόμματα του Κέντρου, ακόμη και με το μικρό δεξιό Λαϊκό Κόμμα ενάντια στην ΕΡΕ του Καραμανλή του Α', με πρόγραμμα εκδη-

Η ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΕ ΣΥΣΣΩΜΗ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗ -ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΤΩΡΑ!

Συνέχεια από τη σελ. 12

λέας σε δημοτικό σχολείο του Περάματος που φιλοξενούσε προσφυγόπουλα Λαγός, κυκλοφορεί ανενόχλητος στους διαδρόμους της. Γι αυτό το δικτατορικό καθεστώς κορυφής φρόντισε η Χ.Α. να χάσει τη θέση της στη Βουλή σαν τρίτη κοινοβουλευτική δύναμη μετά το βελούδινο διαζύγιο ενός χρυσανγίτη βουλευτή που κράτησε τη θέση του ως «ανεξάρτητος». Γι' αυτό τέλος και η αστυνομία κινήθηκε άμεσα στη σύλληψη ενός κραγμένου χρυσανγίτη που όχι τυχαία χρεώνεται στον παλιό ασφαλίτη κρατικό ναζί Μιχαλολιάκο, και όχι στο νέο, καθαρά πουτινικό φυντάνι, τον «φιλεργάτη» Κασιδιάρη που χρήστηκε ουσιαστικά αρχηγός της Χ.Α. μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα και με τον οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ έχει αγαστή συνεργασία σε κυβερνητικό και κοινοβουλευτικό επίπεδο. Αλλά επειδή η προστασία και η ασυλία συνεχίζεται η αστυνομική έρευνα σταμάτησε σε αυτή τη σύλληψη εντυπώσεων, αντί να ξηλώσει τη ναζιστική σφηκοφωλιά των Αμπελοκήπων, στην οποία παλιότερα είχαν υποστεί αιματηρή επίθεση νεολαίοι φίλοι της ΟΑΚΚΕ.

Στο ίδιο μέτωπο με τους προστάτες των ναζιστών βρίσκονται και οι προβοκάτορες ψευτοαναρχικοί τύπου Ρουβίκωνα και Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς που έχουν το δικό τους ρόλο στο να εγκλωβίζουν και να αποπροσανατολίζουν τους αντιναζιστές και να προβοκάρουν τον αντιναζισμό στο λαό όπως είχαν κάνει ιδιαίτερα με τα σπασίματα και τα καψίματα στις 18/9/2014 στην αντιναζιστική διαδήλωση για την επέτειο της δολοφονίας του Π. Φύσσα (δες κοινή ανακοίνωση ΟΑΚΚΕ και Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας, <http://www.oakke.gr/afises/2013-02-16-20-47-58/item/405->).

Όχι τυχαία άλλωστε αυτή τη φορά, ένα πολιτικό πρόσχημα στους ναζιστές για το νέο τους έγκλημα, το πρόσφερε μία ομάδα «αντιεξουσιαστών κουκουλοφόρων» που επιτέθηκε την προηγούμενη μέρα με βαριοπούλες στα γραφεία της Χ.Α. στους Αμπελόκηπους όπου έγινε και η επίθεση στο φοιτητή.

Αυτοί ρίχνουν πάντα νερό στο μύλο των ναζιστών, αφού επιλέγουν πάντα να χτυπάνε

στο σκοτάδι και έξω από τις μάξες, χωρίς μάλιστα να έρχονται σε αντιπαράθεση με τους ίδιους τους ναζιστές. Η είδηση που φθάνει στο λαό είναι ότι κάποιοι κουκουλοφόροι που έχουν συνδεθεί με το σπάσιμο και το κάψιμο στην πόλη επιτίθενται απρόκλητα στους ναζιστές, οπότε η ναζιστική βία αποκτά άλλοθι σαν τάχα «αντίποινα» σε μία απρόκλητη βία. Δεν είναι όμως μόνο στη μορφή της βίας που βοηθάνε τους ναζιστές, αλλά κάποιοι από αυτούς συμφωνούν μαζί τους και στο ίδιο το περιεχόμενο της κτηνώδους ναζιστικής ιδεολογίας τους. Δεν παύουμε ποτέ να υπενθυμίζουμε στους αναγνώστες μας, ότι όταν η Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς είχε επιτεθεί με βόμβα το 2010 στα γραφεία της Χ.Α., στην προκήρυξη με την οποία ανέλαβε την ευθύνη έκανε κριτική στη Χ.Α. ότι δεν είναι γνήσιοι «αντικαθεστωτικοί εθνικοσοσιαλιστές» όπως ήταν ο ναζιστής Α. Καλέντζης (<http://www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/98->).

Πρόκειται για μία πλευρά του φαιο-«κόκκινου» μετώπου που δυναμώνει όλο και περισσότερο με κύρια χαρακτηριστικά του τον **αντισημιτισμό, τον εθνορατσισμό, τον αντικαπιταλισμό κρατικοφασιστικού τύπου, το μονόπλευρα αντιδυτικό αντιμπερλιαλισμό και τελικά τη σταθερή και άνευ όρων στρατηγική σύμπλευση με τη νεοχιτλερική Ρωσία του Πούτιν.**

Εκεί ενώνονται οι ναζιστές της «Χρ. Αυγής», οι σοσιαλφασιστικές ηγεσίες του ΣΥΡΙΖΑ και του ψευτοΚΚΕ, οι εθνικοφασίστες των ΑΝΕΛ, και οι ψευτοευρωπαίοι φίλοι του Πούτιν, Κ. Μητσοτάκης, Φ. Γεννηματά, Σ. Θεοδωράκης.

Η τελευταία ναζιστική επίθεση φανερώνει ότι το σύνθημα να βγουν εκτός νόμου οι ναζιστές είναι περισσότερο επίκαιρο από ποτέ όπως είναι περισσότερο επιτακτική από ποτέ η ανάγκη της αδιάκοπης καταγγελίας των πολιτικών κομμάτων που τους προστατεύουν και τους κρατάνε στη νομιμότητα, και των κάθε είδους προβοκατόρων που τους συνδράμουν στην προστασία της δολοφονικής συμμορίας.

Τσίπρας – Κουτσούμπα: Ενότητα πάνω στον τάφο του ήρωα Μπελογιάννη για τη μετατροπή του σε σκιάχτρο του σοσιαλφασισμού

Συνέχεια από τη σελ. 13

μοκρατισμού της πολιτικής ζωής. Οι εκλογές εκείνες, τις οποίες η Δημοκρατική Ένωση κέρδισε, χάθηκαν μονάχα από το πρωτόγνωρα καλπονοθευτικό σύστημα που έδωσε με λιγότερες ψήφους πλειοψηφία εδρών στην ΕΡΕ.

Αυτό που δεν συγχωρεί στο βάθος αυτού του τύπου η διανόηση στον Νίκο Ζαχαριάδη είναι ότι το δημοκρατικό μέτωπο δεν το έκανε, όπως οι μετά το 1956 προπάτορες του «Κ»Κεσωτερικού, με όρους υποταγής στο Κέντρο και στη λιγότερο αντιδραστική αστική τάξη, με δηλώσεις μετανοίας και προσπάθεια κατάληψης του αστικού κράτους με διείσδυση σε αυτό σε συμμαχία με «δημοκρατικά» τμήματα της αστικής τάξης, αλλά με όρους ταξικής και επαναστατικής πολιτικής ανεξαρτησίας. Αυτή τη γραμμή σαμπόταρε αντικειμενικά ο Νίκος Πλουμπίδης, κομματικός υπεύθυνος της Αθήνας, ο οποίος φέρει μεγάλη ευθύνη και για τη σύλληψη και για την εκτέλεση του Νίκου Μπελογιάννη, αφού από τη μια δεν τηρούσε τους συνωμοτικούς κανόνες της παρανομίας δουλειάς και από την άλλη παραβίαζε την κομματική γραμμή, μπαίνοντας σε παζάρια δίχως αρχές με μικροαστούς και αστούς δημοκράτες παράγοντες, αγνοώντας τις σχετικές εντολές της καθοδήγησης του ΚΚΕ.

Η μεγαλύτερη ευθύνη του Πλουμπίδη ήταν ότι δεν έβαλε ενώ μπορούσε το φυλακισμένο Μπελογιάννη - αρχηγό όλου του παράνομου μηχανισμού του ΚΚΕ στην Ελλάδα - υποψήφιο της ΕΔΑ για τις εκλογές του 1952 υποκύπτοντας στις πιέσεις των μικροαστών συνοδοιπόρων της ΕΔΑ με επικεφαλής τον πατέρα του Λεωνίδα Κύρκου, Μιχάλη. Αν ο Μπελογιάννης έμπαινε υποψήφιος στα ψηφοδέλτια της ΕΔΑ και εκλεγόταν βουλευτής, η εκτέλεση του θα ήταν πολιτικά σχεδόν αδύνατη.

Είναι γεγονός ότι μετά από αυτή τη στάση του Πλουμπίδη, σε μια εποχή βαθιάς παρανομίας στην Ελλάδα, γενικής όξυνσης του αντικομμουνισμού σε ολόκληρη τη Δύση (μακαρθισμός) και μιας εκστρατείας κομματικών εκκαθαρίσεων - συχνά με αμφίβολες σουσολοφικές και χρουστοφικές έμπνευσης καταγγελίες - στο χώρο της ΕΣΣΔ και των λαϊκών δημοκρατιών, το ΚΚΕ προχώρησε στη λαθεμένη εκτίμηση ότι ο Πλουμπίδης ήταν χαφίης της αντίδρασης (εκτίμηση στην οποία βοήθησε και ο ίδιος, στέλνοντας γράμματα στην Ασφάλεια εκτός γραμμής και αναλαμβάνοντας επικίνδυνες ατομικές πρωτοβουλίες). Αυτό όμως το λάθος, όχι ασυγχώρητο για τις συνθήκες της παρανομίας και για την εποχή, είναι ο ρεβιζιονισμός τύπου «Κ»Κε., η κάθε λογής σοσιαλδημοκρατία και ο κάθε τροτσκισμός, που το έχουν μεγεθύνει και το έχουν κάνει σημαία του πιο λυσοσαλέου αντιζαχαριαδισμού, για να αντιπαραβάλουν τον Ζαχαριάδη στον Μπελογιάννη

και να καταγγείλουν ότι ο δεύτερος ήταν ουσιαστικά θύμα του πρώτου.

Όμως ο Μπελογιάννης και ο Ζαχαριάδης βρίσκονται αποδειγμένα εντελώς στην ίδια πλευρά του ιστορικού χαρακώματος με μια πελώρια αμοιβαία εμπιστοσύνη. Και αυτό το απέδειξε όχι μόνο ο Ζαχαριάδης που διάλεξε ανάμεσα σε όλα τα στελέχη του ΚΚΕ να ορίσει ηγήτη του κόμματος στην Ελλάδα τον Μπελογιάννη, αλλά το απέδειξε και ο Μπελογιάννης που αρνήθηκε να χρησιμοποιήσει το γράμμα Πλουμπίδη προς την εισαγγελία - όπου προσφερόταν να παραδοθεί για να σωθεί ο Μπελογιάννης - για να πετύχει έτσι αναψηλάφηση της δίκης του και ίσως σωτηρία της ζωής του.

Για τη φυσιογνωμία του Μπελογιάννη και τα χτυπήματα δεξιών και φιλελεύθερων

Χρησιμοποιώντας την ψεύτικη «υιοθεσία» του Νίκου Μπελογιάννη από ψευτοαριστερούς και ψευτοκομμουνιστές, βγήκε, όπως είπαμε και παραπάνω, και ο κλασικός αντικομμουνισμός να μας θυμίσει ότι ο εκτελεσμένος αγωνιστής του ΚΚΕ ήταν οπαδός του Στάλιν, της δικτατορίας του προλεταριάτου, άρα εχθρός της δημοκρατίας και τελικά ότι δικάστηκε ως κατάσκοπος της ΕΣΣΔ στην Ελλάδα και όχι για τις ιδέες του. Αυτό ήταν το πνεύμα της τοποθέτησης του Τασούλα της Ν.Δ. στη σχετική συζήτηση στη Βουλή, καθώς και το καθοδηγητικό νήμα των τοποθετήσεων των κλασικών δεξιών και των πιο δεξιών στοιχείων ανάμεσα στους φιλελεύθερους στο Διαδίκτυο. (Για τα γαβγίσματα ενάντια στο Μπελογιάννη των ναζιδών χρυσανγίτων, δηλαδή των πολιτικών απογόνων των ταγματασφαλιτών δεν χρειάζεται σχόλιο).

Το συγκεκριμένο ρεύμα θα πρέπει κάποτε να απαντήσει παστρικά γιατί οι πολιτικοί του πρόγονοι δεν έπιασαν το χέρι της συμφιλίωσης που τους έτεινε το ΚΚΕ, με επικεφαλής του το Νίκο Ζαχαριάδη, όλη την περίοδο 1945-1946, αλλά και γιατί, αντίθετα, έκαναν ό,τι μπορούσαν με την ακροδεξιά λευκή τρομοκρατία στα χωριά και τις πόλεις ώστε να οδηγήσουν το ΚΚΕ στη μόνη λύση για να υπερασπιστεί την τιμή και την αξιοπρέπεια του ίδιου και των δημοκρατικών πολιτών, δηλαδή στον β' ένοπλο αγώνα, μετά από εκείνον της Κατοχής.

Ακόμη και αν το ΚΚΕ έκανε δεξιά και «αριστερά» λάθη στην περίοδο πριν και κατά το Δεκέμβρη του '44, απότοκα της δεξιάς γραμμής κάποιων ισχυρών καθοδηγητικών στελεχών στην ηγεσία του κόμματος και του ΕΑΜ - ΕΛΑΣ (Σιάντος, Παρτσαλίδης, Βελουχιώτης κλπ.), όλοι σχεδόν οι ιστορικοί των δημοκρατικών ρευμάτων αποδέχονται ότι η πρωτόφαντη τρομοκρατία μετά τη Βάρκιζα και η χάλκευση των εκλογικών καταλόγων ενόψει των εκλογών του 1946 έκλειναν κάθε δρόμο για δημοκρατικές εξελίξεις, λαϊκή ομόνοια, συμφιλίωση και ανάταξη της χώρας. Οι ακροδεξιές συμμορίες, οι ΜΑΥδες και

όλο το βρωμερό χίτικο απαράτ που πολεμούσε δίπλα στον κυβερνητικό στρατό του μοναρχοφασισμού και όχι ο ΔΣΕ έκοβαν τα κεφάλια των αγωνιστών και τα επιδείκνυαν, έσφαζαν γυναικόπαιδα, εφάρμοζαν μαζικά την οικογενειακή ευθύνη και το κάψιμο σπιτιών και χωριών.

Αλλά και στην περίοδο αμέσως μετά την υποχώρηση του ΔΣΕ στην Αλβανία και μέχρι την εκτέλεση Μπελογιάννη, ποιος εφάρμοζε γραμμή δημοκρατικού μετώπου, καταλλαγής, δημοκρατίας και αμνηστίας και ποιος σκότωνε στο σωρό με θανατικές καταδίκες αγωνιστές που είχαν πολεμήσει και είχαν χύσει αίμα για τη λευτεριά της Ελλάδας κατά των ναζιφασιστών της Γερμανίας και της Ιταλίας, ως τμήμα του παγκόσμιου αντιφασιστικού μετώπου;

Τα στρατοδικεία του μοναρχοφασισμού το 1950 - 1955 δίκάζαν σε εξοντωτικές ποινές ακόμη και ανθρώπους που δεν είχαν πάρει μέρος στον εμφύλιο, μόνο με την υπόνοια κάποιας συμμετοχής τους στο ΕΑΜ - ΕΛΑΣ, δηλαδή στον τιτάνο αντιφασιστικό αγώνα για τη λευτεριά της Ελλάδας. Ποιος λοιπόν ήταν ο πραγματικός, ο βαθύς, ο μαχητικός υπερασπιστής της δημοκρατίας, η οποία για να είναι τέτοια πρέπει να αναγνωρίζει τουλάχιστον ως νόμιμο πολιτικό ρεύμα τους κομμουνιστές (οπαδούς της πιο πλέριας πολιτικής και κοινωνικής δημοκρατίας); Οι πολιτικοί πρόγονοι των υβριστών του Μπελογιάννη ή ο ίδιος και το ρεύμα ιδεών που εξέφραζε;

Κι ακόμα: είναι ο Μπελογιάννης ή οι πολιτικοί πατέρες των σημερινών υβριστών του που συνεργάστηκαν ασμένως με τα χειρότερα ταγματασφαλτικά, φιλοχιτλερικά κατακάρια κατά τη διάρκεια του εμφύλιου πολέμου κι αργότερα; **Τα δημοκρατικά διαπιστευτήρια κερδίζονται στην πράξη, με βάση τη συγκεκριμένη πρακτική δράση κάθε ρεύματος και όχι με βάση αφηρημένες, γενικές διακηρύξεις που δεν αξίζουν ούτε το χαρτί πάνω στο οποίο είναι γραμμένες.** Στην πραγματικότητα αυτοί οι αστοί φιλελεύθεροι που καταγγέλλουν ακόμα σήμερα τον Μπελογιάννη και το ιστορικό, αληθινό κομμουνιστικό κόμμα που έβγαλε αυτόν και τόσους άλλους πιο άγνωστους μάρτυρες - και ξέρον πολύ καλά τη διαφορά του από τους σημερινούς βολεμένους τραμπούκους του ψευτοΚΚΕ με τα μεγαλύτερα, πλουσιότερα και πιο θωρακισμένα γραφεία της χώρας - απλά μισούν από βαθειά πεποίθηση και στρατηγικό, αλλά και άμεσο υλικό συμφέρον την επαναστατική εργατική τάξη.

Πολλοί από αυτούς μισούν και τον Τσίπρα που τους τρώει αργά αργά το συκώτι με τη βοήθεια του Κουτσούμπα, αλλά ποτέ δεν έχουν μια λέξη συμπάθειας να πουν για να ανακουφιστούν έστω για μια στιγμή, έστω για μια ανάσα οι καταραμένοι προλετάριοι στις νέες γαλέρες, τις δικές τους και εκείνες του φαιο-«κόκκινου» φασισμού.

Οι εγκληματίες της συμμορίας Τσίπρα αρχίζουν να πετυχαίνουν τους βρώμικους στόχους τους σε βάρος του λαού και της χώρας

Συνέχεια από τη σελ. 7

ζημιές τους. Οι πιο πιθανοί διάδοχοι αυτών των μεταβιβάσεων είναι τα ρωσοκινέζικα κεφάλαια που θα αγοράσουν τζάμπα- το πιθανότερο σε συμμαχία με αμερικάνικα επιχειρηματικά συμφέροντα φιλικά στην κυβέρνηση Τραμπ γιατί μόνο αυτά θα έχουν τις πολιτικές εξασφαλίσεις για εγκατάσταση και κερδοφορία σε μία χώρα που καταρρέει, αλλά διαφυλάσσει με ιερή ευλάβεια οποιαδήποτε ρωσοκινέζικη επέλαση στις υποδομές και στην ενέργεια. Μία τέτοια αλλαγή στην κυριότητα και στις διοικήσεις των τραπεζών θα σημαίνει την πλήρη εξάρτηση της οικονομίας από τα συμφέροντα του ρώσικου σοσιαλ-ιμπεριαλισμού και των συμμάχων του, αφού αυτοί θα βρεθούν στην εξαιρετικά προνομιακή θέση να αποφασίζουν ποια επιχείρηση θα ζήσει και ποια όχι, ποιος θα δανειοδοτηθεί και ποιος όχι, ποια περιουσία θα βγει στον πλειστηριασμό και ποια θα σωθεί. Ένα πρώτο τέτοιο δείγμα είναι η αγορά μετοχών της Alpha και της Eurobank από την εδρεύουσα στη Μόσχα East Capital Eastern Europe Fund (<http://www.tribune.gr/economy/news/article/326813/bloomberg-pio-rosiko-fund-ependii-stis-ellinikes-trapezes.html>).

Το βρώμικο καθεστώς Τσίπρα σε σύμπλευση με το ψευτοΚΚΕ θέλουν την Ελλάδα μέσα στην ΕΕ ενάντια στην ΕΕ για λογαριασμό του Πούτιν

Τώρα αποδεικνύεται περισσότερο από κάθε άλλη φορά πως η επιμονή της κυβέρνησης Τσί-

πρα να κρατήσει την Ελλάδα μέσα στο ευρώ δημαγωγώντας ταυτόχρονα ασύστολα ενάντια στην ΕΕ αποτελεί απλά και μόνο την υλοποίηση των επιταγών της πούτινικής διπλωματίας για τη διάσπαση της ΕΕ.

Είναι χαρακτηριστικό πως σε αυτή την πιο κρίσιμη φάση των διαπραγματεύσεων το ψευτοΚΚΕ παρουσιάστηκε ένθερμος υποστηρικτής της παραμονής της χώρας στο ευρώ για να στηρίξει την πολιτική επίθεση της κυβέρνησης εναντίον της ευρωπαϊκής ενότητας και του ευρωπαϊκού δημοκρατισμού, που διεξάγεται πολύ καλύτερα μέσα από την παραμονή της Ελλάδας στην ευρωζώνη.

Έτσι με ομόφωνη πολιτική απόφαση του 20^{ου} συνεδρίου του ψευτοΚΚΕ η παραμονή στο ευρώ έγινε αναγκαίος όρος της διαφύλαξης των εισοδημάτων της εργατικής τάξης (!!!): «Στην περίπτωση αλλαγής νομίσματος στη χώρα μας, το λαϊκό εισόδημα θα εξανεμιστεί μέσω της υποτίμησης του νέου νομίσματος, της αισχροκέρδειας, της ραγδαίας πτώσης της αγοραστικής δύναμης, καθώς και μέσω της μεγάλης ανατίμησης των εισαγόμενων εμπορευμάτων, στα οποία στηρίζεται όχι μόνο η κατανάλωση αλλά και η βιομηχανία. Επίσης, θα χτυπηθεί και ένα μεγάλο μέρος αυτοαπασχολούμενων, φτωχών αγροτών, δανειοληπτών. Το μεγάλο κεφάλαιο είναι αυτό που θα βγει και σε αυτήν την περίπτωση κερδισμένο. Ιδιαίτερα μάλιστα ορισμένα τμήματα του κεφαλαίου θα βγουν ωφελημένα, γι' αυτό και στηρίζαν και στηρίζουν άμεσα ή έμμεσα την έξοδο της Ελλάδας από την ευρωζώνη».

Ποια είναι αυτά τα τμήματα του κεφαλαίου δεν μίλησε στον κόπο να διευκρινίσει το ψευτοΚΚΕ.

Πρόκειται για επανάληψη της θέσης που είχε εκφράσει ο Κουτσούμπας το καλοκαίρι του 2015 όταν βρισκόταν σε εξέλιξη μία αντίστοιχη σύγκρουση κυβέρνησης – δανειστών που κατάληξε στο κλείσιμο των τραπεζών και στα capital controls. Και τότε ο Κουτσούμπας είχε πει ότι θα ήταν καταστροφή να βγει η χώρα από το ευρώ. Είναι χαρακτηριστικό πως σε κάθε μεγάλη σύγκρουση ΣΥΡΙΖΑ – ΕΕ- ΔΝΤ το ψευτοΚΚΕ βγαίνει να στηρίξει την παραμονή της χώρας στο ενιαίο νόμισμα, την ίδια στιγμή που καταγγέλλει την ευρωπαϊκή ενοποίηση, σαν ένωση καπιταλιστών με στόχο την απομύζηση των ευρωπαϊκών λαών και στηρίζει την έξοδο από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Δεν πρόκειται για καμία στροφή στη ρεαλιστική πολιτική. Πρόκειται απλά για πλάτες στην κυβερνητική πολιτική με στόχο την καλύτερη εξυπηρέτηση των ρώσικων συμφερόντων.

Σήμερα, δικαιώνεται περισσότερο από ποτέ η θέση που έχει εκπονήσει η ΟΑΚΚΕ από το 2012 για φιλική έξοδο της Ελλάδας από το ευρώ (http://www.oakke.gr/ekloges2012/ekloges_iouni.htm). Σε προηγούμενο άρθρο μας για τις διαπραγματεύσεις είχαμε τοποθετηθεί για τη στάση που κρατάμε στη σύγκρουση ανάμεσα στο βρώμικο καθεστώς Τσίπρα και τα μέτρα πείνας που την ευθύνει της επιβολής τους στον ελληνικό λαό την αναλαμβάνουν όχι οι ελληνικές κυβερνήσεις που τα προκαλούν, αλλά η ΕΕ που οι λαοί της πληρώνουν το άπατο πηγάδι του ελληνικού χρέους :

<<Μήπως λοιπόν όλα τα παραπάνω σημαίνουν ότι οι προοδευτικοί άνθρωποι στη χώρα μας πρέπει να απαιτούν από την

κυβέρνηση να ψηφίσει τώρα τα μέτρα που ζητάνε οι δανειστές, γιατί μια κατάσταση τύπου Ιούνη του 2015 θα είναι χειρότερη και για τη χώρα, και για την Ευρώπη; Δηλαδή πρέπει να επιδιώκουμε μια πολιτική ήττα του Τσίπρα με την αποδοχή των μνημονίων όπως τα θέλουν οι δανειστές; Όχι, εντελώς όχι. Γιατί δεν μπορεί να είναι καλό για το λαό μας να αποδεχτεί μέτρα που μισεί και που πιστεύει ότι του επιβάλλονται με τη βία από κυβερνήσεις σαν τη γερμανική που πιστεύει ότι είναι εχθρικές του. Το να μένει η Ελλάδα μέσα στο Ευρώ και στην ΕΕ, που είναι μια εθελοντική ένωση κρατών, και να θεωρεί ταυτόχρονα σαν λαός ότι αυτή ακριβώς η Ένωση τον σκοτώνει αλλά ότι πρέπει να μένει μέσα της για να παίρνει δανεικά είναι κάτι χειρότερο από την κατάσταση της μικροαστής που τη δέρνει ο άντρας ενώ από την άλλη δεν πάει με αυτόν που αγαπάει, εν προκειμένω με τον Μόσκοβο, γιατί είναι φτωχός. Είναι μια κατάσταση μεγάλης ηθικής εξαχρείωσης και υποκρισίας που στο επίπεδο της υλικής ζωής αντιστοιχεί στο ότι αυτή η χώρα, εξαιτίας του ιστορικού χαρακτήρα της αστικής της τάξης, ιδιαίτερα της πολιτικής, έχει επί δεκαετίες ανεχτεί και συχνά εγκρίνει να ανατινάζεται η βιομηχανική παραγωγή της από δυνάμεις που είναι μέσα στη χώρα.

Γι αυτό το λόγο αρχής δεν πρέπει να δεχόμαστε όχι μόνο σαν κομμουνιστές, αλλά και σαν δημοκράτες και σαν πατριώτες αυτήν την οργανωμένη εθνική υποκρισία που λέγεται υπογραφή μνημονίων για να παραμένουμε σε μια νομισματική ένωση κρατών που πιστεύουμε πως μας

αδικεί κατάφωρα και ότι δεν είναι εθελοντική ένωση, αλλά τάχα υπόδουλη ενός από τα πιο ισχυρά κράτη που την αποτελούν, της Γερμανίας (της μόνης στην οποία ο φασισμός νικήθηκε τόσο συντριπτικά και γι αυτό έχει μέσα της το λιγότερο εθνοσοβινισμό στην Ευρώπη). Πάνω απ όλα δεν πρέπει να δεχόμαστε σαν διεθνιστές να είναι η χώρα μας μέσα στη δημοκρατικά προωθημένη για τις σημερινές παγκόσμιες συνθήκες ένωση κρατών και να διασπάει αυτή την ένωση και να την εξαπατά και να την απομυζά οικονομικά (γιατί δεν είναι η Γερμανία που κυρίως αξιοποιεί την ελληνική χρεωκοπία τρώγοντας σχεδόν τζάμπα τα πάντα, αλλά οι «φιλικές» Κίνα και Ρωσία) και τελικά να βοηθάει μέσα της το δυνάμωμα του φασισμού.

Γι αυτό πρέπει να μείνουμε στη γραμμή του όσο γίνεται πιο φιλικού αποχωρισμού της χώρας μας από την Ευρωζώνη όσο δεν είναι εφικτό σχετικά σύντομα να δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες για να αναπτυχθεί ένα αρκετά ισχυρό δημοκρατικό αντιφασιστικό ρεύμα που να είναι με την Ευρώπη και ενάντια στους μεγάλους φασισμούς της γης, ιδιαίτερα το ρώσικο που την καταστρέφει μέσω των πρακτόρων και ταυτόχρονα τη ληστεύει>>.

Είναι πια στα χέρια του ελληνικού λαού, των εργαζόμενων και των ανέργων να σταματήσουν τους σαμποτέρ και να αντισταθούν στη μετατροπή τους σε δούλους μίας αποικιοκρατούμενης χώρας που όμως θα πιστεύουν το ψέμα των ρωσοκινέζων αληθινών αφεντικών της ότι εκείνη που τους σκοτώνει είναι η παραπαίουςα όλο και λιγότερο ενωμένη, αλλά ακόμα δημοκρατική Ευρώπη.

ΚΑΙ Ο ΠΝΙΓΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΠΥΡΑΥΛΟΙ ΤΟΥ ΤΡΑΜΠ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΧΙΤΛΕΡ ΤΟΥ ΚΡΕΜΛΙΝΟΥ

Συνέχεια από τη σελ. 9

ιμπεριαλιστές», αυτός γέμισε τώρα ευτυχία. Νομίζει ότι μπορεί ξανά να βγει στους δρόμους με τα καταχωνιασμένα πανό του και να φωνάζει κάτω από τα χειροκροτήματα των λαών «ενάντια στην αμερικάνικη επέμβαση σε μια ανεξάρτητη και κυρίαρχη Συρία». Μόνο που τώρα είναι άγρια εκτεθειμένος και τραγικά γελοίος, γιατί ο αμερικάνος επεμβασίας εξαπολύει τους πυραύλους και τις βόμβες του από βάσεις έξω από τη χώρα, ενώ μέσα στη χώρα, προσκεκλημένος από μια κυβέρνηση αισχρής μειοψηφίας, δηλαδή καθαρά σαν κατοχική δύναμη είναι εγκατεστημένη με τις βάσεις της και με τις βάσεις των ιρανών φίλων της εισβολέων και κατακτητών μόνο η αγαπημένη του υπερ-

δύναμη. Και όλοι ξέρουν ότι επί τόσα χρόνια ο παγκόσμιος αυτός ψευτο-κομμουνιστής ξέχασε να κάνει έστω μια εκδήλωση για να καταγγείλει αυτούς τους σφαγείς, αυτές τις απόλυτα ανπαικείς, αντιδημοκρατικές και αντιανεξαρτησιακές κατοχικές δυνάμεις.

Δεν μπορεί να τα έχει κανείς όλα δικά του. Μπορείς ατιμώρητα να αγαπάς μια κρυμμένη υπερδύναμη αλλά όχι όταν αποκρουστική και με καταματωμένα χέρια βαδίζει αλαζονικά στο ξέφωτο της ιστορίας.

Το πιο μεγάλο κέρδος από τον ατέλειωτο πόνο του συριακού λαού πιστεύουμε ότι θα είναι ότι δεν θα αργήσει να ξεπροβάλει για να πάρει τα μαθημάτα της από αυτόν μια νέα παγκόσμια αριστερά ίσως και ένα νέο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα.

* Από την ώρα που δημοσιεύτηκε αυτό το άρθρο για πρώτη φορά στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 10/4/2017 μέχρι τη στιγμή που δημοσιεύτηκε στην έντυπη έκδοση της Νέας Ανατολής στις 25/4/2017 μεσολάβησε και η εξής εντελώς αποκαλυπτική δήλωση της Ρωσίας με το στόμα του επικεφαλής της Επιτροπής Άμυνας και Ασφαλείας του Συμβουλίου της Ρώσικης Ομοσπονδίας γερουσιαστή Βίκτορα Οζερόφ ότι «οι ρώσικες ένοπλες δυνάμεις βρίσκονται στη Συρία για να πολεμήσουν την τρομοκρατία όχι για να αμυνθούν έναντι εξωτερικών κινδύνων. Δεν είναι αυτή η αποστολή μας και δεν θα αναχαιτίσουμε τίποτα» και πρόσθεσε ότι «οι συριακές στρατιωτικές δυνάμεις έχουν κάθε δικαίωμα να προσπαθήσουν να αναχαιτίσουν τους πυραύλους» (Τάιμς της Μόσχας της 10 του

Απρίλη, <https://themoscowtimes.com/news/russia-says-it-wont-intercept-any-future-us-airstrikes-at-syrian-government-57686>).

Αυτή η δήλωση ενισχύει την ανάλυσή μας, όπως την ενισχύει και η δήλωση του αμερικάνου ΥΠΕΞ Τίλερσον κατά την επίσκεψή του στη Ρωσία «ότι είναι σημαντικό η αποχώρηση του Άσαντ να γίνει με συντεταγμένο τρόπο, έτσι ώστε τα ορισμένα συμφέροντα και οι κοινότητες που εκπροσωπεί να αισθανθούν ότι έχουν αντιπροσωπευτεί στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για μια πολιτική λύση». Σύμφωνα με έναν ρώσο σχολιαστή, τον Μαξίμ Σουσκόφ που απηχεί τις επίσημες ρώσικες θέσεις, αυτή η δήλωση θεωρήθηκε στη Μόσχα σαν «θετικό αποτέλεσμα» γιατί «αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο της επιστροφής στην πολιτική διαδικασία που ήταν καθ'

οδόν πριν την επίθεση με τα αέρια και τα πυραυλικά χτυπήματα» (<http://www.al-monitor.com/pulse/originals/2017/04/assad-tillerson-hezbollah-sadr-isis-pmu.html>).

Η δήλωση Οζερόφ και μετά η δήλωση Τίλερσον και η ρώσικη θετική αποτίμησή της σημαίνει ότι οι πύραυλοι έκαναν τη δουλειά τους: δηλαδή δίνουν στον Άσαντ την ειδοποίηση ότι οι ΗΠΑ θα μπορούν κάθε τόσο να τον καρπαζώνουν χωρίς η Ρωσία να διαμαρτύρεται όσο αυτός δεν δίνει τη θέση του «συντεταγμένα» δηλαδή ειρηνικά σε έναν διάδοχο κοινής αποδοχής των αντιμαχομένων πλευρών στο συριακό μακελειό που σχεδιάζεται από τις δύο υπερδυνάμεις να βρίσκεται υπό ρωσική διαίτησία.

ΜΕΤΡΟ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ: ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΚΡΕΜΛΙΝΟΥ

Οι επιθέσεις των τζιχαντιστών σε Ευρώπη και Μ. Ανατολή (Αγγλία, Σουηδία, Αίγυπτος) εξυπηρετούν αντικειμενικά τη στρατηγική Πούτιν να αποπροσανατολίσει τη Δύση από την επικείμενη επέλαση της νεοχιτλερικής Ρωσίας στην Ευρώπη και να οδηγήσει την πρώτη σε μέτωπο μαζί της, στο όνομα της αντιμετώπισης του διεθνούς τζιχαντισμού. Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι για μια ακόμα φορά οι σοσιαλιμπεριαλιστές του Κρεμλίνου δε δίστασαν να οργανώσουν τη δολοφονία αθώων ανθρώπων ακόμα και μέσα στην ίδια τους τη χώρα για να πετύχουν τους πολιτικούς τους στόχους.

Έτσι η επίθεση στο μετρό της Αγ. Πετρούπολης έγινε λίγο πριν τη δολοφονική επίθεση με χημικά στην επαρχία Ιντλίμπ από τις ρωσικές κατοχικές δυνάμεις της Συρίας που με τη σειρά της πυροδότησε την επίθεση Τραμπ με πυραύλους στη στρατιωτική βάση αλ-Σαϊράτ (μια διπλή προβοκάτσια του Κρεμλίνου την οποία εξετάζουμε διεξοδικότερα σε άλλο άρθρο μας <http://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-23-31/item/803->). Η επίθεση στο μετρό βοήθησε πάνω απ όλα στο να πείσει τις αντιπουτινικές δυνάμεις στις ΗΠΑ και, κυρίως στην πολύ τραυματισμένη από ανάλογες επιθέσεις Ευρώπη, ότι η Ρωσία δεν είναι εχθρός τους

αλλά θύμα κι αυτή του ΙΣΙΣ, δηλαδή ότι είναι ένας ομοιοπαθών, οπότε πρέπει να δυναμώσουν τη συνεργασία μαζί της στη Συρία, στο Ιράκ και παγκόσμια. Επίσης αυτή η σφαγή είχε τη στιγμή που έγινε και μια ακόμα, πιο λεπτή και σχετικά πιο φρέσκια λειτουργία: υπενθύμιζε στο εσωτερικό της Ρωσίας και προς τα έξω ότι, επειδή ο δολοφόνος ήταν ρώσος σουνίτης, η ηγεσία της χώρας πρέπει να βρει έναν τρόπο να καθησυχάσει τους σουνιτικούς πληθυσμούς της παύοντας να συμμαχεί σκανδαλωδώς με τις σιίτικες κυβερνήσεις της Συρίας και του Ιράν ενάντια στον σουνίτικο πληθυσμό στις δυο χώρες. Αυτό είναι ένα καίριο επιχείρημα που μπορεί να προ-

βληθεί ιδιαίτερα προς τον Άσαντ όσο αυτός θα εγκαταλείπεται στα πυρά του Τραμπ.

Πέρα από τα αντικειμενικά καλά για τη ρώσικη ηγεσία που έφερε αυτή η σφαγή και τα δημοσιογραφικά αστυνομικού τύπου στοιχεία της επίθεσης δείχνουν ότι οι ρωσικές αρχές έχουν παίξει σκοτεινό ρόλο σ' αυτή την υπόθεση.

Δράστης φέρεται να είναι ένας 22χρονος ουζμπέκος από το Κιργιστάν ονόματι Ακμπάρζον Τζαλίλοφ που έμενε στην πόλη από το 2011 και διαθέτει τη ρωσική υπηκοότητα. Όμως περιέργως τα ίχνη του χάνονται στο διάστημα ανάμεσα στα τέλη του '15 και τις αρχές του '17. Το Φλεβάρη εμφανίστηκε ξαφνικά στη γενέτειρά του πόλη Ος του Κιργιστάν και τον επόμενο μήνα επέστρεψε στην Αγ. Πετρούπολη. Δυο γνωστά του πρόσωπα ανέφεραν στο πρακτορείο Ρόιτερς ότι ο δράστης ταξίδεψε το Νοέμβρη του '15 στην Τουρκία χωρίς να μπορούν με βεβαιότητα να γνωρίζουν εάν πέρασε ή

όχι στη Συρία. «Εάν ο Τζαλίλοφ πράγματι μετέβη στη Συρία, αυτό θα συνιστούσε μια σημαντική παράλειψη εκ μέρους των υπηρεσιών πληροφοριών της Ρωσίας, που βασίζονται σε μεγάλο βαθμό στην καταγραφή και ταυτοποίηση των προσώπων που φέρονται να είχαν σχέσεις με εξτρεμιστές στη Συρία προκειμένου κατόπιν να τους απαγορεύουν την είσοδο στη Ρωσία ή να τους συλλαμβάνουν», αναφέρεται στον ιστότοπο iefimerida, (8/4). Σύμφωνα όμως με το ρωσικό ειδησεογραφικό πρακτορείο Fontanka.ru, ο δράστης είχε ταξιδέψει στη Συρία το 2014 και είχε εκπαιδευτεί εκεί από το ΙΚ. Η ίδια πηγή αναφέρει επίσης ότι οι αρχές που ερευνούν το περιστατικό βεβαιώνουν ότι η συσκευή που χρησιμοποιήθηκε φέρει τα σημάδια συριακής τεχνολογίας, ειδικότερα ίχνη καμένης ζάχαρης (The Washington Post, 6/4).

Δεν είναι η πρώτη φορά που το Κρεμλίνο στηρίζει το γενοκτονικό τζιχάντ. Σε προηγούμενο άρθρο μας στη Ν.Α. («Η Ρωσία πίσω από το γενοκτονικό τζιχα-

ντισμό», φ. 521) παραθέταμε μια σειρά στοιχεία που καταδεικνύουν τους βαθιούς δεσμούς της ρωσικής πολιτικής ηγεσίας με το ΙΚ και την Αλ Κάιντα. Είναι γνωστό για παράδειγμα ότι οι στρατολογούμενοι από το ΙΚ μαχητές με προέλευση τη Ρωσία στέλνονται στη Συρία με τη βοήθεια της ΚGB. Είναι επίσης μυστήριο το πώς ο ήδη ύποπτος εκτελεστής της επίθεσης στη Βοστώνη, Τσαρνάεφ, ή ο μετέπειτα επικεφαλής του δικτύου της Αλ Κάιντα, αλ-Ζαουαχίρι, είχαν καταφέρει να περάσουν αεροπορικά στη Ρωσία, ο πρώτος χωρίς να εντοπιστεί, ο δεύτερος χωρίς να αποκαλυφθεί η πραγματική του ταυτότητα, σύμφωνα με την επίσημη θέση του Κρεμλίνου. Για να μη μιλήσουμε για το φιάσκο με τις παγιδευμένες με εκρηκτικά πολυκατοικίες στο Ριαζάν στα 1999, όπου οι ρωσικές αρχές εκτέθηκαν ανεπανόρθωτα σαν οι εμπνευστές και οργανωτές τις απόπειρας μαζικής δολοφονίας του πληθυσμού. Όλα μπορεί να τα περιμένει κανείς από τους νέους χίτλερ!

ΣΤΟ ΦΩΣ ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΠΕΣΛΑΝ

Η σφαγή 300 ανθρώπων, κυρίως μαθητών, σε σχολείο του Μπεσλάν της Β. Οσσετίας το 2004 σηματοδότησε ίσως την αρχή του τέλους για την τσετσενική ένοπλη αντίσταση απέναντι στο ρώσο χίτλερ καταχτητή. Χάρη σ' αυτή την πανούργα όσο και εγκληματική προβοκάτσια και με την πολύτιμη βοήθεια του Μπασάγιεφ, του ανθρώπου που το Κρεμλίνο διευκόλυνε να ηγηθεί στην κατασφαγμένη τσετσενική αντίσταση, ο εγκληματίας Πούτιν κατάφερε να απομονώσει διεθνώς την ηρωική πατριωτική και δημοκρατική αντίσταση του τσετσενικού λαού παρουσιάζοντάς την σαν ανάνθρωπη.

Παρόλα αυτά δεν κατάφερε να ξεγελάσει τα ίδια τα θύματα της αποτρόπαιας σφαγής, τα οποία προσέφυγαν στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων κατά του ρωσικού κράτους για το χειρισμό της υπόθεσης και πρόσφατα δικαιώθηκαν.

Συγκεκριμένα το δικαστήριο αποφάνθηκε ότι το Κρεμλίνο δεν πήρε επαρκή μέτρα για να προλάβει τη σφαγή και προέβη σε δυσανάλογη χρήση βίας με αποτέλεσμα να προκαλέσει περισσότερες απώλειες μεταξύ των ομήρων. Το δικαστήριο καταδίκασε το Κρεμλίνο να καταβάλει 3 εκατομμύρια ευρώ στους ενάγοντες, 409 πολίτες, μάρτυρες της δολοφονικής επιχείρησης ομηρείας μαζί με συγγενείς τους.

«Οι αρχές είχαν στην κατοχή τους επαρκείς ακριβείς πληροφορίες μιας σχεδιασμένης τρομο-

κρατικής επίθεσης στην περιοχή, που συνδεόταν με εκπαιδευτικό ίδρυμα» αναφέρει το σκεπτικό της απόφασης. «Παρατάτα, δεν έγιναν αρκετά ούτως ώστε να εμποδιστούν οι τρομοκράτες να συναντηθούν και να προετοιμαστούν», προσθέτοντας ότι «είχαν παρθεί μη επαρκή μέτρα για να εμποδιστούν (οι τρομοκράτες) να ταξιδέψουν την ημέρα της επίθεσης, η ασφάλεια στο σχολείο δεν είχε αυξηθεί, και ούτε το σχολείο ούτε το κοινό είχαν προειδοποιηθεί για τον κίνδυνο» (The Guardian, 13/4). Το ευρωπαϊκό δικαστήριο αναγνώρισε ακόμα ότι παραβιάστηκαν τα ευρωπαϊκά δικαιώματα (σεβασμός στο δικαίωμα ζωής) με την επέμβαση των δυνάμεων ασφαλείας που χρησιμοποίησαν «κανόνια τεθωρακισμένων, εκτοξευτές χειροβομβίδων και φλογοβόλα», απο-

φεύγοντας έτσι να περιοριστούν στην απολύτως απαραίτητη φωνική βία, ανεβάζοντας τον αριθμό των θυμάτων και τραυματίζοντας επιπλέον 750 ανθρώπους. Όσο για το επιχειρησιακό σχέδιο της επέμβασης, αυτό – αποφάνθηκε το δικαστήριο – έπασχε από έλλειψη επίσημης ηγεσίας, πράγμα που προκάλεσε με τη σειρά του προβλήματα λήψης αποφάσεων και συντονισμού με άλλες σχετικές υπηρεσίες.

Η ρώσικη ηγεσία είχε συμφέρον όχι να προστατέψει τους αμάχους αλλά αντίθετα να προκαλέσει όσο γίνεται περισσότερα θύματα ανάμεσά τους προκειμένου να στρέψει τα βλέμματα μακριά από τις γενοκτονικές της ενέργειες στην Τσετσενία και να αντιστρέψει τις κατηγορίες απομονώνοντας έτσι την τσετσενική αντίσταση.

Αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά τα θύματα του Μπεσλάν, που είδαν με τα μάτια τους τις ρωσικές δυνάμεις να ανοίγουν πυρ, και από τότε διεξάγουν το δικό τους αγώνα για να ξεσκεπάσουν τους πραγματικούς υπεύθυνους του μεγάλου αυτού εγκλήματος. Πέρσι στο σχολείο στην επέτειο της σφαγής 5 γυναίκες – 4 εκ

των οποίων έχασαν συγγενικά τους πρόσωπα στο σχολείο – προέβησαν σε ειρηνική διαμαρτυρία για το ρόλο της κυβέρνησης φορώντας μπλουζάκια που έγραφαν «ο Πούτιν είναι ο εκτελεστής του Μπεσλάν». Σύντομα συνελήφθησαν από την αστυνομία μαζί με δύο δημοσιογράφους που προσπάθησαν να βιντεοσκοπήσουν την παράσταση διαμαρτυρίας. Μία από τις γυναίκες οργισμένη φώναξε στους αστυνομικούς που κινήθηκαν εναντίον τους: «Ποιον θέλετε να τρομοκρατήσετε; Δεν μπορούμε να χάσουμε περισσότερα από όσα έχουμε ήδη χάσει. Αν θέλετε να με σκοτώσετε, εμπρός, σκοτώστε με! Ποιον φοβάστε; Εσείς απλά υπακούετε σε εντολές. Αυτοί που πυροβόλησαν με τα όπλα τους, ακολουθούσαν κι αυτοί εντολές. Ήταν δυνάμεις ασφαλείας. Ακο-

λουθείτε εντολές. Γιατί προσπαθείτε να με τρομάξετε; Τι έγκλημα διαπράττω;» (1/9/16)

Η οργή των θυμάτων του Μπεσλάν, μαζί με την οργή των θυμάτων του θεάτρου της Μόσχας, μαζί με την οργή του τσετσενικού, του συριακού, του ουκρανικού λαού και όλων των άλλων θυμάτων του ρωσικού νεοχιτλερισμού θα είναι η αρχή του τέλους για το δολοφονικό καθεστώς του Κρεμλίνου. Πολύ σύντομα η οργή αυτή θα μετατραπεί σε ποτάμι που θα παρασύρει στο διάβα του το ρωσικό σοσιαλιμπεριαλισμό και μαζί μ' αυτόν θα ξηλώσει τα θεμέλια του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού συστήματος, του οποίου οι ρώσοι νεοχιτλερικοί είναι απλά οι πιο κτηνώδεις και οι πιο δόλιοι εκπρόσωποι.

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

www.oakke.gr

e-mail: info@oakke.gr

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ-ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ**